

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J. J. M C A V O Y

LOVE

DECLAN + CORALINE

FAMILY

A
RUTHLESS PEOPLE
NOVELLA



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



DECLAN+ CORALINE
Bir Acımasız İnsanlar Romanı
J.J. McAvoy

TELİF HAKKI

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır.

Bu e-kitap satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanamaz. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Declan + Coraline Telif

Hakkı© 2015 yazan Judy Onyegbado

ISBN:

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, önceden izin alınmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.

Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncıdan yazılı olarak.

NYLA Yayıncılık

350 7th Avenue, Suite 2003, NY 10001, New York.

<http://www.nyliterary.com>

ZAMAN ÇİZELGESİ

Declan + Coraline, Ruthless People'in başlangıcından iki yıl önce geçiyor. Üniversiteden yeni mezun olan 23 yaşındaki Coraline Wilson, hayatı ilk kez dolu dolu yaşamak istiyordu ve süreçte 27 yaşındaki Declan Callahan ile tanıştı. Birbirlerine çok çabuk aşık olmuşlardır... ama aileleri sorun çıkarabilir...

DEDİKASYON

Facebook'ta bana yazan herkese

Twitter

Tumblr,

Instagram,

Pinterest

ve Gmail,

Bu kitabı istiyorum.

Teşekkürler.

PROLOGUE

"Olmanız gereken yerde olmayan hiçbir yerde ..."
-John Lennon

DECLAN

"İki kahvaltı spesiyali, Beatrice, içine biraz da aşk ekle." Liam kahvelerimizi dolduran yaşlı İrlandalı kadına göz kırptı. Yanı başımızdaki pencereye vuran yağmur tüm Chicago'yu kara bir bulutla kaplarken, Eastside Diner'daki kabine doğru eğildi. Beatrice ona başını salladı ve siparişlerimizi alıp gitmeden önce ona İrlandaca bir oyuncu dedi.

"Dün gece uyumadın," dedi Liam ve balık tuttuğunu anladım. "Ben iyiyim-"

"Yardım için çılgılık attın." Kaşlarını çatı. "Babam kapının önünde durdu-"

Ben de onun yüz ifadesine uyum. "Ona bunu yapmayı bırakmasını söyleyeceğim. Gerçekten, gerek yok. Ben iyiyim. Kabuslar eskisi kadar kötü değil. Bunu biliyorsun." Bazen kendimi bu ailede bir ucube gibi hissediyordum. Bir kez olsun korku gösterisi olmadan uyuyamaz mıydım?

"İhtiyacınız olursa-"

". Ben iyiyim. Bırak onu, Liam."

Başka bir şey söylemedi ve sessizce kahvesini içti.

Pencereden dışarı bakarken kendimi yağmuru izlerken buldum. Bu yaz şimdiye kadarki en yağışlı yaz olmuştu, Chicago bazı günler Seattle gibi hissediyordu ama rüzgâr nedeniyle daha da kötüydü. Tam arkamı dönmek üzereydim ki kırık bir şemsiyeyle mücadele eden bir kadın gördüm. Rüzgâr yüzünden çantası omzundan fırlamış ve içindekiler yere dökülmüştü. Nedense ona yardım etmek istercesine ayağa kalktım ama o her şeyi topladı ve sığınmak için lokantanın içine koştu. Kapının üstündeki zilin sesi onun güvenli ve kuru bir yere girişini işaret ediyordu.

"Babam bu gece kulübe gideceğimizi söyledi." Liam konuyu değiştirdi ama elindeki suyu silkelediğinde gözümü ondan alamadım.

Baştan aşağı sırlıklamdı ve giydiği yeşil bluz, dar, koyu renk kot pantolonuyla birlikte vücuduna yapışıyor ve her kıvrımını vurguluyordu. Baştan çıkarıcı dudaklarından yağmur damlarken koyu renk saçları kahverengi yüzüne yapışmıştı. Kahverengi gözleri hayal kırıklığı içinde şemsiyeye bakarken sarı şemsiyesiyle mücadele ediyordu.

Çok güzel bir kız.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye haykırdı ve saatine baktı.

Geç mi kaldı?

"Neye bakıyorsun?" "Ha?" Liam'a

bir bakış attım.

Kadına bakmak için geri dönmeden önce bana baktı. Mırıldanıyordu.

hızlıca ve kızgınlıkla kendi kendine güldüğünde sııttım. *Gözlerimi ondan alamıyordum.*

"Neden o kadına gülümsüyorsun?"

"Ha?"

"Bu son bir dakika içinde bana verdiği ikinci 'huh'. Ne yaptı, beynini mi çaldı?"

"Kapa çeneni." Şekere uzanıp fincanıma dökerken kaşlarımı çatarak ona baktım.

Şemsiyesini boğacakmış gibi salladı ve bir kez daha gözümü ondan alamadığımı fark ettim.

"Lütfen çalış. *Lütfen.*" Yalvardı.

Hepimizin onu görebildiğini biliyor muydu? "Sence bu yeterli değil mi?"

"Ha?"

Elimdeki şekere doğru başıyla işaret ederken kıkırdadı. Aşağı bakınca içkimin tepesinde oluşan dağı gördüm. Şekeri masaya geri bırakarak ona gizlice bir göz attım; kendi küçük dünyasındaydı.

Cidden, benim sorunum neydi?

"Arkanda bir şemsiye var," dedi Liam, şemsiyeyi almak için arkama uzandığımda hâlâ sırtıyordu.

"Evet!" dedi çilli yüzlü genç çocuk ben onu kaparken.

Ona ters ters baktım ve bırakırken yavaşça yutkundu. "Özür dilerim efendim, siz olduğunuzu bilmiyordum."

"Sorun değil," diye mırıldandım ayağa kalkıp ceketimi düzeltirken. Liam'ın kıs kıs gülmesine aldırmadan ona doğru yürüdüm.

Neden gergindim ki?

Ben yaklaştıkça o daha da güzelleşti. Dolgun dudaklarını kararlılıkla ısırdı.

"İhtiyacın var mı-?"

"Evet!" diye neredeyse zafer çığlığı atacaktı ki şemsiyesi nihayet düzgün bir şekilde açıldı.

O kadar geniş sırtıyordu ki bu bulaşıcıydı ve ben de kendimi gülümserken buldum. Şemsiyeyi arkama koyarak onunla konuşmaya çalıştım ama bana dönüp bakmadan lokantadan çıkıp olabildiğince hızlı bir şekilde caddeye doğru koşmaya başladı. Birkaç dakika içinde sarı şemsiyesi kalabalığın içinde kayboldu ve ben çaresizce bir adım öne çıktım, sanki onun peşinden gidecekmişim gibi, *ama bu delilikti.*

"Bir dahaki sefere daha hızlı hareket et, kardeşim." Liam kolunu omzuma doladı. "Yine de çok kötü. *Gerçekten çok ateşliydi.*"

Omuz , ondan çok kendime kızdım, çünkü haklıydı, çok yavaş davranmıştım.

"Bir dahaki sefere daha hızlı olacağım," fısıldadım, hâlâ içinde kaybolduğu kalabalığa bakıyordum.

Onu tekrar görmeliydim.

BİR

"Gözleri buluştu. Başlamıştı. Başlamışlardı."
-Alexander Potter

CORALINE

Bazen... daha doğrusu çoğu zaman, sanki herkes hayatında harika şeyler yaparken ben kenarda kalmışım gibi hissediyordum. On iki yaşındayken kendime *"On altı yaşına kadar bekle, eğlence o zaman başlayacak"* derdim. On altı yaşında, on sekizinci yaş günümü bekleyemeyeceğimi, çünkü o zaman hayatımın kesinlikle başlayacağını söyledim. Ne olduğunu anlamadan yirmi birinci doğum günüm geldi. Şimdi yirmi üç yaşındaydım ve artık pes etmiştim. Evet, hâlâ gençtim ama tuhaf biriydim; alkolden nefret ederdim, ne kadar içki denersem deneyeyim hepsinin tadı bana kül gibi gelirdi. Bunun da ötesinde, kalabalıklar beni geriyordu, bu yüzden tüm arkadaşlarım için resmen bir vızılı öldürücüydüm ya da her zaman belirlenen sürücü olarak atanan kişi bendim. Okula, kiliseye, bankaya, bakkala, kıyafet ya da kitap almaya gitmem evde kalmayı tercih ederdim. İşte benim hayatım buydu. Altı yerden oluşuyordu.

Üç gün önce Stanford'dan resmen mezun olmuşum ve babamın bankasında çalışmaya başlamak için eve geri dönmüştüm. Dört yıl sonra ilk kez Chicago'ya döndüğümde, tekrar dışarı çıkmayı denemeye karar vermiştim. Altı yerden daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Aynanın karşısına geçip, kırmızı rujumu düzeltmeden önce siyah saçlarımın uçlarını . Sonra bir adım geri çekildim ve elbisemi düzelttim.

"Bunları ödünç alabilir miyim?"

Döndüğümde kuzenim Imani'nin elinde yepyeni Brian Atwood topuklu ayakkabılarımla banyo kapımda durduğunu gördüm.

"Imani-"

"Cora, 1.90 boyundasın. Neden bu kadar yüksek topuklara ihtiyacın var?"

Lütfen.

Teşekkür !" Ve bir anda gitmişti.

"Imani!" Faydası olmayacağını bildiğim halde arkasından bağırdım. Imani ne istediye aldı.

Benden sadece bir yaş küçüktü ama benden tamamen farklı bir hayat yaşadığını . Ben altı yerde yaşarken, Imani'nin dünyası sonsuzdu. O ve ben birbirimizin zıttıydık. Ben uzun boylu, esmer ve göğüslüyken, o kısa boylu, karamel tenli ve günlerce sürecektir bir kalçaya sahipti. En son dışarı çıktığımızda, iki adam ona çıkma teklif etmeye çalışırken ben tam anlamıyla kaldırıma itilmiştim.

"Ah!" diye tısladım, saç maşasının hâlâ sıcak olduğunu unutarak. Parmağımı bir süre soğuk suyun altında tuttuktan sonra ütüyü kapattım ve giyecek başka bir çift ayakkabı bulmak için dolabıma yöneldim.

Elimi Prada'dan Alexander McQueen'e kadar uzanan tüm kıyafetlerimin ve çantalarımın üzerinde gezdirdim ve hepsinin ortasında bir yere oturdum.

Ne zaman dolabıma girsem, hiçbir şeyden şikâyet etmemem gerektiğini biliyordum. Annem ve babam ölmüş olsalar da, hayatımın geri kalanı için bana hiçbir şey bırakmamışlardı.

Babam Wilson International Bank'ın kurucusuydu ve ne olursa olsun bankanın yüzde otuz sekizine sahip olacaktım. Ülkenin yüzde doksanından daha iyi durumdaydım; mutlu olmalıydım, hiçbir şeyi hafife almamalıydım.

Yine de benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Imani geri geldi ve ayakkabıları görebilmem için bacaklarını uzattı. Yanlardan kesilmiş mavi bir elbise giymişti ve saçları sık bukleler halindeydi.

"İyi görünüyorsun."

"Biliyorum, değil mi? Bir fotoğraf çek, her şeyi çektiğinden emin ol," dedi telefonunu bana uzatırken ve kapıda poz verirken.

Fotoğrafi çektim, döndü ve dudaklarını büzerken ellerini beline koydu.

"Imani, gitmemiz gerek." Güldüm. Sonunda basit bir çift siyah topuklu ayakkabı almadan önce bir fotoğraf daha çektim.

Telefonundaki görüntüleri ederken, "Bizi birkaç arkadaşına ," dedi.

"Ne? Sadece biz varız sanıyordum, hatırladın mı?" "Biliyorum, ama..." Söylememeye çalıştı.

"Ama ben sıkıcıyım," diye onun yerine sözümü bitirdim. "Geldiler. Hadi gidelim."

"Bu bir cevap değil, Imani." Çantamı aldım ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. Kapıya ulaştığımızda topuklarımız mermere çarpıyordu. Kapının yanındaki dolabın önünden geçerken durdum ve bir zamanlar annemle babama ait olan Yunan vazosunu elime aldım. Annem onu onlar ikinci balaylarındayken almıştı. Para kazanmaya başladıklarında aldığı ilk şeydi. Yunanistan'ın sihirle dolu olduğunu ve iyi şans getirmesi için vazoyu ovman gerektiğini . Dokuz yaşındaydım, bu yüzden ona inandım.

Kapıyı açmadan önce ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Bu gece sıkıcı olma, tamam mı? Ciddiyim Cora, biraz gevşe. Hayatında bir kez olsun biraz yaşa."

"Tamam-" Kapıyı açtığımda durdum ve tanımadığım iki adamın siyah bir Escalade'in önünde durduğunu gördüm. "Imani..." Ben başladım.

Arkadaşlarının yanına gitmeden önce bana bir bakış attı ve onlara Sarıl.

"Derek, Otis, bu kuzenim Cora. Cora, Derek ve Otis bana şu kulüpten bahsetti, *The Ram*. Haftalardır girmeye çalışıyorum ama hep dolu oluyor."

"Merak etme bebeğim, seni yakaladık," dedi solundaki adam.

onu kendi tarafına çekti. Adam ondan en az bir buçuk metre daha uzun duruyordu.

"Hazır mısınız çocuklar?" Derek aramızda dolaşırken ellerini çırpı. "Hazır görünmüyor muyuz?" Imani suratını asarak buklelerinden birini çekti.

Nasıl

Bu kadar rahat olabilmesi beni aşıyordu.

"İkiniz *de iyi* görünüyorsunuz," dedi sesi biraz daha kalın olan Otis, gerinirken. "Hadi dışarı çikalım."

Derek benim için kapıyı tuttu ve zoraki bir gülümsemeyle içeri girdim, içeri girerken var olmayan kıcıımı kontrol ettiğinin çok farkındaydım.

"Neden bana evinin bu kadar güzel olduğunu söylemedin bebeğim?" Garaj yolundan çıkarken Otis, Imani'ye ön tarafta olduğunu söyledi.

"Biliyorum, değil mi? Kapalı bir sitede yaşıyorlar. Ön taraftaki güvenlik bizi görünce neredeyse altına işeyecekti." Derek güldü.

"WIB, Wilson International Bank'ı biliyor musun?" Imani sordu.

"Evet."

"Coranın babası kurdu."

"Hepiniz mi aldınız?" Derek bana baktı.

Küçük bir yumruk hareketi yaptı. "Evet, eğer yaşlı Adam Amca olmasaydı, Southbend'de siz serserilerle tıklıp kalırdık."

Derek telefonunu çıkarırken, "Bankaları değiştirirken bana müsaade edin," diye şaka yaptı.

"Bekle. Bekle. Yine geliyor." Otis kıs kıs güldü ve ön direğe geldiğimizde yavaşladı.

Camı indirerek İhtiyar Pierre'e gülümsedim. Ellili yaşlarının başındaydı ama dudaklarının üzerinde kalın siyah bir bıyığı vardı. Boyadığından emindim ama ona çok yakışıyordu. Her zaman her arabayı görmek için kulübesinden çıkardı.

"Bayan Wilson." Arabaya bakarken bana başıyla selam verdi.

"İyi akşamlar Bay Pierre. Onlar bizim arkadaşlarımız," dedim ona.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Tabii ki. Gecenizin tadını çıkarın, Bayan Wilson." "Size de. Dikkatli olun." Çıkarken el salladım. Sadece biz olduğumuzda

O kadar uzaktaydı ki, Imani de dahil olmak üzere hepsi gülmeye başladı. "Ne?"

"İyi akşamlar, Bay Pierre." Hepsi benimle alay etti.

"Hayatımda duyduğum en güçlü beyaz kız sesine sahipsin," diye güldü

Imani. "Sesin sanki ona çay ikram edecekmişsin gibi geliyordu," dedi Derek.

bana başını salladı.

"Sesim nasıl çıkmalı?" Hepsine doğrudan sordum ve kimsenin bir cevabı yoktu. Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkip geçtiler ve birden Imani ve arkadaşlarıyla çıkmaktan neden nefret ettiğimi hatırladım. Her zaman onların olmamı istedikleri ya da olmam gerektiğini düşündükleri kişi olmadığımı hissediyordum.

Kulübe vardığımızda eve gitmeye fazlasıyla hazırdım. Çünkü

Kulübe yaklaştığımızda Ram kuyruğunun köşeyi sardığını fark ettim. Otis ve Derek bizi ileriye doğru götürdüler.

"Patron," dedi fedailerden biri Otis'e, kenara çekilip ona izin verirken geç.

"Patron?" İmani durdu ve ona döndü.

Otis omuzlarını silkti. "Seni yakaladığımı söylediğimde ne düşündün? ne anlama geliyor?"

"Yalan söylüyorsun. Ram'ın sahibi siz misiniz?" İmani ellerini ağzına götürürken nefesi kesildi.

"Southbend kabadayıları şimdi oldukça iyi görünüyor, ha?" Derek küçük bir dönüş yaptı ve biz içeri girerken ben güldüm.

Kırmızı ve mavi flaş ışıkları dışında her yer zifiri karanlıktı. DJ dans pistinin önünde durmuş, müziğini değiştirirken arkasında üçlü bir X işareti vardı.

"Beni haftalarca nasıl dışarıda tutarsın, dostum?!" İmani her ikisinin de omuzlarına yumruk attı ve sırttılar.

"Kızmayın. , dans edelim!" Otis onu çekti.

Derek müziğin üzerinden kulağıma doğru, "Bekle, hemen görüşmem gereken insanlar var," diye bağırdı.

"Elbette, devam edin."

Beklemedi ve kalabalığı yararak ilerlemeye başladı bile.

Coraline, erkek kovucu.

"Neyim var benim?" Bir kez daha gitmeyi düşünürken kendi kendime mırıldandım.

Zaten giyinme zahmetine katlandığım için, sadece bir saat kalmaya karar verdim ve ondan sonra gidecektim.

Ne içeceğim hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen kalabalığı yararak bara ulaştım.

"Bloody Mary alabilir miyim?" Barmene bağırdım. Yudumlamaya dayanabildiğim tek şey buydu.

Başını salladı ve içkiyi karıştırırken başını müziğin ritmine göre salladı. Bunu da şık bir şekilde yaptı. Şişeyi omzunun üzerinden çevirdi ve hatta bardağıma dökmeden önce döndürdü.

"Teşekkür ederim!" İçkiye uzanırken bağırdım. Bir yudum aldım ve alkolün etkisiyle irkildim.

Umutsuz vakayım.

İçmeye devam etmek için kendimi zorlamaya çalıştım ama yapamadım. Barmen bunu fark etmiş olmalı ki yanıma geldi, içkimi elimden aldı ve başka bir içkiyle değiştirdi.

"Nedir bu?"

"değil. Sadece , " diye cevap verdi.

Küçük bir yudum aldım ve kendime güldüm. Kızılcık suyuydu... ve ben

beğendim. Gülümseyerek kaldırdım ve onun şerefine kadeh kaldırdım.

Kulübün etrafına göz gezdirirken, kucağında bir kızla kulübün uzak tarafında duran Derek'i seçebildim.

Sanırım halkını buldu. Yavaşça içtim.

Kalabalık yüksek sesle tezahürat yaparken DJ, "Bayanlar ve Baylar, Callahanlar binada!" diye bağırdı.

Parmak uçlarımda durup kim olduklarını görmeye çalıştım ama karanlık ve ceset kalabalığı bunu imkânsız kılıyordu. Callahan ismini hatırlıyordum ama kim olduklarından ya da ne iş yaptıklarından emin değildim. Kulübün VIP bölümüne doğru ilerlerken etraflarındaki adamlar kalabalığı dağıttı.

"Eğleniyor musun?" İmani yanıma geldi ve dikkatimi Callahanlar'dan başka yöne çekti. İçkimi aldı, bir yudum aldı ve kaşlarını çattı. "Ciddi misin Cora?"

"Benim için endişelenme, İmani, sadece git! Burası harika bir yer!" Müziğin üzerine çılgılık attım.

"Evet, öyle!" Ceset çukuruna geri döndü. En azından birimiz eğlenecekti.

DECLAN

"Yalnız görünüyorsun, tatlım." Kulübe girer girmez, dar mavi bir elbise giymiş sarışın bir kadın yanımıza geldi.

Liam'ı tanıyan iki kızıl saçlı ona doğru yürüdü ve yanaklarından öperlerken kollarını omuzlarına doladı. Ona gözlerimi devirdim ve o da sırtıttı.

Dansçılar birbirlerinin üzerine atlayıp zıplarken adamlarımız kalabalığın arasından bir yol açtı. Stroboskop ışıkları dans pistini aydınlatıyordu ve biz ilerlerken birkaç kişi durup ya fotoğrafımızı çekti ya da VIP kabinine doğru ilerlerken dikkatimizi çekmeye çalıştı. Kolumdaki kız saçlarını omzunun üzerinden savurarak poz verdi ve diğerleri gıpta ile bakarken sırtıttı.

Ona bir kaşımı kaldırarak ellerimi onunkilerden ayırdım.

"Senin gibi kadınlar beni iğrendiriyor," dedim ona ve onu dansın ortasında durup istediği kişiye poz vermesi için bırakırken ağzı açık kaldı.

"Göt!" diye bağırdı bana, ben de hiç umursamadan bir kez el salladım. Adamlarımız peşimizden başka kimsenin gelmesini engelledi.

Etrafındaki kızlar gömleğine sarılıp boynunu öperken Liam içki siparişi vermeye başlamıştı bile. Cristal şişesini kaptığım gibi kendime bir bardak doldurdum.

"Gerçekten çok seksisin." Liam'ın kucağındaki kadın kıkırdadı. Liam başını salladı, açıkça eğleniyordu. Ama biliyordu ki... ikimiz de biliyorduk ki, etrafımızdaki tüm kadınlar bir şeyler istiyordu. Dünya böyle işliyordu. Şöhret ya da para için her şeyi yapmaya hazırdılar. İlk başta eğlenceliydi. Başlarda ben de Liam gibiydim, önüme çıkan her kadınla sevişiyor ya da düzüşüyordum ama açıkçası bundan bıkmıştım... onlardan. Sırf dikkatimizi çekebilmek için içkilerini üzerimize dökmelerinden ya da onları yakalayabilmemiz için ayağı takılmış gibi yapmalarından. Hepsi sahteydi. Farklı bir şey istiyordum ama gerçekten farklı bir şey var mıydı?

Bunu düşünmek istemiyorum.

"Liam," diyerek dikkatini kucağındaki kadından uzaklaştırdım.

Bir kez başını kaldırıp baktı ve iç çekti. "Bana beş dakika ayıramadın mı?" "Senin beş dakika adamı olduğunu bilmiyordum." Sırtıttım.

"Siktir ," diye tersledi.

"Baban bunu mümkün olan en kısa sürede halletmenizi istiyor." Eric, Liam'a bir uzatırken cevap verdi. Liam gözlerinin önünde hızlıca inceledi.

benimkiyle tanıştı.

"Üzgünüm hanımlar," dedi Liam. "Yapacak işlerimiz var. Aşağı inin ve dans edin. Yakında size katılacağız, söz veriyorum."

Liam'ın yeşil gözleri bana odaklandı ve bardağını bitirdi. "Biliyorsun, buradayken biraz eğlenmeyi deneyebilirsin. Bir köşede kara kara düşünmek yerine."

"İlgilenmiyorum."

"Son zamanlarda neyin var senin?"

Omuz silktilim. Ben de emin değildim. "Liam, sıkılmadın mı?" "Chicago'dan mı? Nereye gitmek istiyorsun? New York'a mı?" "Hayır, tüm bunlardan mı?" Etrafımızı işaret ettim.

"Deli misin sen? Yirmi beş yaşında mı? Bu benim hayatımın en güzel dönemi! Tanrı bilir hayat nasıl olacak..."

"İki yıl içinde, evlendikten sonra mı? Evet, İtalyan bir eşe sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum" diyerek sözlerini tamamladım.

"Moralinin bozuk olması gecemi mahvedeceğin anlamına gelmez, göt herif. Ayrıca, kuralları biliyorsun, otuzuncu yaş gününden önce hala bir eş bulman gerekiyor-"

"Buna daha üç yıl var ve İtalyan olması da gerekmiyor." "Biliyor musun?"

Bunu kendim halledeceğim. Sen bir İtalyan olmadan önce kazazede," diye tersledi kalkarken.

İçimden gelen gülme isteğine karşı koydum. "İyi, o zaman kışını kurtarmam için beni çağırma!" Koltuğa uzandım ve bir şişe aldım.

Beni görmezden gelerek, o ve birkaç adamımız kulübün arka tarafına doğru merdivenlerden aşağı indiler. Bu gece buraya iki nedenden dolayı gelmiştik. Birincisi, Liam parti yapmak istediği için, ikincisi de bu kulübün sahibi Otis Emerson ailemize vergilerini ödemediği için. Bu şehrin sahibi bizdik. Şehir merkezindeki herkes için, herhangi bir işyeri açmadan önce iyi niyetle bağış yapılması gerektiği söylenmeyen bir kuraldı.

Bu aptal bunu yapmadığı gibi, içinde soyadımıza tükürdüğü söyleniyordu. Ya aptalın tekiydi ya da ölmek istiyordu. Her iki durumda da, Liam bunu halledecekti. Onu desteklemek için aşağı inmeden önce ona birkaç dakika vermeyi planlıyordum.

"Eric, insanlar burası hakkında ne diyor?" Kulübün etrafına bakarken sordum. Mekân tıklım tıklımdı ve dışarıdaki kuyruğa bakılırsa parti daha yeni başlıyordu.

"Şimdiye kadar yorumlar iyiydi ama herkesin yeni yerler için nasıl heyecanlandığını bilirsiniz. Bir ya da iki ay bekleyin."

salladım ve o da arkamdan bir adım geri çekildi. Ayağa kalkıp Liam'ı takip etmek için merdivenlerden inmeden önce on dakika kadar bekledim. Kulübün içinden bana dokunulmadan geçmeye odaklanmıştım ama kalabalığın arasından ancak beş adım atabilmişim ki ön taraftan bir içki döküldü

gömleğimden.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim!" dedi bir kadın, peçetesiyle gömleğimin önünü silmeye başlamıştı bile.

Gerçekten! Yine mi?

Derin bir nefes alıp, elini tokatlayarak uzaklaştırdığımda burnum alevlendi.

"Dokunma bana!" Ona ters ters bakarak tersledim. Ancak ona iyice baktığım anda donup kaldım. Uzun, koyu renk saçları kıvrılmış ve pürüzsüz, koyu renk omuzlarına doğru dökülmüştü. Giydiği kırmızı elbise kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sarıyor ve uyluğunun ortasında durarak uzun, pürüzsüz bacaklarını gösteriyordu.

Lokantacı kız! Vay anasını. Ona gülümsemek istedim. Ama o da diğerleri gibi miydi gerçekten?

Eric onu yakalamaya çalıştı ama ben elimi kaldırarak durdurdum.

"Çok özür dilerim!" diye tekrarladı, kahverengi gözlerini kocaman açarak bana bakarken. Korkmuyordu, gergindi ve utanıyordu. "Kuru temizlemeyi ben öderim. Hayır, sana yeni bir tane alacağım. Çok özür dilerim..."

"Kızılık suyu mu?" Elimde kalan meyve suyunu yaladım.

Başını eğip saçlarını kulaklarının arkasına tararken kaşlarını çattı. "Ben içki içmem. Tekrar özür dilerim, Bay....?"

"Kim olduğumu bilmiyor musun?" Yalan söylüyor olmalıydı. "Bu da rolünün bir parçası mı?"

"mü?"

Başımı salladım. "Dikkatimi çekmek için içkini üzerime mi döküyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve sanki bana vurmamak için kendini zor tutuyormuş gibi çantasını kavradı. İşte bu eğlenceli olurdu.

"Gömleğiniz için üzgünüm. Lütfen benim üzerime değiştirin." Boş bir çek imzaladı ve bana uzattı.

Ciddi olamaz.

Ancak, etrafımdan dolaştı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Az önce ne oldu öyle?

"Ne oldu sana böyle?" Liam yanıma geldi ve farklı bir gömlek giydiğini fark ettim. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Hesaba tekrar baktım.

Bayan Coraline Elizabeth

Wilson. Wilson Uluslararası

Bankası.

317 Raven Hill Heights.

Koş Declan, kaçıyor...yine!!!

"Declan!" diye bağırdı ben onun peşinden koşarken.

Aradığım . şey oydu. Kaçmasına izin veremezdim.

CORALINE

Gece havasını tenimde hissettiğimde ürperdim. İmani'den ayrılmaktan nefret ediyordum ama de Otis'te kalacağını söylemişti, bu da benden tam olarak ne yapmamı beklediğini merak etmeme neden oldu.

"Hey! Bekle!"

Döndüğümde, daha önceki gibi aynı yeşil gözlü, kahverengi saçlı adamla yüz yüze geldim. Siyah gömleğindeki leke hâlâ hafifçe fark ediliyordu. Topuklu ayakkabılarımla bile en az iki ya da üç santim uzaktaydı. Tıpkı kulüpte yaptığı gibi beni süzerken pembe dudaklarının kenarları küçük bir sırtışla yukarı kalktı.

"Saf mısınız yoksa aptal mı Bayan Wilson?"

"Senin derdin ne?" Ona döndüm. "Lanet gömleğin için üzgün olduğumu söyledim ve başka bir tane için ödeme yapacağıma söz verdim. Daha ne istiyorsun?"

Ona verdiğim çeki havaya kaldırdı.

"Şu anda tam adını, hesap numaranı ve adresini biliyorum. Tek bildiğin, kendine yeni bir takipçi kazanmış olabileceğin, *Coraline*."

O söyleyene kadar bunu düşünmemiştim bile.

"O zaman bana hâlâ adını söylemediğin için dezavantajlı durumdayım." Daha dik durmaya çalıştım.

"Ben Declan," diye sırtarak bir adım öne çıktı. "Declan Callahan. Bu şehirde yaşayıp da bunu nasıl bilmezsiniz?"

"Chicago'da yaşayan iki milyondan fazla insan var *Declan*. Hepimiz senin kim olduğunu bilmek zorunda mıyız? Bu kadar kibirli misin yoksa sadece bir narsist misin?"

Kaşları kalkarken kıs kıs güldü. "Kibirli ya da narsist olmak arasında gerçekten bir fark var mı?"

"Saf ya da aptal olmak arasında gerçekten bir fark var mı?" Ben de karşı çıktım. "Tuş oldum," dedi. "Sanırım sana bir özür borçluyum."

"Sana o çeki vermek aptalca bir fikirdi," diye mırıldandım ondan uzaklaşırken. "Öyleyse neden bu olanları unutmuyoruz?"

"Olur. Ama sadece benimle kahve içmeye çıkarsan."

"Şimdi mi?"

Başını salladı. "Gömlek için ödeme olarak bile kabul edebilirim."

Bana boş çeki geri uzattı ve ben ona uzandığımda çeki geri çekti. "Teklifimi kabul ediyor musun?"

"Tamam. Bir fincan kahve."

"Güzel. Caddenin hemen aşağısında bir lokanta var," diye cevap verdi.

elimi tuttu ve beni kulüpten uzaklaştırdı.

Herkesten uzaklaştıkça daha da . Çantamı daha sıkı kavradım.

Trafik ışıklarında durduğumuzda "Korktun mu?" diye sordu.

"Azıcık bile değil," diye yalan söyledim. Hesaplanmış birkaç risk almak yaşamının parçasıydı, değil mi?

"Yalan söylemeye çalıştığında çok tatlı oluyorsun."

"Harika. Tam da görünüm şirindi," diye mırıldandım.

Lokantaya girdiğimizde tezgahın arkasından bana bakan yaşlı bir kadın "Yine mi sen?" dedi.

"Ne?"

"Görünüşe göre bu gece şans benden yana, Beatrice." Beni bir masaya götürürken ona göz kırptı. "İki kahve ve lütfen mümkün olduğunca büyük olsun."

"Yine senderken ne demek istedi?"

"Hatırlamıyor musun?" Arkasına yaslandı. "Burası sana tanıdık gelmiyor mu?"

Lokantanın etrafına bakındım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Bu sabah buraya sıırıslıkam geldin ve kendine gülerken bir yandan da şemsiyeyle kavga ediyordun."

Karanlık sokağa ve sonra tekrar girişe bakarken durakladım. "Sana yaklaştığımda da gururumu incittin ve kaçıp gittin. arkama bile bakmadan."

"İmkânı yok. Seni hatırlardım."

"Görünüşe göre benden çok daha kalıcı bir etki bırakmışsınız. Bu kez geçmişteki hatamı düzeltmeyi umuyorum Bayan Wilson," diye fısıldadı ve bakışları altında kıpırdandım. Tenim birden ısındı ve ne diyeceğimi şaşırđım.

"İki büyük kahve," diye sözümüzü kesti Beatrice.

"Neden büyük?" Konuşmayı değiştirmeye çalıştım.

"Sadece bir kahve demiştin. En sona saklamak zorundayım." "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden beni dışarıda takip ettin? Neden beni kahve içmeye davet ettin?" *Neden kalıcı bir bırakmıştım? Ama sormadım.*

"Çünkü seni gördüğüm andan itibaren çok güzel olduğunu düşündüm ve seni tanımam gerektiğini biliyordum."

Vay be. "Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?" Fısıldadım.

"Evet." Kahvesinden bir yudum aldı ve yeşil gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Özellikle de istediğim şeyler söz konusu olduğunda."

"Ve sen her zaman istediğini elde eden bir adama benziyorsun." Kaşlarımı çattım. "Bundan memnun görünmüyorsun."

Ben de kahvemi alırken omuz silktim. "Hakkında pek bir şey bilmiyorum

Ama Callahan'ların önemli oyuncular olarak bilindiğini hatırlıyorum."

"Ve oynanmasından hoşlanmıyorsun?"

"Kim sever ki?"

"Arkadan oynayan insanlar," diye karşı çıktı ayağa kalkarken. "Evet, kardeşlerim ve ben kadınlardan hoşlanıyoruz. Ama sadece sizinle yatmak isteseydim, şu anda otelde olurduk Bayan Wilson."

"Bu konuda gerçekten kendinize güveniyor gibisiniz. Sizin gibi adamlarla daha önce de karşılaştım Bay Callahan."

"İnsanlar gerçeklerden emin olmalıdır ve benim gibi bir adamla hiç tanışmadığınıza inanmıyorum. Ancak, dediğim gibi, sizi buraya getirdim çünkü benden bir değil, iki kez kaçan kadını gerçekten tanımak istedim... ama bir oteli tercih ederseniz-"

"Bilinecek bir şey yok," diye kestim sözünü. "Ben oldukça sıkıcıyım." "Buna bir saniye bile inanmıyorum."

"Okurum, alışveriş yaparım, çalışırım ve film izlerim..." Başımı kendime doğru sallarken güldüm. "Aslında bu oldukça üzücü. Bu gece dışarı çıkmamın tek nedeni kuzenimdi."

"Bunu yaptığına sevindim."

Bacağım onunkine değdi ve ikimiz de donup kaldık. Kalp atışlarım hızlandı. "Bu bir kazaydı!" Ağzımdan kaçırdım.

Sırıttı. "Bunu bilerek yapmışsın gibi davranacağım. Bir centilmen olmaya alışık değilim. İşine gelirse yine dokun bana."

Ona dokunmak neden bu kadar iyi hissettiriyordu? Bacağına hafifçe dokunmak kadar önemsiz görünen bir şey bile teninin nasıl bir his olduğunu merak etmeme neden oldu.

"Ellerimi oldukları yerde tutacağım." Başımı belaya sokmadan önce.

"Yazık." Kaşlarını çattı. "Bu tişörtten gerçekten kurtulmak istiyordum."

Gözlerim ona kaydı ve bu duruma nasıl hatırladım.

"Orada dikkatini çekmek için içkimi üzerine döktüğümü söylemiştin.

Bu tam olarak kaç kez oldu?"

"Tüm hayatımdan mı yoksa sadece bu aydan mı bahsediyoruz?" "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Kadınların gözlüklerine kurban giden tüm gömleklerden oluşan bir toplu mezarım var... ve birkaç erkek de."

"Kaç tanesini dışarıda takip ettiniz?"

"Erkeklerden hiç kimse, kadınlardan da hiç kimse. Bunu yapabilmem için gitmeleri . Ve o zaman bile gömleğimi kuru temizlemeye vermeyi ya da bana açık çek vermeyi teklif etmeleri gerekirdi... belki de ikisi birden."

"Hepsi büyük planımın bir parçası Bay Callahan," dedim gururla kahvemi yudumlamadan önce.

"Bana karışık sinyaller gönderiyorsunuz Bayan Wilson. Sırada benim telefon numaramı mı almayı planlıyordunuz yoksa sizinkini gizlice masada mı bırakacaktınız?"

"Arayacak mısın ki?"

Bana dikkatle bakarken durakladı. "İnan bana, . Peki ya sen?"

Omuz silktilim. "Bunu düşünürdüm."

"Düşünmekten çok daha iyisini yap. Sabrımınla tanınmam."

"Bu kişisel bir sorun gibi görünüyor." Bu cesur Coraline'in nereden çıktığından emin değildim. Sanki bunu benden çıkarıyordu ya da ben onun yaydığı enerjiden besleniyordum. Hayatımda ilk kez kendimi seksi hissediyordum... arzulanıyordum.

Gözleri boynumdan aşağıya, göğüslerimin kıvrımına iniyor, sonra tekrar dudağıma kayıyordu.

"Beni baştan çıkarıyorsun," dedi.

"Eminim sadece istediğini elde edemediğin içindir." Kabinden kayarak çıkarken gülümsedim. O ayağa kalkmadan önce ona doğru eğildim ve ellerimi geniş omuzlarına koydum. "Beni becermek istiyorsun ama ben senin oynadığın ve kenara attığın başka bir kadın olmama izin vermeyeceğim. İyi geceler Bay Callahan."

Ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım ve lokantadan çıkıp geceye adım attım. Rüzgâr tenime sertçe çarpıyordu ve eli belimde olmadan önce sadece birkaç adım daha atabilmişim. Beni döndürerek yüzünü bana çevirdi ve bir an bile kaybetmeden beni sertçe öperken diğer eli de yüzümü avuçlamak için uzandı. Hayatımda birkaç kez öpülmüştüm ama hiç böyle olmamıştı.

Onun içinde eridim ve dudaklarım ayrılıp ağzım onun için açıldığında inledim. Açgözlülükle davetimi kabul etti ve dili ağzımın her köşesini keşfedip tattı.

"Vay canına," diye fısıldadım öpüşmeyi kesip dudaklarımız ayrılırken.

Başparmağı dudaklarıma bastırırken "Telefonun nerede?" diye sordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan çantama uzandım. Çantayı ona uzattığımda aldı ve belimi bırakmadan geri çekildi. Sonra bir eliyle numarasını çevirdi, kapatmadan önce kendini aradı ve telefonu bana geri verdi.

"Artık gidebilirsin." Beni tamamen serbest bıraktı ve onun dokunuşunu şimdiden özlediğimi fark ettim.

Bir taksi çağırdı ve benim için kapıyı açarken, "Aramanızı bekliyor olacağım. İyi geceler, Bayan Wilson."

Başımı salladım, hayrete düşmüştüm ve artık düşünemiyordum. "Nereye?"

"H...huh?"

"Nereye,
hanımefendi?"

"Raven Hill," diye fısıldadım arkamı dönüp hâlâ köşede duran ve benim onu izlediğim gibi beni izleyen Declan'a bakarken. Ellerim dudaklarıma gitti.

"Vay canına."

Az önce ne oldu?

İKİ

*"Büyüye inanmıyor olabilirsiniz ama çok garip bir şeyler oluyor.
tam şu anda."
-Leonora Carrington.*

CORALINE

"Eve iyi geldin mi?" Yirmi dakika önce gönderdiği mesajı tekrar okudum.

Cevap verecek gücü kendimde bulamadım. Başım hâlâ dönüyordu. Saat üçtü.

Sabahın körüydü ve vücudunun benimkine bastırıldığında ne kadar sert hissettirdiğini ve öpücüğün ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordum. Hayır, *güzel* kelimesi doğru değildi; iğrenç, seksi ve lezzetli... Aklıma gelenler bunlardı.

Kendini topla Coraline!

O kişi ben değildim... Bu gece tanıştığı cesur, seksi Coraline ben değildim ve onun nereden geldiği ya da nasıl ortaya çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ona mesaj atmalıyım, değil mi?

"Eve iyi geldim. Teşekkürler. Umarım sen de iyisindir. Bu gece çok iyiydin."

Gönder.

Bekle! Hayır! "*Bu gece iyi miydin?*" Bu da ne demek oluyordu? Telefonu bir kenara fırlattım ve yüzümü yastığa gömdüm.

BUZZ

Duyduğum anda telefona doğru atladım.

"İstedğim hoş bir şey değildi ama en azından sonunda bir izlenim bıraktım."

"Ne için gidiyorsun?" "Tutkulu mu?"

Gülümsedim. "*Görev tamamlandı.*"

"Eminim bunu tüm erkeklere söylüyorsundur. Stanford'da okul birincisi miydin?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Kendi kendime fısıldadım. Ben ona cevap yazamadan, peş peşe iki mesajla bir açıklama gönderdi. Sanki sorusunun beni şaşırtacağını biliyor gibiydi.

"Google'da seni aradığımda karşıma çıkan ilk şey buydu."

.

"Seni Google'da arattım çünkü seni aklımdan çıkaramıyordum."

Yatağın diğer tarafındaki dizüstü bilgisayarına uzanarak onu da Google'da arattım ve gördüğüm şey karşısında kaşlarımı çattım.

"Hakkınızda çıkan ilk haber, bir Victoria's Secret modelinin size aşık olduğunu itiraf etmesiydi."

İşte bu yüzden en başta ona mesaj atmamalıyım. Kendimi aşmışım. Makaleye tıklamaya çalıştığımda 404 hata mesajı . Ana sayfaya geri döndüğümde makale gitmişti ve ben

Her şeyi hayal edip etmediğimi merak ettim. "Ne oluyor be?" Kendi kendime esnedim.

BUZZ

"Hepimizin bir geçmişi var Coraline. Kim olduğuma karar vermeden önce beni tanımaya çalış."

"Yapacağım. İyi geceler... tekrar." Uykuya telefonu göğsüme dayadım... onu düşünüyordum.

Pazar sabahıydı ve hâlâ bornozunun içinde, saçları bigudili olan Trisha Teyze ile akşamdan kalmalığını çorbayla yatıştırmaya çalışan Adam Amca çoktan kendi kendilerini tedavi ediyorlardı.

"Nedir bu?" Elimdeki banknotu havaya kaldırdım.

"Coraline, git bu sabah başka bir yerde bağır," diye mırıldandı yengem, oturmadan önce enişteme bir fincan kahve uzatırken.

"Son üç haftada neredeyse kırk bin dolar harcadın! Ne için? Sana daha yeni para verdim!"

"Coraline!" diye tersledi amcam beni. "Şimdi olmaz." Şimdi onlar için asla doğru zaman değildi.

Paraları masaya geri koydum.

"Ben ayine gidiyorum. Bunu sonra konuşuruz," dedim çıkarken ve her zamanki gibi duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştular.

"Bu kızın nesi var?" "Tatlım-" diye başladı teyzem.

"Para. Para. Para. Para. Kendini California'ya uçururken hiçbir şey söylemedi! Wilson'ın benim de soyadım olduğunu unutma! Eğer babası bu kadar açgözlü olmasaydı, ben de payımı alırdım!"

Onu görmezden gelerek garaja girdim ve ışıkları yaktım. Gri Infiniti'min anahtarlarını kaptığım gibi olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıktım. Daha bir haftadır evde değildim ve onlarla uğraşmaktan yorulmuştum bile. Uzaktayken her şey çok daha kolaydı. Bir süreliğine mesajlarını ya da aramalarını almamış gibi davranabilirdim ve bu onları zaten sahip oldukları şeylerle yaşamaya zorlardı.

Neden geri taşındım? Son beş gün içinde bu soruyu kendime en az yüz kez sormuştum. Ama cevabın, onlardan geriye kalan tek ailem oldukları olduğunu biliyordum. Büyükanne ve büyükbaba yok, anne-baba yok, kardeş yok, sadece onlar. Onların tacizlerine dayanabilirdim ama yalnızlığa dayanamazdım.

Bu yüzden Chicago'ya geri döndüm. Ayrıca, burada büyüdüğünüzde, ayrılmak biraz zor oluyor. Şehir sizi kendine çekiyordu... Rüzgar şehri. Bazen yeterince uzun süre hareketsiz durursanız, o rüzgarlar sizi alıp her yere götürebilirmiş gibi hissediyordunuz.

On dakika erken gelmiştim ama Aziz Petrus Katedrali'nin otoparkı neredeyse dolmuştu bile. Önde bir sıra siyah lüks araba park etmişti; bir Rolls Royce, bir Bentley, bir Audi ve bir Aston Martin. Park yerindeki en gösterişli arabanın Audi olması bir şeyler anlatıyordu. Başımı sallayarak eşyalarımı aldım ve içeri girerken telefonumu kapattım.

İçeri açılan ikinci çift kapının hemen dışında duran kilisenin bağış duvarının önünde durdum. Kendi kendime gülümseyerek elimi, üzerinde ailemin adının yazılı olduğu altın plakanın üzerinde gezdirdim.

"Merhaba anne ve baba," diye fısıldadım içeri girmeden önce.

Dindar değildim ama gelmemi isteyeceklerini bildiğim için geldim. Tıklım tıklım dolu kiliseye girdim ve arka tarafta yaşlı bir kadınla küçük bir çocuğun arasına oturdum.

"Merhaba," dedim sevimli çocuğa sırtarak. Gülümsedi ve yüzünü babasının göğsüne sakladı. Ona gülümseyerek, rahip öne çıkarken ben de herkesle birlikte ayağa kalktım. Genelde bu bölümden sonra her şeye alıştığım için dikkatim dağılırdı, ancak lacivert takım elbisesi ve gümüş kravatıyla Declan Callahan ilk okumayı yapmak üzere kürsüye doğru ilerlerken ağzım açık kaldı.

"Otur," dedi yanımdaki küçük çocuk elbisemi çekiştirirken.

Ayakta kalan tek kişinin ben olduğumu fark edince hemen oturdum ve başka kimsenin fark etmemiş olmasını umdum. Ne yazık ki, fark etmemesini dilediğim tek kişi fark etti. Declan gözlerimin içine baktı ve kaşlarını kaldırdı. Tek yapabildiğim önümdeki kitabı kapmak ve okuyormuş gibi yapmaktı.

"Atasözleri 21:19-26. Çölde yaşamak, *kavgacı* ve *huysuz* bir kadınla yaşamaktan iyidir." Okurken bazı kelimeleri uzattı ve bilmesem bu pasajı sırf benimle dalga geçmek için seçtiğini düşünebilirdim. Yüzündeki sırıtışı bile silemedi.

Sesine bayıldım.

Bu düşünce aklıma anda onu engellemeye çalıştım. Neyse ki okumasını bitirmişti ve sunaktan uzaklaşıp ilk sıraya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Şehirdeki onca kilise varken, neden gelmek zorundaydı? Ve neden sadece oturmadım?

Ne onu ne de başka bir şeyi düşünmemeye çalıştım. Bu sadece otuz dakika kadar sürdü. Hepimiz Evharistiya ayini için ayağa kalkmadan önce, o tekrar ortaya çıktı. Elinde altın bir tepsiyle kenarda duruyordu. Dehşete kapıldım ve kısa süre sonra kendimi Titanik'in buzdağına doğru ilerlemesi gibi ona doğru ilerlerken buldum. Arkamda sıra değiştiremeyecek kadar insan vardı ve yeşil gözleri benimkilere odaklandığında, beni kendisine çektiğini hissettim... lokantada karşısına oturduğumda hissettiğim duygunun aynısıydı bu.

"İsa'nın bedeni," dedi gülümseyerek, ev sahibini havaya kaldırırken.

Ellerimi uzatırken "Amin," diye fısıldadım.

Ama içine koymadı ve ben de ona ters ters bakarak beklemeye başladım. Gözleri, rahip için ağzını açan diğer sıradaki yaşlı kadına kaydı.

Şaka yapıyor olmalı.

Ama öyle olmadığı belliydi. Ellerimi bırakıp ona ağzımı açtım.

Kutsal ekmeği dilimin üzerine koydu, ama parmağı dudaklarımı sıyırıp ürpermeme neden olmadan önce değil. Bana bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Sonunda bir tane daha aldı ve arkamdaki kişiye baktı.

Uzaklaşırken, ona dönüp bakarken dudaklarıma yavaşça dokundum.

Bir daha olmaz. Ondan bu kadar etkilenmemin imkânı yoktu. Bu normal değildi, değil mi? Uzun zaman olmuştu ama bir erkeğin dokunuşu kafamı bu kadar karıştırmamalıydı. Oturup kollarımı ve bacaklarımı kavuşturarak ayinin bitmesini bekledim.

Öylece çekip gitmeliyim. Sadece oyun oynuyor.

Küçük çocuk bana el sallarken "Güle güle," dedi.

Annesi onu alırken, "Rahatsız ettiği için özür dilerim," dedi.

"Hayır, iyiydi." Aslında onu gerçekten fark etmemiştim. Bana sallayan oğlu, onlar dışarı çıkarken el sallamaya devam etti. "Güle güle!"

"mı?"

İrkilerek döndüğümde Declan'ın benden bir santimden fazla uzakta olmadığını gördüm.

"Dün bütün gün senin aramanı bekledim," dedi ve gözlerinin gözlerimden dudaklarıma, boynuma ve sonra göğsüme kayışını izledim. "Hiç bir kadının aramasını beklemedim ya da bir kadının beni reddetmesini."

"Meşguldüm," diye yalan söyledim.

Kaşlarını çattı ve sanki yalanımı anlamış gibi bana baktı. "Erkek arkadaşın var mı Coraline?" diye sordu yürürken.

çıkışa doğru.

"Ne?"

"Yap. Sen. Var. Erkek arkadaşın var mı?" diye tekrarladı.

Dışarıdaydık ve Peder Thomas çoktan etrafı dolaşmaya ve herkesi selamlamaya başlamıştı.

"Neden?"

"Aramamanın nedeni bu mu diye merak ettim. Eğer öyleyse, ne kadar çok çalışmam gerekecek?" diye sordu ellerini cebine sokarken.

Hayatımda tanıdığım en açık sözlü adamdı. "Ne için çalışıyorsunuz Bay Callahan?"

Sırıttı. "Randevumuz tabii ki."

"Peki ya bir erkek arkadaşım varsa?" Bunun bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğundan hâlâ emin olamadığım için fısıldadım. Onun gibi erkekler gerçek değildi ya da en azından benim için değildi.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken, "Seni onun önünde çalardım," dedi. Önümde dururken güneşi engelledi; tek görebildiğim oydu. Ama ona teslim olmak istemedim.

"Peki ya bir nişanlım varsa?"

"Seni onun burnunun dibinden kaçırdım. Ne de olsa sana yüzük vermemek onun hatası olurdu."

Ellerimi arkama sakladım. "Peki ya bir kocam varsa?"

"O zaman korkunç bir hata yaptın. Ve durumu düzelttikten sonra sana sahip olacağım," diye fısıldadı saçlarını kulağımın arkasına tararken. "Bu oyun bitti mi Bayan Wilson?"

"Hakkınızı vermeliyim Bay Callahan, çok pürüzsüzsünüz." Bir adım geri çekilirken parlak bir şekilde gülümsedim.

"Ama hâlâ benim hakkımda ikna olmuş değilsin," dedi nefesinin altında. "Bazı içgüdülerin var" diye eklediğine yemin edebilirdim. Ama emin değildim, belki de bilinçaltım benimle konuşuyordu.

Başka tarafa baktım. "Dediğim gibi, senin gibi erkeklerle daha önce de karşılaştım." "Ve dediğim gibi, hayır tanışmadın."

Ona dönüp baktığımda gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu gördüm. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim Declan. Cidden, uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Ama ben flört edecek tipte biri değilim."

"Tamam. Yürü. Ama sakın arkana bakma yoksa senden vazgeçmem" dedi.

"Tamam." dolanırken başımı salladım.

Arkana bakma.

Arkana bakma.

Coraline, arkana bakma! Arabamın kapı koluna tutunurken kendime yalvardım.

"Coraline!"

Arkamı döndüğümde benden sadece birkaç metre ötede sıırıyordu. "Bu hile!"

"Kime göre? Kural *arkana bakma* idi, sana seslenmeyeceğimi hiç söylemedim. Sizin dünyanızda insanlar gerçekten bu kadar kolay mı pes ediyor?"

Evet. Ve bana seslendiği için bir yanımda mutlu olduğunu inkar edemezdim.

"Sizin dünyanızda insanlar hep böyle inatçı mıdır?"

"Tatlım, ben İrlandalıyım. Bundan daha inatçı olamazlar." Arabamın kapısını iterek kapattı ve binmemi engelledi. "Madem arkana baktın, hadi bir yere gidelim."

"Meşgulüm."

"Dün aramadığın için bahanen buydu. Ayrıca bugün Pazar, sen

çalışmamalısın. Chicago'ya yeni döndün, kaçırdığın her şeyi sana göstermeliyim."

"Chicago o da değişmedi."

"İşte burada yanılıyorsunuz. Chicago her gece değişir."

Dudağımı sertçe ısırđım, ne yapmam gerektiğinden emin değildim... ya da en azından zihnim emin değildi, ancak bedenim ona doğru döndü.

"Bu bir randevu değil," diye açıkladım.

Başını salladı. "Elbette. Bu bir randevu değil." "O zaman ben kendim sürerim-"

"Benzin israfı. Gel hadi." Elimden tuttu ve beni koyu gri Aston Martin'ine doğru sürükledi. Elini onun benimkini tuttuğuş kadar sıkı tuttum. Benim için kapıyı açtığında yolcu koltuğuna kaydım ve çantamı ayaklarımın yanına bıraktım. İçeri adım atmadan önce kısa bir süre Audi'nin yanındaki biriyle konuştu.

"Her şey yolunda mı?" Dağınık koyu kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle arabaya bakan genç adama dönüp baktım.

"Merak etme. Kardeşim Liam sadece dışarı çıkmak istedi," cevap verdi park yerinden geri geri çıkarken.

"Onu terk etmemelisin-"

"Bir defileye gidip mankenleri tavlamağ istiyor. Sen yanımda otururken bunu neden yapayım ki?"

Camdan dışarı bakarken cevap vermedim. Onun arabasında ne işim vardı?

"Kimdi o?" diye sordu.

"Ne?"

Bana bakmadı, önündeki yola odaklandı. "Sana zarar veren adam mı? Kimdi o?"

"Hiç kimse."

Konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Bil diye söylüyorum, yalan söyleme konusunda çok kötüsün."

Biliyorum.

Millennium Park'ta durdu.

"Chicago'da değişmeyen bir şey varsa o da Millennium Park'tır." Chicago'daki en büyük turistik cazibe merkeziydi.

"Güven bana," dedi dışarı çıkıp yanıma gelirken, ama ben onun hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde kapıyı kendim için açtım. Kravatını ve takım elbise ceketini çıkarıp arabanın içine attı. Kollarını sıvadıktan sonra, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elimi tuttu; sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış ve yine binlerce kez yapacakmış gibi. Bizi parka götürdü ve şaşırtıcı bir şekilde düşündüğüm kadar kalabalık değildi.

Cloud Gate ya da herkesin parktaki fasulye şeklindeki çelik heykele verdiği isimle *Bean*'in önünde durana kadar devam etti. Oraya vardığımızda küçük bir kalabalık bir grubun etrafında toplanmıştı.

"Üç, iki, bir!" diye bağıarak kalabalıkla birlikte alkış tutmaya başladılar. Bunu tanımlamanın en iyi yolu 80'ler ya da 90'lar funk'ı olabilirdi ve çok geçmeden herkes dans etmeye başladı.

"Flash mob'da mıyız?!" Nefes nefese ona baktım.

O da dans ederek başını salladı, sonra bizi öne doğru çekti.

"Ne yaptığımı bilmiyorum!" Güldüm. "O zaman her şeyi yap!" diye bağırdı.

Dans etmemek sadece beni daha fazla öne çıkaracaktı. Pes ettim, etrafında zıpladım. Beni etrafında döndürürken bırakmadı.

"Seni duyamıyorum!" diye bağırdı solist.

Sesimin çatlayacağından korkana kadar bağırabildiğim kadar bağırdım. Sonra geniş bir gülümsemeyle ellerimi havaya kaldırdım ve müziğin ritmine göre sallandım.

"Gülümsediğinde daha da güzel görünüyorsun," dedi bana ve kalabalığın ortasında donup kaldım. "Hayır, dans etmeye devam et, gülümsemeye ya da çılgılık atmaya devam et, hangisi sana daha uygunsa. Her zaman böyle mutlu ol Coraline."

Sihre ya da sonsuza mutlu yaşamaya inanmazdım. Hayat benim için bu şekilde işlemiyordu ama yine de onun etrafımda dans edişini izlerken buna biraz olsun inanmaktan kendimi alamadım. Sanki bu anın tadını çıkarabilmem için zaman benim için yavaşlamıştı. Tüm hayatımı böyle bir şeyi dileyerek, uzaklara fırlatılmayı ve hayatı yaşanması gerektiğini düşündüğüm gibi yaşamayı dileyerek geçirmiştım. Öyleyse neden her zaman istediğim şeyden kaçma zorunluluğu hissediyordum? Neden kendi mutluluğumla savaşıyordum?

"Declan?"

"Evet-?"

Onu öptüm. Tıpkı onun beni öptüğü gibi öpmeyi umuyordum. Kollarını bana dolamadan önce bir an durdu ve arka planda müzik çalmaya devam ederken öpücüğü derinleştirdi. Anın tadını çıkarmak için ona doğru eğildim... onun tadını çıkarıyordum. Onun sadece hayal gücümün bir ürünü olup olmadığından hâlâ emin değildim. Eğer öyleyse de fark etmezdi. Büyüye inanabilirdim... sadece bugünlük.

DECLAN

Bir dakika içinde-

Yaklaşık 1,800 yıldız patlar. Dünyaya
360 kez yıldırım düşer. İki yüz elli
insan doğar. Yüz yetmiş kişi ölür.

Ve sonra fark ettim ki, güzel olduğu, nefes kesici bir gülümsemeye sahip olduğu ve öpücüklerinin çöldeki taze yağmur gibi hissettirdiği gerçeğinden başka hiçbir şey bilmeden, Coraline Wilson'ın uzun süre hayatımda olacağını biliyordum.

Çılgıncaydı. Ama böyle gerektiğini biliyordum.

"Declan?" diye fısıldadı benden ayrıldığında. Ona baktığımı fark etmemiştim ama gözlerinde yansımamı görebiliyordum.

"Özür dilerim. Düşüncelere
dalmışım." "Ne hakkında?"

Neyse ki cevap vermek zorunda çünkü polis aniden parka daldı ve kaçmaya çalışan insanları yakalamaya başladı.

"Bir dahaki sefere, çocuklar!" Grup gülüşerek eşyalarını toplayıp kaçmaya başladı.

Onu tuttum, kalabalık dağılırken onun da itilip kakılmadığından emin oldum.

"Neden onları ayırıyorlar?" Kaşlarını çatı. "Onları gerçekten sevmiştim."

"Müzisyenler burada çalamaz, bu yasalara aykırı. Yine de endişelenmeyin, Geri dönecekler," diye onu rahatlattım.

Döndüğünde hepsinin hâlâ koştuğunu gördü ve bağırdı: "Müziği serbest bırakın! Devam edin!"

Saçlarını kulağının arkasına tararken güldü. Sonra güzel gözleri tekrar bana kaydı. İkimiz de konuşmadık. Herkes kendi gerçekliğine geri dönerken biz sadece birbirimize tutunarak orada durduk. Büyünün ya da aramızda her ne oluyorsa onun durmasından endişe ediyordum. Tüm duyularım onun farkındaydı. Lavanta gibi kokuyordu, sert bir kışın sonunda baharın başlangıcından daha güzel görünüyordu... O birkaç dakika içinde bana bir düzine başka sevimsiz şey düşündürdü.

Yüzünü bana dönmesi için onu döndürdüm ve öne doğru eğilip onu bir kez daha öptüm ve asla durmak istemedim.

CORALINE

Arabasına vardık ve biner binmez kucağına atladım. Biz uzanana kadar koltuğunu yatırdı ve elleri eteğimin altında yolunu buldu. Tenim yanıyordu ve tek düşünebildiğim 'siktir et' oldu. İstedliğini elde ettikten sonra beni terk edecekse, bunun daha sonra değil de daha erken olmasını tercih ederdim, çünkü işin gerçeği ona aşık olmaya başlamıştım bile.

Eğer bu sadece seks olacaksa, artık bununla başa çıkabilirdim. "Ah, Declan," diye inledim adını.

Ellerim gömleğinin düğmeleriyle boğuşurken o kıcımlı sıkıyor, boynumu ısıyor, yalıyor ve öpüyordu... Bu onun benimkilerle yaptığından daha sabırlı bir hareketti. Düğmeli gömleğimin önünü tutarak yırtıp açtı ve düğmeleri etrafa saçtı.

Ona baktım ve sütyenimi indirip meme ucumu ağzına aldığı anda nefes nefese kaldım.

"Oh," diye nefes nefese kaldım onun üzerinde kayarken.

Pantolonu hâlâ üzerinde olmasına rağmen, kendimi ona doğru sürttüğümde sert sikini şeffaf iç çamaşırdan hissedebiliyordum.

Onu hissetmek istedim.

Ellerim kemerini çekti ve pantolonunu çözüp ereksiyonunu serbest bıraktım. Elimde zonkluyor ve başparmağım ucuna süründüğünde heyecandan seğiriyordu.

"Siktir, Cora," diye tısladı dudaklarını yalarken.

Alt dudaklarını usulca ısırdım ve sonra onu bir kez daha öptüm. Ellerim yavaşça onun uzunluğu boyunca ilerledi ve kalçalarını yukarı doğru kaldırarak elime doğru itti. Eli arasında gezinirken, iç çamaşırdan içine kayarken ve aynı yavaşlıkla bana sürünürken gözleri benimkileri hiç bırakmadı.

Nefes alışım düzensizleşirken ağzım bir karışık kaldı. "Declan." İki parmağı içime girerken aletini sıkıttım. O da Ben onu ellerimde çalıştırırken parmaklarıyla beni becerdi. Her inleyişinden ve ellerimde daha da sertleşiyor gibi görünmesinden zevk alıyordum.

Birbirimizi tekrar öptük ama bu nazik ya da ıslak değildi. Tutkulu, günahkâr ve şehvet doluydu. Dillerimiz çarpıştı ve birbirimizin ağzının içinde inledik.

"C...Cora." nefesi kesildi. "Seni istiyorum."

Dudaklarımı yaladım.

Parmaklarını içimden çekerken "Senin ellerindeyim," diye cevap verdi ve ben

parmaklarındaki özümü yalamasını izledim. Daha fazla düşünmeden ben de eğilip yalamaya başladım.

"Seksi olmanın ötesindesin." İnledi.

Ama . Bu ben değildim. Bunu o yapmıştı. Beni bu getirmişti ve ben kendimi kontrol edemiyordum. Kendimi kontrol etmek istemedim.

Yukarı doğru kayarak göğüslerimi yüzüne doğru itti ve her birini şefkatle öptü. Kendimi onun üzerinde konumlandırıdım ve sikinin başının ıslak kıvrımlarımı ayırmasına izin verirken gülümsedim.

"Benimle dalga geçmeyi bırak," dedi.

"Seni kızdırmayı seviyorum." Kendimi onun üzerine sürterken burnunu öptüm. "Coraline."

"Evet?" Kendimi yavaşça onun üzerine indirirken sordum.

"Lanet olsun," diye tısladı belimi kavrayıp yukarı ve içime doğru iterken.

"Siktir." Ağzım açık kaldığında nefesim kesildi ve içimden bir zevk dalgası geçti. Kendimi durduramadım. Ellerim omuzlarına gitti ve ona karşı zıplamaya ve sallanmaya başladım. Belimi tuttu ve her hareketime uyararak içime doğru itti.

Arabada o kadar az yer vardı ki başımı onunkine zorunda kaldım. Yeşil gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu ve ona binerken çok eğleniyordum.

Gözlerimi kapattım. Yapamadım...

"Hayır... Hayır," dedi nefes nefese. "Benden uzaklara bakma Coraline, lütfen."

Sanki bedenim o ne isterse onu yapıyordu... Gözlerim açıldı ve zevk artmaya devam ederken onu izledim. Doruk noktası çok değildi ve birbirimizde kendimizi kaybettiğimizde, yardım edemedim ama seksi olanın o olduğunu düşündüm.

"Çok... sıkı..." diye inledi, beni kavrayışı sıkılaşıırken.

Kendimi desteklerken ellerim çıplak göğsüne gitti ve parmaklarımla altındaki sert kaslarının hissinden zevk aldım.

"Daha hızlı," dedim, ondan çok kendime, yükselip üstüne düşerken. Onu.

Tenin tene değme sesi ve inlemelerimiz karıştı.

Seks kokusu her itişte arabayı dolduruyordu.

Çok güzel! Aklımdan tekrar tekrar geçen tek şey buydu.

"Daha sert." Beni doğru iterken dudağımı ısırdım. Korna çaldı ama birbirimizi becerirken ikimiz de fark etmedik.

"Declan!" diye . Kendimi arabasının tavanına yaslariken ellerim yukarı doğru uzandı, boşalırken gözlerim başımın içine yuvarlandı.

Başını karnıma koydu ve bir dizi küfür ve homurtu duyuldu.

Daha derine iterken dudaklarından.

"Siktir, Cora. Ah!" demeyi başardı, çünkü o da serbest kalmıştı.

Birbirimizin üzerine yığılırken ikimiz de bir şey söylemedik. Beni bırakmayı reddetti ve doğrusu ben de bırakmasını istemedim.

Az önce becerdiği kadınlardan biri olmak istemediğime dair tüm o konuşmalar ve onu arabasında becermeden önce sadece üç gün dayanabildim.

Çok şıksın Coraline, günün sonunda gerçekten de farklı olmadığın ortaya çıkıyor.

DECLAN

Sessizce kiliseye geri döndük ve gömleğini mahvettiğim gerçeğiyle dikkatimi dağıtmamaya çalıştım. Kapalı tutmak için ellerini göğsünde birleştirmek zorunda kaldı. Ama bunu yapmasını istemedim. Tenini tekrar görmeye ihtiyacım vardı. Dilimi üzerinde gezdirmek istedim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazlasını hiç istememiştim.

Gitmesini ve bir daha bu konu hakkında konuşmak zorunda kalmamayı istemeliydim ama bu istediğim son şeydi. Araba seksinden nefret ederdim... Kadınlarımı hükmetmeyi tercih ederdim ve ona istediğim şekilde sahip olamazdım... ihtiyacım olan şekilde.

Yine de harikaydı. O da zevk aldı mı? Ne düşünüyordum ki, emindim. Ama ya ? Gözlerim tekrar ona kaydı ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Neyim vardı benim?

"Teşekkürler." Kiliseye vardığımızda söylediği tek şey buydu. Park yeri artık tamamen boştu, yine de etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için gömleğini kapalı tutarken etrafına bakındı. Arkamdan uzanarak ceketimi aldım ve ona uzattım.

"Hayır, sorun yok-"

"Al bunu Coraline, ne olur ne olmaz."

Başıyla onayladı ve benden alırken eli benimkine değdiğinde ürperdim. Taktı ve arabadan dışarı çıktı.

Bu şekilde bitiremezdik.

Arabadan indim ve seslendim. "Coraline!" Arkasını dönmeden durdu.

"Coraline!" Ona tekrar seslendim ve geri dönmeyi reddedince gülümsedim. Ne de olsa buraya kadar bu şekilde gelebilmiştik.

"Declan." Sonunda küçük, sahte bir gülümsemeyle bana baktı. "Her şey bitti. İkimiz de istediğimizi aldık. Saat gece yarısını vurdu ve büyü yok oldu. Artık yollarımızı ayırabiliriz."

Ona doğru adım atarken kaşlarımı çattım ve başımı salladım.

"Coraline, hikaye saat gece yarısını vurduğunda bitmiyor. İşte o zaman başlar ve biz kendi sihrimizi yaratmalıyız."

Sırıttı, başını bana doğru salladı ve kapısını açtı. "Güle güle, Bay Callahan."

Arabasını çalıştırdı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım. Telefonu çevirerek cevap vermesini bekledim.

"Annem Pazar brunch'ını kaçırdığın için mutlu değil," dedi Liam.

"Onu öptüm Liam. Cuma günü ve bugün, seks yapmadan önce."

Konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Onu... dudaklarından mı öptün?"

O göremese de başımı salladım. "Evet."

"Kumdaki çizginin bu olduğunu sanıyordum. Onları asla dudaklarından öpmezsin Declan. Onları beceriyorsun ve gidiyorsun... Ergenliğimizden beri böylesin."

"Sorun da bu... onun için kumda bir çizgi yok Liam. Onu tekrar görmek istiyorum."

"Neden ona bu kadar takıldın? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tanımıyorum ama o farklı." Aklıma gelen tek şey buydu.

"O güzel, akıllı ve farklı. Ondan etkilenmek için başka bir nedene ihtiyacım var mı?"

"Etkilenmek mi? Hayır. Takıntılı mısın? Evet. Özellikle de bunun bir kaçamaktan öteye gidemeyeceğini bildiğin zaman. O bizden biri değil Declan, bu yüzden babam bunun senin için bir düzüşmeden daha fazlası olduğunu anlamadan önce bunu kafandan at."

Ona her yaklaştığımda ona daha fazla dokunmak isterken onu sistemimden nasıl çıkarabilirdim?

"Declan."

"Evet."

"İyi kızlardan uzak durun. Ya biz onları kırarız, ya da onlar bizi. Merak ediyorsan diye söylüyorum, kulüp sahibinin icabına baktım ve vergiyi aldım. Babam onları araştırıyor ve bize ihtiyacı olabilir. Kim olduğunu ve ne yaptığını unutma," dedi telefonu kapatmadan önce. Ciddileşmesinden nefret ederdim.

Mantık bana onun haklı olduğunu ve Bayan Coraline Elizabeth Wilson'dan uzak durmam *gerektiğini* söyledi. Sicili temizdi ve hiç hız cezası bile almamıştı. Kiliseye gidiyordu. İçki içmiyordu ve ilk başta alkolik olduğunu düşünmüştüm... Aslında bunu tercih ederdim. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, öyle olduğunu gösteren bir şey bulamadım. Mezuniyet konuşmasıyla ilgili tüm yorumlar onu tebrik eden ve daha iyi bir insanın bunu hak edemeyeceğini söyleyen insanlardan geliyordu. Bizim ailemizde iyi insanlar satranç taşları gibiydi...tek kullanımlık. Olması gereken buydu.

Neden aileyi düşünüyorum ki? Daha doğru dürüst bir randevuya bile çıkmamıştık.

Neden düzgün bir randevu düşünüyordum ki?

"Declan, kendini topla," dedim kendime onunla tanıştığımdan beri bilmem kaçınıcı kez.

ÜÇ

"Düşünmek için zaman ayırın, ancak harekete geçme zamanı geldiğinde durun

düşün ve içeri gir."

-Napoléon Bonaparte

CORALINE

Son iki gündür telefonumu kapalı tutuyordum. Cevabını zaten biliyorken, arayıp aramayacağını merak ederek ona bakmak istemiyordum. Bu yüzden planım Chicago'ya ilk başta yapmak için geldiğim şeyi yapmaktı: çalışmak. Şimdi WIB'nin köşedeki ofisinde Chicago silüetine bakıyordum. Yirmi üç yaşında resmi olarak her toplantıya katılabiliyordum, kendi ofisim ve kendi personelim vardı. Başka bir şeye kimin ihtiyacı vardı ki?

Declan Callahan'a kimin ihtiyacı vardı?

"İçeri gelin," dedim yüksek sesle ofis kapısına.

"Bayan Wilson?" En genç ikinci yönetim kurulu üyesi olan Tyrone Stevens ofisime girdi. Mavi çizgili bir takım elbise giymişti ve benden en az on yaş büyüktü. Benden sadece bir iki santim daha kısa boyluydu ve teni benimkinden bir ton daha koyuydu.

Koyu kahverengi beni süzdü. "Bir ofis açtığınızı duydum ve daha önce merhaba demek istedim ama iş araya girdi." Elini uzattı ve ben de gülümseyerek elini sıktım.

"Teşekkür , Bay Stevens. Burada olmak gerçekten çok güzel."

"Babanız bu işe başladığında ben sadece lise stajyeriydim.

Eminim sizinle gurur duyuyordur. Sen olağanüstü bir genç kadınsın." "Beni bu kadar pohpohlama. En azından bunu hak edene kadar."

Başını salladı. "Elbette. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen sormaktan çekinmeyin.

Ben."

"Bunu aklımda tutacağım, ama umarım koşarak gelmem gerekmez. Henüz değil," diye cevap verdim, bakışları altında biraz garip hissederek.

Başka bir şey söylemesini bekledim ama . "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Ben sordum.

"Hayır. Üzgünüm. İşinize dönmenize izin vereceğim. Tekrar, bankanıza hoş geldiniz." Güldüm. "Teşekkür ederim."

Kapıya doğru geri adım attı ve kapı tamamen kapanmadan sekreterim başını içeriye uzattı. Gözlükleri burnundan aşağı kaydı ve onu onaylamamı beklerken tekrar yukarı itti.

"Evet?"

"Amcan burada. Ona kimseyle görüşmediğini söyledim, ama o-"

"Sorun yok Constanza, içeri al."

Ama o bunu yapamadan Adam Amca ofisime daldı. "Ben sana ne demiştim? Eğer bir beynin olsaydı-"

"Amca!" Kapiya doğru koşarken sözünü kestim. "Çok üzgünüm, Constanza.

Başka biri beni sorarsa lütfen toplantıya geldiğimi söyleyin."

Başıyla onayladı ve ben de ona dönmeden önce kapıları kapattım. "Personelime hakaret etme!" Tersledim.

Pencerelere doğru yürürken homurdandı. "Senin asan mı? Şu haline bak, tıpkı baban gibi konuşuyorsun. Sırada işin, şirketin ve paran var. Burada bir çocuğa tarihi tekrarlıyorum."

Derin bir nefes aldım. "Ne istiyorsun?"

"Bu şirketi birlikte kurduğumuzu biliyor muydun? Önceleri sadece bahisçiydik, sokaklarda dolandırıcılık yapıyorduk. Baban beyin, ben sokak zekası ve cazibeye sahiptim. İnsanların bana güvenmesini sağlamak çok kolaydı. *Çok kolaydı*. Sonra yatırım yapmaya başladı... bensiz. Paralarını sadece kağıt üzerinde değil, gerçek ellerinde de ikiye katladı. Sonra bensiz ofisler satın aldı. Bu iş, bir anda büyüdü. Buna inanamıyordum. Sonunda başardığımızı düşündüm ve bir gün ofise girmeye çalıştım ve seninle aynı yaşta bir kız yukarı çıkamayacağımı söyledi... randevu almadan olmaz. Yüzümü görmeliydin." Dönüp ofise ters ters baktı ve dişlerini birbirine geçirirken çenesindeki gerginliği görebiliyordum. "İşte o zaman zekanın cazibeyi aştığını fark ettim. Beni her şeyden mahrum bıraktı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Amca." İçimi çektim. "Bu hikayeyi biliyorum. Öldüğünden beri neredeyse her gün anlatıyorsun."

"İyi ki de kurtulduk! O lanet olası bir piçti!"

Sanki beni bıçaklamış gibi hızlı bir nefes aldım. Kaç kere söylerse söylesin, yine de canım yanıyordu. Onun iyi ya da kötü babam olduğunu haykırmak istedim ama bunun amcamı daha fazla kızdıracağını biliyordum.

"Daha fazla paraya ihtiyacın var mı amca?" Sadece gitmesini istedim.

Acı acı kıs kıs güldü. "Seni küçük... Hayır. Ben para için gelmedim! Payım için geldim, bana borçlu olduklarını almanın zamanı geldi de geçiyor bile. Bağlantılarım ve yaptığım anlaşmalar olmasaydı burası inşa edilemezdi!"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Neden olmasın? Sen büyük hissedar değil misin?" "İşler öyle yürümüyor-"

"O zaman yap, Coraline! Babanın günahlarını telafi et! Biz bir aileyiz. Çocukluğundan beri sana ben baktım. Benden başka kimsen yok. Senin asıl kanın benim kanım, buna nasıl sırt çevirebilirsin?"

Başımı sallayarak ağlamamaya çalıştım. Beni böyle manipüle etmesinden nefret ediyordum. "Burada senin için bir şeyler yapacağım ve tahtada birlikte çalışacağız ama kendine çeki düzen vermelisin amca. Parayı öylece çarçur edemezsin."

Koşarak yanıma gelip bana sarılırken yüzü gülüyordu. "İşte benim kızım."

"Evine git amca. Hafta sonuna kadar seni buraya getireceğim," diye fısıldadım. Ve tüm sağduyuma rağmen ona tekrar sarıldım.

"Evet, tamam. Beni hayal kırıklığına uğratma." Beni bıraktı ve ofisimden ayrıldı.

Kendimi yeniden çocuk gibi hissettim. Ondan ya da ailemden herhangi birinden sevgi ya da şefkat gördüğüm tek zaman, benden bir şey aldıkları zamandı.

Ama biz bir aileydik.

İç çekerek sandalyeme geri döndüm ve ona yaslandığımda arkama yaslanıp gözlerimi kapattım.

İyisin, Coraline. İyisin. Onların sevgisine ihtiyacın yok. Sen İyi.

"Bayan Wilson?"

Düşünmek için bir saniyem yok mu?! Tanrım!

"Evet, Constanza." Gözlerimi açtım ve tavana bakmaya devam ettim.

"Yeni yatırımcıyı tanıyor musun?"

Ayağa kalktım. "Kelly Laoghaire?"

Kapıya doğru başını salladı. Bu sabah itibariyle seksene yakın Laoghaire Vakfı'ndan bir milyon dolar.

"İçeri gönderin!" Saçımı düzeltirken ve elbisemi düzeltirken hızlıca söyledim.

Declan Callahan takım elbisesi ve yüzüne yayılan gülümsemesiyle ofisime girdiğinde, onları karşılamaya hazır bir şekilde kapıya doğru bile.

"Sizinle tanışmak bir zevk Bayan Wilson," dedi elini bana uzatırken.

Orada öylece durdum, hareket edemeyecek kadar şaşkındım... ve onu gördüğüm için de biraz fazla mutluydum.

DECLAN

O şokunu atlatana kadar ben masasının önündeki sandalyelerden birine oturmıştım bile. Etkilendiğimi söylemek hafif kalırdı. Ofisi sade, klasik ve zarıftı. Masasının arkasındaki duvarlarda diplomaları ve ödülleri sergileniyordu ve en üst katta bir köşe ofisi alabilmek için ne kadar çok çalışmış olabileceğini hayal edebiliyordum.

"Kelly Laoghaire?" diye fısıldadı masasının yanına doğru yürürken. Elbisesi fazlasıyla cezbediciydi; ensesinden kışına kadar inen altın rengi fermuar elimi titretti.

"Evet. Kelly Laoghaire. Annemin Kelly Callahan olmadan önceki ismiydi."

"Para mı?" Yavaşça işledi.

"Ölmeden önce bana bıraktıkları para. Bir kez daha *sizin ellerinizdeyim* Bayan Wilson."

Ağzı açıldı ve keşke açılmasaydı dedim çünkü tek düşünebildiğim onun iniltisini duymaktı.

Tahtındaki bir kraliçe gibi deri koltuğuna otururken başını bana doğru salladı.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Yatırım yapacak yer arıyordum. Neden sen olmasın?"

"Neden bunun sadece bankamla ilgili olmadığını hissediyorum?"

Kendini tutuyordu, bunu bacak bacak üstüne atmasından ve gözlerinin dudaklarımdan boynuma, oradan da tekrar gözlerime kayarak devresini tamamlamasından anlayabiliyordum.

Sırıttım. "Çünkü sen zekisin. Dürüst olmak gerekirse buraya geldim çünkü sana telefonundan ulaşamadım."

"Belki de bana ulaşılmasını istemedim."

"Belki de ulaşmaya çalışmayacağımdan endişelendin. Belki de benimle vakit geçirmekten hoşlanacağından, hatta belki de seveceğinden korkuyorsun. "

Durakladı ve haklı olduğumu anladım.

Daha erken gelmeliydim. Neden her zaman bu kadar yavaştım?

Onu

mu? "Çok fazla belki var Bay Callahan."

"Peki. O zaman açıklamama izin verin. Herhangi bir karışıklığı gidermek için geldim.

."

"Kendi büyüünü yapmaktan kastın bu muydu yani?" Omuz silktim. "Elimdekilerle yapabileceğimi yapıyorum."

"Declan, ben Cinderella değilim."

"Güzel, çünkü ben Beyaz Atlı Prens değilim. Siyahı tercih ederim." Kıyafetlerimi kastediyordum ama yüzüne gülümseme ikili bir anlam çıkardığını kanıtlıyordu.

"Kurallara göre oynamıyorsun."

"Tabii ki hayır. Ben bir Callahan'ım, kendi kurallarımızı kendimiz koyarız, bu yüzden artık buna alışsan iyi olur."

"Declan, seks yaptık ve harikaydı. Neden bunu bir şekilde bitirip çekip gitmiyorsun?"

"Çünkü böyle bir arzum yok ve ben her zaman arzuladığım şeyi yaparım. Sen de yapmalısın. Açıkçası buna neden bu kadar karşı çıktığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Cevap vermedi ve ben de bunun bir cevabı olmadığı için olduğunu umdum.

"Reddedilmeyi iyi karşılamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ama sen beni reddetmedin. Bunun yerine beni bir kol boyu uzağa koydun. Beni içine çektin, becerdin ve tekrar dışarı ittin. Yüzünü tekrar görebilmek için seksen milyon dolar vermem gerektiğine göre, en azından beni yemeğe çıkarabilirdin..."

"Declan-"

"Bunu bir randevu olarak düşünmeyin, bir müşteri yemeği olarak düşünün. *Kelly Laoghaire* ile iyi geçinmeye hazır olduğumu . İçeri girdiğimde gerçekte kim olduğumu anlamadan önce neredeyse atlayacaktın."

"Güzel. Nereye gitmek istersiniz? Ve bu bir müşteri yemeği olduğu için, ben ödeyeceğim."

"Beni şaşırtın, Bayan Wilson."

Başını salladı ve ayağa kalkmadan önce çantasını almak için masasının altına uzandı. Onu dışarı kadar takip ettim. Gözlerim kışına takılmıştı ve adımlarına biraz daha salınım eklediğine bakılırsa o da bunu biliyordu. Kapısını kapattı, sekreteriyle konuştu ve sonra sessizce benimle birlikte asansöre doğru yürüdü.

Çok yaklaşmıştı.

"Bayan Wilson?"

İkimiz de bir kucak dolusu dosyayı sekreterine teslim etmekte olan siyah adama döndük.

"Bay Stevens, Laoghaire tröstünün sahibi Declan Callahan ile tanışın," dedi.

Gözleri büyüdü ve elimi sıkmak için uzandı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Aynı şekilde." *Pek sayılmaz.* Elini sıktım.

"Biz de tam yemeğe gitmek üzereydik."

Ona baktım. *Onu davet etme.*

"Gerçekten mi? Programım-"

"Bay Stevens, teşekkür , ama bunun üstesinden gelebileceğime eminim," dedi.

Başı dik.

Asansörün kapıları arkamızda açıldı ve içeri girdik.

"Döndüğünüzde konuşuruz," dedi.

"Elbette. Tekrar teşekkür ederim-

" Kapıları kapattım. "Declan."

"Sana karşı bir şeyler hissediyor." Ve bu hiç hoşuma gitmedi.

"Hayır, yok." Başını salladı ve sanki imkânsızmış gibi güldü.

Erkekler üzerindeki etkisinden habersizdi. Kim olduğumu fark etmeden önce bana kızgınlık ve kıskançlık karışımı bir duyguyla bakmıştı. Gözleri ona takıldığı anda şehvetle doldu.

Bir an için onları birlikte düşündüm ve sanki onu sahiplenmek istercesine elimi kışına koydum.

"Declan."

"Hoşuna gitmiyorsa, bırakmamı söyle."

Hiçbir şey söylemedi, onun yerine kameralara baktı.

"O şeylerin sesi yok," diye cevap verdim, sonra da kışını avuçladım ve elimde ne kadar sert hissettiğinin tadını çıkardım.

"Eğer orada olmasalardı seni duvara doğru iter ve dudaklarından aşağıya doğru öperdim-"

"D...Declan," dedi usulca.

"Aynen böyle. Adımı böyle mi söylüyorsun? Binada doksan sekiz kat mı var? Acaba en dibe varmadan seni boşaltabilir miyim? Ellerim yeterli olur mu? Ya da daha iyisi, dilim?"

"Kes şunu," dedi ve kravatımı düzeltirken kışını bıraktım.

"Neden? Sen de aynı şeyi merak ettiğin için mi?"

Cevap vermedi. Onun yerine eteğini düzeltti. Hiçbir şey yapmamış olmamıza rağmen ikimizin de kıyafetlerimizi düzeltme ihtiyacı hissetmesi komikti. Belki de zihnimizde zaten birbirimizi beceriyor olduğumuz içindi.

Ve zihnimde, asansör asla dibe ulaşmadı.

CORALINE

Peçetesini açarken "Absolon, iyi seçim," dedi ve garsonlardan biri fark edince gelip onu selamlamadan önce önümüzdeki buzun üzerine bin dolarlık bir şişe şarap koydu.

Lanet olsun. Bunun ona göstereceğim bir an olmasını ... parktaki bir araba kazasından çok daha klas olduğumu göstermeyi. Ama evinde gibi görünüyordu, sanki şehrin en pahalı restoranlarından birine defalarca gitmiş ve bu onu hiç şaşırtmamıştı.

"Bay Callahan," diye profesyonel görünmeye çalıştım ama yine de onun üstünde olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu düşünmeye devam ettim. "Bunlar, bize yatırdığınız parayı nasıl üçe katlayacağıma dair düşüncelerimden sadece birkaçı. Herhangi bir endişeniz varsa lütfen bana bildirin."

Dosyayı ona uzattım. Aldı ve kenara koydu. "Teşekkürler, ama eminim sen halledersin."

"Gerçekten bu kadar saf mısın yoksa sadece aptal mısın?" Kendi sözlerini ona karşı kullanarak karşılık verdim.

Sırıttı. "İkisi de değil. Dediğim gibi, sana iyi bakacağına güveniyorum. Ben."

Bana güvenme demek istedim ama bu akıllıca olmazdı. O İkimiz de suya uzandık ve ellerimiz birbirine değdi. Bu basit dokunuşun beni ne kadar heyecanlandırıldığını fark edeceğinden endişelenerek elimi hızla çektim.

"Bana Laoghaire Vakfı'ndan bahset." Menüümü elime aldım.

"Yapmamayı tercih ederim," dedi ve ben tekrar ona baktım. "Sana kendimden bahsetmeyi tercih ederim. Adım Declan Callahan ve iyi şaraptan, iyi kadınlardan ve seksten hoşlanırım."

Onu istedim.

"Bir kıza kur yapmak istiyorsan, genellikle romantik bir şeyler söylemez misin?" "Hoşlandığım her şeye sahip olduğum için bana oldukça romantik geldi. burada."

Kahretsin, çok iyiydi.

"Seks yapmıyoruz."

"Bebeğim, ofisine girdiğim andan beri seks yapıyoruz," diye fısıldadı.

Lütfen beni alın.

Kendimi toparlamaya çalışarak masanın altında bacak bacak üstüne attım. Fark etti. Nasıl olur da bir adam bana her şeyi unutturup sadece

Ona tekrar tekrar atlamak mı? Kendime o kişi olmadığımı söyleyip duruyordum ama artık emin değildim.

"Hazır mısınız yoksa biraz beklemek ister misiniz?" diye sordu garson yanıma gelirken.

"Hayır!" Cevap verirken doğruldum. Ama sorun şu ki ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Alabilir miyim?" Declan sordu, ben de başımı salladım. Garsona baktı. "Teriyaki Somon Pilavı ve yanında öğütölmemiş dilimlenmiş mantar alacak. Glaze pilavın değil balığın üzerine dökölmeli ve içkisi de..." Durdu ve bana baktı. "Aklına gelen en iyi bakireyle eşleştir. Ben de istediğim gibi pişmiş bonfile alayım, Kevin."

"Elbette, Bay Callahan." Başını salladı.

"Etkilendin mi?" Declan elindeki su bardağını dudaklarına götürürken sordu.

"Böylece yemek siparişi verebilirsiniz. Bana beş dakika daha verseydiniz eminim ben de aynı şeyi sipariş ederdim." Umursamazca omuz silktim.

Kıs kıs güldü. "Bundan eminim. Bana kendinden biraz daha bahset *Coraline*. "Anlatacak başka bir şey yok-"

"Yani şu anda senin hakkında her şeyi bildiğimi mi söylüyorsun?"

"İyiyim. Benim adım Coraline Elizabeth Wilson. Tek çocuğum, amcam ve teyzemle birlikte Raven Hill Heights'ta yaşıyorum..."

"Daha kişisel ol," diye fısıldadı eğilirken. "Kimsin sen, Coraline Elizabeth Wilson? Bunu kendi başıma çözmeye çalışıyorum ama bu soruya bir türlü cevap bulamıyorum."

"Kişisel mi?"

"Neden benimle eğlenmekten korkuyorsun?"

"Çünkü nasıl eğleneceğimi bilmiyorum Declan. Ben senin gibi değilim. Güvenebileceğim bir erkeğeye ihtiyacım var, beni asansörde tahrik etmek isteyen bir erkeğeye değil."

"Neden ikisine de sahip olamıyorsun?"

Neden ? Çünkü... "İkisi de yok." "Benim dünyamda var," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Aynı dünyada yaşıyoruz, Declan-"

"İşte burada yanılıyorsunuz. Aynı gezegeni paylaştığımız doğru olsa da, hepimizin farklı dünyalarda yaşadığını söylediğimde bana güvenin. Benim yetiştirilme tarzıma göre bir erkek bir kadını aldığında onunla ilgilenir, onu korur, onun için savaşır ve nerede olursa olsun onun tahrik olmasını sağılar. Aksini yapsaydım İrlandalıları beni evlatlıktan reddederdi."

"Ve sen beni aldın?"

"Lanet , istiyorum ama sen beni tutuyorsun."

Yemeklerimiz getirilirken ikimiz de başka bir şey söylemedik. Yemeğimi yerken çatalımı zor tutuyordum.

"Bu iyi."

Tek söyleyebildiğim buydu.

DECLAN

Şoförüm bizi onun ofis binasına geri getirdi ve yolculuk boyunca ellerimiz kazara birbirine çarpıp durdu. Sanki mıknatıs gibi birbirlerine çekiliyorlardı. Araba durduğunda, onun inmesini istemedim.

Bana bakmadan kapıyı açtı ama dışarı çıkmadan önce durdu. Bana dönerek dudakları dudaklarıma çarptı. Bunun bir rüya olup olmadığından emin değildim ama gitmesine izin vermiyordum. Onu kendime doğru çektim ve dudakları onu tatmam için aralandı. Elleri saçlarımı çekerken benimkiler de elbisesinin üzerinden göğüslerini avuçluyordu.

Fermuarına uzandığımda durdu ve benden uzaklaştı.

Hayır! Hayır!

"Güle güle Declan. Artık benim müşterimsin ve ben müşterilerimle yatmam. O yüzden beni baştan çıkarmayı bırak," diye fısıldadı, dudakları benden birkaç santim uzaktaydı. Beni tekrar öpmek için hamle yaptı ama kendini durdurdu ve elimden kurtuldu.

"Allah kahretsin!" Kapı kapandığında hayal kırıklığı içinde tısladım. O kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu.

"Nereye-?"

"Sence nerede? Eve!" Arkama yaslanıp gözlerimi kapatırken cevap verdim. Soğuk bir duş almak istiyordum....hayır.... soğuk bir duş almadan önce onu düşünürken kendimi boşaltmak istiyordum.

Telefonumu hissederek, kim kontrol etmeden aldım. "Ne?"

Tersledim.

"Declan."

Amcamın sesini tanıyınca doğruldum.

"Sedric. Özür dilerim-"

"Son zamanlarda neyin var senin?"

"Liam yalan söyledi ve Neal karşılık olarak kıs kıs gülerken bunun bir konferans olduğunu anladım.

Sedric ciddiyetle, "Aş artık bunu," dedi.

"bile. Liam'ın övünmeyi ne kadar sevdiğini bilirsin."

"Hey-"

"Kulüp sahibi," diye sözünü kesti Sedric, sesi sert ve alçaktı. Bir şeyleri karıştırdığını duyabiliyordum. Bu bir işti.

"Evet. Komadaydı. Sanırım biraz fazla sert davrandık." Liam kıs kıs güldü. Gerçi her şeyle ilgilenen Liam'dı.

Liam başka bir şey söyleyemeden Sedric, "O uyandı ve senden kulübünü yakmanı istiyorum," dedi. "Bir iş ortağı olduğunu duydum. Onun da ayaklarının üzerinde duramadığından emin ol."

"Anlaşıldı. Otis konuşuyor mu?" diye sordum.

"Hepinizin tetikte olması gerekiyor. Şehirde yeni bir çete var. Kendilerine Yedi Kan diyorlar. Onlar kendi mallarını satmaya başladıklarında biz de çok fazla kokain kaybettik. Bizimkiyle mükemmel bir eşleşme."

"Bunu bir çete mi yaptı?" Neal sonunda söze karıştı.

"Bir zamanlar hepimiz çeteydik. Onlar da farklı değil. Sadece bize saygı duymamakla kalmıyorlar, göründüklerinden çok daha fazla organize olmuş durumdalar. Ram onların evlerinden biri."

"Onları öldürmememiz gerektiğine emin misin?" Liam sorguladı.

Bir an için duraksadı. "Declan, bu gece hastaneye git ve Otis'ten daha fazlasını öğrenip öğrenemeyeceğine bak. Eğer bulamazsanız, yapmanız gerekeni yapın. Neal ve Liam, bu gece kulübe gitmenizi istiyorum. Gitmeden önce değiştirmeniz için arabalarım var zaten."

Telefonu kapattı.

"İkinizden biri Yedi Kan'ı duydu mu?" Neal sordu. Liam telefonu Neal'ın yüzüne kapatmadan önce "Hayır," diye cevap verdi.

"Babamın beni kendisiyle birlikte bu *kardeşlik* görevlerine göndermesinden bıktım."

"Eğer ikinizden biri işi batırırsa, bu sizin son göreviniz olacak, orası kesin."

Sedric Callahan'ın tahammül edemediği bir şey varsa, o da hataydı. Neal bana kızamadan telefonu kapattım.

DÖRT

"Aşkı siz bulmazsınız, o sizi bulur. Bu biraz da kader, alın yazısı ve yıldızlarda yazılı olanlarla ilgili.
-Anais Nin

CORALINE

Arabayla eve dönerken onu düşünmemeye çalıştım ama yine de telefonumu açtım ve onu bir kez daha kendimden uzaklaştırmış olmama rağmen aramış ya da mesaj atmış olmasını umdum. Ancak, ondan bir şey görmek yerine, Imani'den kırk cevapsız arama vardı. *Kahretsin*. Telefonumu kapatmıştım çünkü hiçbirisi aramazdı, özellikle de hesaplarında hala para varsa. Uzakta olduğum dört yıl boyunca başka bir nedenle onlardan bir telefon aldığımı hiç sanmıyorum.

O iyi, değil mi? Adam Amca bu sabah ofisimdeydi; bir şeyler söyleyebilirdi...

Aradım, onu geri aradım.

"? Seni milyonlarca kez aradım!" diye bağırdı ve ardından hıçkırıklara boğuldu.

"Imani..."

"Cora." Hıçkırarak ağladı.

"Imani? İyi misin? Ne oldu?"

"Otis kulüpte bir kavgaya karıştı ve gerçekten çok kötü dayak yedi ve hastanelik . Onu komaya sokmak zorunda kaldılar."

"Aman Tanrım, çok üzgünüm! Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Buraya gelebilir misin? Onu yalnız göremem, şimdi uyandırıyorlar. Ya beni hatırlamazsa ya da başka bir şey olursa?!"

"Imani, nefes al, tamam mı? Bu bir Lifetime filmi değil, seni hatırlayacaktır. Hangi hastanedesin? Hemen geliyorum."

"Mercy. Buraya nasıl geleceğini hatırlıyor musun?" "Evet. Hemen geliyorum, tamam mı?"

Otis'i çok iyi tanıımıyordum ama ne tür bir canavar birini tıbbi olarak komaya sokulmasını gerektirecek kadar incitebilirdi ki?

DECLAN

Hastane bana çok uzak değildi ve yalnız gitmek istedim. Ama Sedric almamı istedi. Genelde bu tür işleri bırakırdı. Bizi çağırmış olması, Yedi Kan'ı gerçek bir tehdit olarak gördüğü ve bir an önce şehirden gitmelerini istediği anlamına geliyordu. Tamamen siyahlara bürünmüştüm ve şimdi motosikletimi sürüyordum. Caddede hızla ilerlerken motosikletimi sıkıca kavradım ve hastane otoparkına girmeden önce ikiden fazla arabanın önünü kestim. Bir park yeri buldum ve kaskımı çıkardım. Eric ve Patrick çoktan oradaydı. Bana bir silah uzattılar ve başımı sallamadan önce ona bir göz attım.

"Sensörler kapalı," diye belirtti.

"Hayır. Siz ikiniz taşıyın. Silahın onu korkutacağını sanmıyorum. Onu burada öylece vuramayacağımı biliyor. Daha yaratıcı olmam gerekecek." Eldivenlerimi düzelttim ve bisikletimden indim.

İçeri girmek için döndüğümüzde Patrick başını salladı. "Dün gece ekibin çoğunun onu terk ettiğini duydum. Şu anda etrafında sadece birkaç arkadaşı var. Eğer bir sorun çıkarsa, burada adamlarımız var."

Onun katına geldiğimizde durakladım. "Peki o zaman, neden yeni arkadaşlar edinmiyoruz?"

İstasyondaki hemşirelerden biri içeri girmemi engellemeye çalıştı. Eric onunla konuştu ve başka soru sormadan asansöre bindik. Hastanelerden nefret ederdim. Bana çok fazla anı hatırlatıyordu ama Sedric'in beni buraya bu yüzden gönderdiğinden emindim - nefret ettiğim bir yerde çalışıp yine de aklımı başımda tutabileceğimden emin olmak için.

Kapıyı açtığımızda buranın ürkütücü bir sessizlik içinde olduğunu gördük; hemşirelerin hepsi hayalet gibi etrafta dolaşıyordu.

Eric odayı işaret ederken, "Şuradaki," diye fısıldadı ve ben de yürüyüp kapıyı iterek açtım.

Otis eli alçıda, yüzü şişmiş bir halde yatakta yatıyordu ve yanında oturmuş ağlayan küçük bir kadın vardı. Ancak ikisi de dikkatimi çekmedi. Beni şaşırtan, hemen yan tarafta duran ve üzerinde hâlâ öğleden önceki o lanet elbisesi olan Coraline oldu. Beni gördüğünde ağzı bir karış açık kaldı ve eminim ki başka bir yerde ve başka bir zamanda olsaydı ben de onun şaşkınlığını paylaşırdım.

Ancak onu görmezden geldim ve yataktaki adama odaklandım.

"Merhaba Otis," dedim yatağının ayak ucuna doğru yürürken.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Yanındaki küçük kadın elini sildi.

Gözler.

"Geri dönüyoruz. Değil mi, Otis? Arkadaşımla özel olarak konuşmamın sakıncası var mı? Bunu ona kimin yaptığını gerçekten bilmek istiyorum." Kendimi önümdeki adama odaklanmaya zorladım.

"Bebeğim, git," diye fısıldadı yanındaki kıza. Kız

tuhaf bir şekilde aramıza baktı.

"Bebeğim," dedi daha sert bir sesle.

"Imani, hadi gel, sana yiyecek bir şeyler alalım," dedi Coraline yanıma gelirken ve ben uzanıp ona dokunabilmeyi diledim.

O ve arkadaşı giderken ona bakma isteğimi görmezden geldim.

"Ne istiyorsun Callahan?" Otis bana sordu. "Kemiklerimi kırmak size yetmedi mi?"

"Şu anda bana dırıldır mı ediyorsun? Ailemin adına saygısızlık edebileceğini düşünen o geri zekâlı için üzölmeli miyim? Kemiklerin iyileşebildiğı için şanslısın. Ben olsaydım dilini koparırdım." Serumı kapıp boynuna sararken cevap verdim.

"Agh-" diye bağırmaya çalıştı ama ben daha sıkı çektim ve ellerimi pençelemesine neden oldum.

"Bunu bir kez söyleyeceğim. İki seçeneğın var; ya bizim için çalışacaksın ya da onlar için öleceksin. Ve unutma, eğer yanlış seçimi yaparsan, ölüm senin için küçük, acı verici dozlarda gelecek," diye tısladım.

Çizgiyi hafifçe serbest bıraktım ama o sözlerini boş

harcadı. "Yedi Kan beni öldürecek."

Onu tekrar boğdum ve bedeni yataktan kalkarken nefesi kesildi. "Yedi Kan'dan çok önce ve senin zavallı küçük sıçanlarının öldürmesinden çok sonra

Kendimiz, ailemiz, *halkımız* hâlâ burada olacak. Bu yüzden tekrar söylüyorum, akıllıca seçim yapın çünkü biz konuşurken kulübünüz yerle bir ediliyor."

Bana ters ters bakarken gözleri büyüdü. "Ne istiyorsun?"

"Uyuşturucuları," diye tısladım. "Nereden aldın onları?"

"Ben-"

"Sence hangisi önce kopacak, bu ip mi yoksa nefes borun mu?" "Lütfen..."

"Konuş." Başını yukarı kaldırdım ve ipin gevşemesine izin vermeden önce sıkıca çektim.

"Bir adam var. Meksika'dan. Adını bilmiyorum ama , yemin ederim. Yarın dışarı çıktığımda alacağım."

"İrtibat halinde olacağız. O zamana kadar dinlen. Evde yaralı bir köpek olması nasıl hissettiriyor merak ediyorum," dedim onu tamamen serbest bırakırken. Sağlam eli boynuna uzanırken öksürdü.

"Coraline Wilson ile nasıl bir ilişkiniz var?"

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Kıçında sopa olan kaltaktan mı bahsediyorsun? Onun bizimle bir ilgisi yok. Ben sadece kuzeniyle birlikteyim.

Çünkü amcasının bankasındaki paramızın bir kısmını temizlememize yardım edebileceğini söyledi."

"Yedi Kan WIB'de para mı tutuyor? Ben de senin bir işe yaramayacağını düşünmüştüm," dedim duygusuzca, kırık koluna tekme atmadan önce.

"Ne oluyor lan?!" diye bağırdı onu göğsüne bastırırken.

Kapıya doğru yürürken "Benim yanımda kadınlardan *orospu* diye bahsetme yoksa seni öldürürüm," diye alay ettim.

Eric, Otis'in kız arkadaşını uzakta tutarak bekliyordu. Etrafından dolaşarak Coraline'in önünde durdum.

"Ondan uzak dur ve eğer kuzenini önemsiyorsan, onun da uzak durmasını sağla." Ona söylemeyi planladığım tek şey buydu. Yapamazdım... Bu çok yakındı. Hayatımın bu iki parçasının şekilde çarpışacağını düşünmemiştim. Bu bir uyanış çağrısıydı. Ben sadece bir erkek değildim... her ne kadar bana öyle hissettirse de. Ben bir Callahan'dım ve Callahanlar takım elbiseli canavarlardı.

"Declan?" diye seslendi .

Beni asansöre doğru takip ederken topuk seslerini duyabiliyordum.

"Sen neden bahsediyorsun? Otis'in nesi var?"

"Sadece bana güven-"

"Şey, bilmiyorum. Eğer bir şeyler dönüyorsa lütfen bana söyleyin. Bunu yapan adamı tanıyor musunuz? Bu ne kadar ciddi?" dedi asansör kapıları açıldığında.

Bunu yapan kişi kuzenimdi ve daha kötüsünü yapacak olan kişi de bendim.

Onu istiyordum. Onu çok istiyordum ama yapamıyordum... Ya beni daha kötü bir şey yaparken görürse ya da bu işe karışır. Ya o etraftayken dünyalarım tekrar çarpışır?

"Boş ver, Coraline." Asansöre adımımı atarken içimi çektim. Baştan hiçbir şey söylememeliydim.

"Declan, şu anda neden bu kadar soğuk davranıyorsun?" Kaşlarını çatı, kafası karışmıştı. "Tamamen farklı bir insan gibisin."

Çünkü şu anda ben ben değildim; ailenin olmamı istediği kişiydim. Ama bunu ona söyleyemezdim.

"Coraline, geçen hafta beni üç kez reddettin. Peşinden koşmaya devam etmeyeceğim. Lütfen kenara çekil, uzun bir gün oldu." Kapılar onun üzerine kapandı ve duvara yaslanırken hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış hissettim. Ama sonra kapılar yeniden açıldı ve eli düğmenin üzerinde kalırken gözleri bana odaklandı.

Coraline, hayır, beni itmeye devam et, haklısın, içgüdülerin doğru, sana zarar vereceğim.

"Ben de gidiyorum," diye yalan söyledi ayakları çizgiyi aşp bana doğru gelirken.

Lanet olsun. Gidiyordum. Boş bir asansörde bana bu kadar yakın olmasına dayanamadım.

Onu yakaladım ve duvara yasladım. "Kapıları açmamalıydın."

"Ama ben yaptım." Kahverengi gözleri benimkileri aradı.

Gözlerim onun dudaklarına takıldı. "Otis'ten uzak durmalısın. Çünkü onun kötü arkadaşları var." *Ve ben hepsinden daha kötüyüm.*

"Tamam mı?" Hâlâ kafası karışmış görünüyordu.

"Seni şu anda öpsem ne yapardın?" Fısıldadım. "Ben de seni öperim."

"Biliyorum. Ama biz sonra ne yapacaksın? Tekrar kaçacak mısın? Dediğim gibi, ne istediğini bilmiyorsun ve benimle uğraşmaya devam etmene izin vermeyeceğim."

Asansörden çıktım ve nedense nefes alamadığımı hissettim, sanki bana o kadar yakındı ki ciğerlerimden havayı çalmıştı. Ona doğruyu söylemiştim ama yalan da söylemiştim. Onun peşinden gitmeye devam etmek *istedim*. Ama gerçeklik devreye girmeye başlamıştı ve sihir kayboluyordu. Otis'in hayatını sonlandırmak zorunda kalabileceğimi düşünerek geldiğimde onun bir arkadaş olarak yanında durması... çok yakındı.

Telefonum dışarı çıkmıştı.

"Declan," diye mırıldandım arayanın kimliğini kontrol etme zahmetine girmeden.

"Otis'ten uzak duracağım," diye fısıldadı telefona ve geri döndüğümde onu hâlâ hastanenin girişinde bana bakarken buldum. "Benim bir erkek arkadaşım, nişanlım ya da kocam yok. Daha önce bir kez tatlı dilli bir playboy tarafından kalbim kırılmıştı. Bu yüzden biraz . Etrafta dolanan ya da aldatılan başka bir kız olmak istemiyorum. Bu yüzden seni kendimden uzaklaştırıyorum ama senden gerçekten hoşlanıyorum."

Yürü git, Declan.

"Ne yapmam gerekiyor?" Bunun yerine "Ne yapmalıyım?" dedim ve sanki aklım ve kalbim resmen birbirlerine savaş ilan etmiş gibiydi.

"Bilmiyor muyum?"

"Neden buradan çıkıp öğrenmiyoruz?" En kötü yanıma düşünmek zorunda kalmazsam daha iyi düşünebileceğimi hissediyordum... ya da belki de hiç düşünmemeye çalışıyordum.

"Sen önden git, ben takip edeceğim." Bana doğru adım attı.

"Hayır." Ona doğru ilerlerken başımı salladım. "Liderlik yapan sensin. İlk günden beri böyle."

"O zaman sen devral," dedi kapatırken tam önümde.

"Memnuniyetle."

CORALINE

"Artık gözlerini açabilirsin."

"Durduk mu?" Bakmaya korkuyordum ve onu daha sıkı kavradım.

Göğsünün önümde inip kalktığını hissedebiliyordum ve sessizce güldüğünü biliyordum. Benim arabam yerine onun motosikletini almıştık. Üzerimde hala bir elbise olduğu için onunla bu konuda tartışmak istedim ama o uzanıp elbisemi yukarı kaldırdı ve bana iyi olacağıma dair güvence verdi. Neyse ki topuklu ayakkabılarımı çıkarıp arabamda sakladığım düz ayakkabılarımı giyebildim.

Dışarı baktığımda durduğunu ve şimdi Navy Pier'de olduğunu fark ettim. Önce o indi, ben de olabildiğince hızlı ve zarif bir şekilde bacaklarımı açtım ve diğer tarafa geçince kapattım. Bana elini uzatırken gülümsedi.

Onu alarak bizi gece gökyüzünü aydınlatan dönme dolaba doğru götürdü. "Declan." Sırayı atladığında nefesim kesildi.

Makinenin arkasındaki adam başıyla onu onaylarken, "Merak etme," diye cevap verdi. Sırada bekleyen insanlara el sallama ya da onlardan özür dileme ihtiyacı hissettim ama buna fırsat bulamadan gondola bindim.

"Callahanlar kendi kurallarını kendileri koyar, unuttun mu?" dedi tekerlek kayarak sıradaki insanların kendi gondollarına binmelerine izin verirken.

"Evet, ama insanlar siz Callahanların pislik olduğunu düşünecek."

Omuz silkti. "Diğer insanların ne düşündüğü kimin umurunda? Dünyanın sorunu da bu zaten, herkes kendisini tanımayan birinin ne düşündüğü konusunda çok endişeli. Sen benim bir pislik olduğumu düşünmediğin sürece, ben iyiyim."

"sana düşündüren nedir?" Kollarımı kavuşturdum.

"Buraya kadar gelip bir saat sıra beklemeyi mi tercih ederdiniz?"

Haklıydı ve bunu biliyordu. Ben de kabul

ettim. "Peki. Benim için bir pislik değilsin."

"Mükemmel. Şimdi bana kalbini kıran salaktan bahset."

İskeleyle bakarken inledim. Neden bu konuyu açmıştım ki? Doğru ya, bir daha dönmemek üzere çekip gitmesinden endişe ediyordum ve bunu istemiyordum.

"Coraline, bıkkın olduğunu söylemiştin ama hepimiz öyleyiz," diye fısıldadı.

"İki yıl önce Stanford'dayken bir basketbol oyuncusuyla tanıştım ki bu gerçekten de ilk kırmızı bayrak olmalıydı. Partileri çok sevdiğini biliyordum ama

Onun farklı olduğunu düşündüm ve çıktığımızı sandım ama meğer sadece yalnızken birlikteymişiz gibi davranıyormuş ve bu harikaymış. Ama arkadaşlarının yanında ya da maçlarında sanki tanıdığı başka bir kızmışım gibi davranıyordu. Sonra sezon gerçekten gerginleşti. Diğer kız arkadaşların deplasman maçları sırasında gizlice otellerine gittiklerini biliyordum. Ben de ona sürpriz yapmaya karar verdim."

"Ve başka biriyle mi birlikteydi?" diye sordu, sanki bu dünyadaki en yaygın hikâyeymiş gibi, ama sonra yine öyle olduğunu hissetti.

Gülümsedim. "Yanında iki kız daha vardı. Şok içinde bakakaldım, sonra dönüp koşmaya başladım - fark etmediysen söyleyeyim, ben koşucuyum. Bir saat sonra beni takip etti, sanırım onlarla işi bittikten sonra. Bana *uzun vadeli sevgilisi* olduğumu, anneme götüreceği kız olduğumu ve diğer kızların beni rahatsız etmemesi gerektiğini, ciddileşmeden önce sadece şaka yaptığını söyledi. İşte o zaman ona yumruk attım ve otobüse binip eve döndüm. Son."

"Onu sevdin mi?" Gözleri yumuşaktı ve sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi yüzüme baktı.

"Evet. Sanırım öyle? Emin değilim. Sanırım aşka inanmaya aşkıttım."

"Yani ondan sonra kendini her türlü şefkatten uzak mı tuttun?"

Duygularımın bu kadar derinine inmek istememiştim.

"Hepimizin bıkkın olduğunu söylediniz, söyleyin bana, sizi kim incitti?"

Gülümsedi ve dönme dolabın ışığı altında günahkâr ve sinsî görünüyordu.

"Daha önce hiç aşık olmadım."

"Ama dedin ki-"

"Hepimizin bıkkın olduğunu söyledim. Ama herkes aşktan bıkmaz, Coraline. Kalbimi hiç kimseye vermedim, bu da bende bir sorun olduğunu kanıtlamalı. İnsanlar aşık olmalı ve kalp kırıklıklarıyla başa çıkmalı, bence bu sağlıklı bir şey."

"Ama..."

"Ama kendimi kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmeye zorlamayacağım. Ne zaman olursa, o zaman olur."

"O zaman seni bıktıran ne?"

"Geçmişim. Bugünüm. Geleceğim."

"Bazen bana hiçbir şey söylemeden bir şeyler anlatmaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum."

Eldivenlerini çıkarırken kıs kıs güldü. "Senden hoşlanıyorum Coraline. Nedenini bilmiyorum ama hoşlanıyorum ve seni daha fazla tanımak istiyorum çünkü bunun gerçekleştiğini hissediyorum... en azından benim için. Birkaç gün içinde bir seyahate çıkıyorum, benimle gel. Ve oraya vardığımız andan itibaren eğlenmeni sağlayacağıma söz veriyorum."

"Tamam."

BEŞ

*"Ve hayatta olduğunun son derece farkındaydı. Sadece yaşadığının ve
nefes aldığının değil, yaşadığının da."
-Mary Balogh*

DECLAN

Liam telefonda, "Bu kadınla daha bir hafta önce tanıştığını ve şimdiden planlarımızdan kaçtığını hatırlatmak isterim," dedi.

"Şu anda bir mankenle yatakta değil misin?"

"Bu dışında," dedi. "Biz kadınlar için birbirimizi terk etmeyiz."

"Dürüst olmak gerekirse, senin yüzünü görmekten bıktım Liam."

"Biliyor musun? Umarım kalbini on bin parçaya ayırır." "Kapatıyorum, göt herif." Cevap veremediğim kapattım.

Krem rengi bir ceket, kot pantolon ve düz ayakkabı giymiş olarak dışarı çıktığında WIB işbirliği ofisinin önünde durdum. Onu evinden almayı teklif etmişim ama ofiste yapması gereken kısa bir işi olduğunu söyledi.

"Hey," dedim arabamdan inip ona doğru yürürken.

"Seni şehir merkezine kadar getirttiğim için üzgünüm. Bunu yeniden planlamak zorunda istemedim."

"Sorun değil." Sürücü koltuğuna geri önce kapıyı onun için açık tuttum.

"Her şey yolunda mı?" Oturduğumda ona sordum.

Başını salladı. "WIB bugün bir konuda oylama yapacak, o yüzden orada olmam gerekiyordu. Merak etmeyin, paranız güvende."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu yüzden mi işletme okudun? Babanın bankası için mi?" diye sordum.

"Evet. Küçükken bana bir şeyleri açıklamaya çalışan o kadar çok insan olurdu ki, ya bu olurdu ya da bir şeylere verdiğim oyu geri çekmek zorunda kalırdım. Babam bunu kendi elleriyle başlattı. Ben de en azından devam etmesini istedim."

"Takdire şayan. Çoğu insan sadece payını alır ve nereden geldiği konusunda fazla endişelenmez."

"Ben çoğu insan değilim."

Ona baktım. "Hayır, değilsin."

Şehir arkamızda kaybolurken pencereden dışarı bakarken gülümsedi. Gaza bastım, yolculuğumuza başlayabilmemiz için havaalanına gitmeye hevesliydim.

"Nereye gidiyoruz?"

"İçin," diye cevap verdim. "Haftanızı boşalttınız, değil mi?"

"Evet, ama sadece rahat giyinmemi ve pasaportumu yanıma almamı söylediniz."

Yine gergin olduğu belliydi. "Bana güveniyor musun?" diye sordum.

"Evet."

"Güzel. Hesaplanmış bir risk alıyorsun ve eğlence de o zaman başlıyor," diye cevap verdim özel uçağa doğru giderken.

"Peki ya kıyafetler?"

"Oraya vardığımızda biraz alırsız. İlk ders, Coraline, bunu düşünme, sadece tadını çıkar," dedim, asfaltta durduğumuzda.

Pilot ve uçuş görevlimiz bizi bekliyordu.

"Eğlence dediğimde dans etmeyi ve her türlü farklı yiyeceklerle karnımızı doyurmayı kastetmiştim," diye fısıldadı uçağa bakarken.

"yapacağız ama Illinois'de değil." Pilot, "Aramıza hoş geldiniz Bay Callahan," dedi. "Bize iyi bak Oliver."

"Elbette." Biz yerimize otururken o da bizi içeriye kadar takip etti.

Coraline'in gözleri cilalı ahşap masalardan taba rengi deri sandalyelere ve iki koltuk arkamda asılı duran televizyona kadar jetin her santimini inceledi.

"Eğer... yorulursan orada bir yatak odası var."

Gözlerinin tekrar bana kaymasını bekledim.

"Ne kadar süre havada kalacağız?"

"Uzun sürmez. Kapıları kapatmadan önce kaçmak ister misin?" Gerçekten kaçmamasını umuyordum.

Sırıttı. "Bana izin verir misin?"

"Sen ister miydin?"

"Bay Callahan." Uçuş görevlisi dikkatimi ondan uzaklaştırdı, bu da beni çok rahatsız etti. "Havalandıktan sonra bir şey ister misiniz?"

Bir an düşündüm, gözlerim Coraline'e kaydı.

Palt

o. "Evet, iki büyük fincan kahve, ama sadece yarısına kadar doldurun."

"Ciddi misin?" Coraline güldü.

"İlk turumuzu bitiremedik, şimdi de bitirebiliriz."

"Hiçbir şeyi yarım yapmıyorsunuz, değil mi Bay Callahan?" Bana baktı dikkatlice.

"İstediğim bir şeyin peşine düştüğümde, elimden geleni . Hayat çok kısa için."

"Ve sen beni istiyorsun?" Hâlâ emin olmaya çalışıyor gibiydi ve O her sorduğunda, inancım daha da güçlendi.

"Evet." Onu istiyordum ve şimdilik benim için önemli olan tek şey buydu.

"Dikkatsiz davranıyorsunuz Bay Callahan," diye fısıldadı.

taksiye bindi. Koltuğunun ucunu sıkıca kavradı ama gözlerini benden ayırmadı.

"Bir kızı bir haftalık bir randevuya götürdüğünde, gitmene izin vermeyebilir."

"Planımız bu. Seninle birlikte dünyayı keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

Sadece Declan artı Coraline olacak."

"İşte şimdi heyecanlandım." Gülümsedi ve bize kahve fincanlarımızı uzatırken uçuş görevlisine teşekkür etti.

Onu izlerken yüzümdeki sırıtışı silemiyordum. Yapabileceğimiz şeyleri düşünmek için beynimi yordum. Onun hoşlanacağı ama çok fazla insanla bir arada olmayı gerektirmeyen, aynı zamanda diğer işlerimi de halledebileceğim şeyler. Liam ne kadar sızlansa da, aslında ben dönene kadar Otis'e göz kulak olmak da dahil olmak üzere evdeki her şeyi benim için halletmeyi teklif etmişti. Bir daha ne zaman biriyle ciddi olarak ilgileneceğimi Tanrı bilirdi. Para için benimle birlikte değildi; kendi başına oldukça iyi durumdaydı. Şöhret peşinde değildi ya da benim ilgim için ölmüyordu. Çok tatlıydı; etrafındaki herkese en az iki kez teşekkür ediyordu ve tüm bunların ötesinde güzel ve zekiye. İrlandalı olsaydı, onu çoktan Sedric'in evine getirmiş olurdu. Ailemizde bir kural vardı. Herkes otuzuncu doğum gününe kadar evlenmek zorundaydı. Yaşadığımız hayat nedeniyle, bizden biriyle evlenmek daha kolaydı... ama ben buradaydım.

"İyi misin?" diye sordu elini benimkinin üzerine koyarken.

Bir an için ona baktım, zihnim tamamen bomboştı.

Neden davranıyorum ki?

"Ben iyiyim. Şimdi , böylece denenmemiş olursun."

Yüzünü buruşturdu ve ne kadar sevimli gülmek istedim. "Ne?"

"Horluyorum ve buna şahit olmamanı tercih ederim." "Kedi gibi mi horluyorsun yoksa sarhoş bir kamyoncu gibi mi?"

"Hepimiz mükemmel olamayız," diye mırıldandı, kahvesini içerken soruya gerçekten cevap vermedi.

"Ben mükemmelden çok uzağım." Bir uyuşturucu satıcısı, bir katil ve ailenin olmamı istediği her şeydim. Zihnim onun beni anlamayacağını haykırıyordu ama ben yine de ilerlemeye devam ettim.

CORALINE

"Meksika'ya hoş geldiniz. Özellikle de Cancun'a," dedi Declan elimi tutarken. Sıcağa doğru adım attık ve esintiden okyanusun kokusunu alabiliyordum.

Gülümsemeden duramadım. "Cancun mu?"

"Evet. Şimdi başlayalım," dedi, merdivenlerden aşağı inerken.

Ben.

Renkli camlı siyah bir Range Rover bizi bekliyordu ve bir Meksikalı Adam arka kapıyı açık tuttu ama Declan anahtarları alırken başını salladı ve onunla İspanyolca konuştu. Declan'ın İspanyolcası o kadar hızlı ve akıcıydı ki liseden hatırladığım azıcık İspanyolca bile işe yaramıyordu. Adam onun söylediklerini başıyla onayladı ve cep telefonunu çıkardı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Bir saniye boyunca yeşil gözlerine baktım. İspanyolca ne dediğini bilmek istiyordum ama sormamaya karar verdim. Başımı salladım ve benim için kapıyı açmasına izin verdim. O oturduğunda, pencerenin dışındaki şoför ona başıyla selam verdi. Declan motoru çalıştırdı ve jetten uzaklaştık.

Ana yola çıktığımızda kalabalıktı ama yine de biri önümüzden diğeri arkamızdan gelen iki arabayı seçebiliyordum.

"Güvenlik mi?" Ona bakarak sordum.

Sırıttı. "Zeki birisiniz Bayan Wilson."

"Ben sadece Declan artı Coraline olduğumu sanıyordum. Sıradan iki insan olmadığımızı açıkça gösteriyorlar."

"Biz iki zengin yabancıyız, belli olması daha iyi *Coraline*. Biz eğlenirken onlar da güvenliğimizle uğraşırlar."

Şehre bakarken oturduğum yerde kıpırdandım. Nereye bakarsam bakayım, masmavi suları ve mayodan dondurmaya kadar her şeyi satan sokak satıcılarıyla dolu beyaz kumlu plajları görebiliyordum. Etraflarında su fışkırırken hem genç hem de yaşlı insanların dans ettiği bir çeşmenin yanından geçtik. Burası bir cennetti.

"Artık burada olduğumuza göre, bana ne yapacağımızı söyleyecek misin?" Gözlerimi manzaradan ayıramadan fısıldadım.

"Sana söylersem korkup ."

"Hey!" Tekrar ona baktım ve bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki başka tarafa bakma isteğimle savaştım.

"Hey, ne?" diye sordu elini benimkinin üzerine koyarak. Parmaklarının beni kavraması hoşuma gitmişti.

"Göründüğümden çok daha cesurum."

"Sevindim." yola odaklandı.

Başparmağı elimin arkasında daireler çizerken rahat bir sessizlik yolumuza devam ettik. Beni sakinleştirmeye ya da rahatlatmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum ve Sky House'a girene kadar nedenini bilmiyordum. Nutkum tutulmuş bir halde ona döndüm.

"Göründüğünden daha cesursun, unuttun mu?" Emniyet kemerimi çözerken gülümsedi.

O kadar da cesur değil. Bana kapıyı açtığında donup kalmıştım. "Güven bana."

Başka seçeneğim yoktu. Onu dışarı kadar takip ettim.

"Gökyüzü Evi'ne hoş geldiniz!" Bizi dışarıda karşılayan erkek ve kadın eğitimcilerden anladığım tek şey buydu.

"Yukarı bak," dedi Declan ve sert göğsünün her santimini arkamda hissedebiliyordum. Dinlerken, tam üç küçük insan süzülerek -ya da yuvarlanarak- aşağı inerken yukarı baktım.

"İkinci ders: Eğlence ve tehlike bazen eş anlamlıdır," diye fısıldadı, elleri omuzlarımdaydı. "Tüm zaman boyunca arkanda olacağım."

"Hadi yapalım," diye cevap verdim, kalbim göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissetmeme ve kan başıma hücum ederken kulaklarımın çınlamasına rağmen.

Bizi içeri aldıklarında, eşyalarımızı üzerimize bağladıklarında ve yan tarafında dikdörtgen şeklinde bir delik olan küçük uçağa götürdüklerinde karşı koymadım. İçeri tırmanırken Declan yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. Saçımı geriye taradı ve bana bir saç bağı uzattı. At kuyruğu yapmak bir saniyemi aldı.

"İyi mi?" Ona sordum.

"Henüz değil." Çenemi yukarı kaldırdı ve beni usulca öptü. Öne doğru eğilerek ben de onu öptüm ve çok geçmeden geri çekildi.

"Ne ne olmaz diye," dedi yüzünde kocaman bir sırıtışla.

Kaşlarımı çatarken omzuna bir şaplak attım. "Bunu başaracağız! Başka türlüüne izin vermeyeceğim."

"Bildiğime sevindim. Gergin olman için bir neden yok. Şimdi arkanı dön."

Arkamı döndüğümde beni üzerine bağladı. Gözlüklerini taktı, Mandalı aşağı çekerken ellerinin göğüslerime değdiğini hissettiğimde nefesim kesildi.

"İyi misin?" diye sordu belimi saran kemeri bağlarken.

Başımı salladım ve uçak havalanırken ona tutundum.

Atlamamız gereken baş döndürücü yüksekliğe doğru düzleşirken bir kez aşağıya baktım ve başımı başka yöne çevirdim. "Vedalaşmak için beni çok daha tutkulu bir şekilde öpmeliydin."

Cevap vermedi ama arkamdan güldüğünü . Önümüzdeki pilot "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Hayır."

"Evet," dedi Declan ve kapıya yaklaştık. "Beşe kadar sayacağım."

Gözlerimi kapattım ve saydım, "1...2...3..."

"Şimdi!" Öne atılarak beni uçaktan dışarı itti ve yanına aldı.

"DECLAN!" Etrafımızı saran rüzgârı hissettiğimde çığlık attım. Ama gözlerimi açacak kadar cesur .

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

"Gözlerini aç, Coraline!"

"Hayır!"

"Coraline!"

Dışarı baktım ve mavi suyu ve yüzlerce metre aşağıımızdaki kıyı şeridini gördüğümde gözlerim daha da açıldı.

"Aman Tanrım!" Çığlık attım ve sonra güldüm.

Ne kadar yüksek sesle çığlık attığımdan ya da bunun onu rahatsız edip etmediğinden emin ama duramıyordum, korktuğum için değil, heyecan verici hissettiğim için! Hiç bitmesini istemedim ve yere yaklaştığımızda paraşütü çektiğinde biraz hayal kırıklığına uğradım ama bu hissettiklerimden hiçbir şey götürmedi. Declan bizi mükemmel bir şekilde indirdi. Onun ayakları benimkilerden hemen önce yere değdi.

Yapabildiğim anda arkamı döndüm ve kollarına atladım, dudaklarını öpebildiğim kadar sert öptüm. Beni yerden kaldırırken kolları etrafımda dolandı. Ona ağzımı açtığımda dili benimkine değdi.

Çaresizce hava alma ihtiyacımız olmasaydı, asla bırakmazdım. "Teşekkür ederim," dedim derin nefesler alarak. Nasıl oldu da bir daha kalp krizi geçirmek beni aşıyordu.

"Hâlâ yaşıyor musun?" diye fısıldadı, yüzüme bir santimden fazla yaklaşmadan. "Mutlu ölebilirim."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Hayır, yapamazsın. Sana gösterecek çok şeyim var."

Declan Callahan bir gün içinde dünyamı mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar genişletmişti. Yaşadığımı hissediyordum, her bir duyum artık tamamen uyanmıştı. Beni atlayacak kadar cesur yapmıştı.

Ve artık geri dönüşü yoktu.

DECLAN

Sahile bakan iki yatak odalı villamızın verandasında duruyordum. Onun için sadece kıyafet değil, biz buradayken bir şeye ihtiyacı olursa diye özel bir hizmetçi de ayarlamıştım. Ellerime bakarken, onun kollarımdaki anısına gülümsedim; beni nasıl öpmüştü, ben onu nasıl öpmüştüm. Gençliğimden beri *çıktığım* tek kadındı. Kadınları öpmezdim. Vücudumu öpmelerine izin verirdim, tamam. Onları becermek, evet. Ama hiçbir zaman bunu olması gerekenden daha kişisel hale getirme ihtiyacı hissetmedim. Belki de çocukken annemle babamın birbirlerini nasıl öptüğünü gördüğüm içindi. Bunun bir anlamı vardı ve ben bunu boşa harcamak istemiyordum, anlamsız olmasını istemiyordum. Liam deli olduğumu düşünüyordu, ama hepimizin bir çizgisi vardı. Yatakta asla bir kadının adını söylemezdi. Neal, Olivia'dan önce hiçbir kadını Elli Altıncı Cadde'deki bir restorandan başka bir yere götürmemişti. Bir kez bile çizgimi aşmak istememiştim ama yine de onunla tanıştığım ilk andan itibaren dudaklarının dudaklarımda nasıl bir his uyandıracakını merak etmiştim. Artık biliyordum ama yine de daha fazlasını istiyordum.

kaybediyorsun, Declan.

"Declan?"

Arkamı döndüğümde donakaldım. Uyluk hizasında yırtmaçlı, dalma yakalı beyaz elbisesiyle orada duruyordu. Bu da onun mükemmel uzunluktaki bacaklarını, pürüzsüz kalçalarını ve göğüslerinin kıvrımlarını görebildiğim anlamına geliyordu. Beni öldürmeye çalışıyordu.

"var mı yok mu?" topuklu ayakkabıları kaldırdı.

Başımı salladım. Bu gece onu başkasının görmesine izin veremezdim.

Ona doğru yürürken usulca, "Akşam yemeği sahilde bizi bekliyor," dedim. "Kelimelerin ötesinde görünüyorsun Coraline."

Gülümsedi, saçlarını kulaklarının arkasına tararken bir ayağını diğerinin üzerinden geçirdi. "Teşekkür ederim. Sen de hiç fena görünüyorsun."

"mi?" Ona kolumu uzattım.

Kollarını birleştirerek onu merdivenlere doğru götürdüm ve evden çıktım. Yolu aydınlatan ve tam ortadaki masaya götüren sıra sıra fenerler olmasaydı kumsal zifiri karanlık olacaktı. Bir garson bizi bekliyordu ve yaklaştığımızda onun sandalyesini çekip oturttu.

"Vay canına," diye fısıldadı, yıldızlara bakarak.

"Beğendin mi?"

"Şimdiye kadar biraz geçtim."

Güzel.

"Deniz ürünleriyle aran iyi, değil mi?" "Deniz ürünlerine bayılırım."

Garsonumuz yemeklerimizi gümüş tepsilerde getiren servis elemanlarına işaret etti.

"Frenk soğanı ve ricotta gnocchi ile ızgara ıstakoz kuyruğu." Tabağı kıza sundu ve kız çok güzel gülümsedi.

Bencilce kendime saklamak istediğim bir gülümsemeydi ama bunun yerine, yemeğimi önüme koyarken adama teşekkür ettim.

"Ne içmek istersiniz, efendim?" diye sordu.

"İki narlı mojito kokteyli," dedim ve o da başını sallayarak uzaklaştı. Sonunda ona döndüm ve "Neden içmiyorsun?" diye sordum.

"İçki içmediğimden değil, daha çok alkolün tadını sevmediğimden." Istakoz kuyruğundan bir parça et çıkardı.

"Alkol sevmiyor musun?"

"Garip olduğunu biliyorum. Okuldayken, bana gerçekten keyif alabileceğim bir içki hazırlayabilecek kişi için bir çekiliş yapılıyordu. Ama en azından üniversitedeyken olan her şeyi hatırladığımı söyleyebilirim." Kendi kendine kıkırdadı.

"Sen ebedi , değil mi?" Bu yönünü seviyordum.

Başını salladı. "Cancun'da sahildeyim, şehirdeki en iyi ıstakoz olduğundan emin olduğum şeyi yiyorum, yanımda beni eğlendirmeyi kişisel misyonu haline getirmiş ateşli bir adam var. Hayat hakkında nasıl iyimser olmayabilirim ki?"

Eğildim. "Seksi olduğumu mu düşünüyorsun? Biraz yumuşatmaya çalışıyordum." "Trajik bir şekilde başarısız oldun," diye cevap verdi bir ısırik alırken.

"En azından bir tek ben değilim," dedim gözlerim boynundan aşağı kayarken. "Daha önce aklıma bir kelime gelmiyordu ama sanırım artık *günahkârlık* işe yarıyor."

"Ben de tam olarak bunu ."

Gözlerimiz tekrar buluştu ve içkilerimizi getiren garson olmasaydı yemeği kısa kesebilirdim. Buz gibi su bardağıma uzandım ve yemeğin sonuna kadar beni serinleteceği umuduyla kana kana içtim.

Ayağı bacağıma değdiğinde hafifçe sıçradım ve kendime hem tokat atmak hem de gülmek istedim.

"Kusura bakmayın, bacaklarım uzun," dedi.

Fark etmişim. " yok."

Öyle değildi. Masayı toplayıp yerine onu yemeğe çağırmama iki saniye kalmıştı.

"İyi görünmüyorsun," dedi ve ayağı bir kez daha bacağıma dokundu. Bu sefer uzandım ve onu yakaladım.

"Beni baştan mı çıkarıyorsun Coraline?" Bakışlarım dudağının kıvrımına odaklanırken sordum. Mum ışığının altında bana gülümsedi.

"Hiçbir fikrim yok. Artık seni takip ediyorum, unuttun mu? Ne olur

Bundan sonrası size kalmış." Küçük bir ısırık daha aldı.

Ayağını bırakarak ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Sandalyesini çekerek masanın üzerindeki yiyecekleri sildim.

"Ne yapıyorsun?"

"Lider," dedim ilk gördüğümde yapmam gereken şeyi yapmadan önce Onu.

Vücudu benimkine doğru şekillenirken onu sertçe öptüm. Elim kaydı lanet elbisesinin yırtmacının altına girdim ve kışının yuvarlak kısmını avuçladım. Dillerimiz birbirine sürtünerek ıslak ağzının tatlılığını tatmamı sağladı. Masaya çarptık ve onu saçımı bırakmaya zorladık.

"Ahh..." Elim kışından kalçalarının arasındaki sıcak boşluğa doğru kayarken ağzıma doğru inledi.

"Declan..." Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında ve iki parmağım içine girdiğinde nefesi kesildi. Gözleri kapandı, ağzı açık kaldı. "İnsanlar... izliyor."

"Arkalarını dönecekler." Boynunu usulca ısırdım... İnsanlar arkalarını dönmek zorunda kalacaklardı çünkü villaya geri dönebilmemin hiçbir yolu yoktu. Aletim o kadar sertleşmişti ki pantolonumda bir delik açmaya hazırdı. Ama onun zevki benimkinden önce geliyordu.

Kumda dizlerimin üzerine çöktüğümde parmaklarım hız kesmedi ve dilimi de onlara katarak onu yaladım, emdim ve her santimini tattım.

"Declan!" Bir eliyle saçlarımı, diğer eliyle de masayı tuttu. Onu görmezden gelerek bacağını omuzlarıma kaldırdım. Dudaklarından dökülen seslerin ismimle karışmasından zevk alıyordum. Tekrar tekrar haykırdı ve ben dilimle onu becerirken, parmaklarım daha hızlı ve daha hızlı itti. Benim için o kadar ıslaktı ki... sadece benim için. Bacakları yanımda titriyordu ama durmadım, duramazdım, istesem bile.

"Oh... evet... Declan!" diye inledi, orgazmını benimkine doğru sürüyordu. Dudaklar.

Kulaklarıma müzik gibi geldi.

CORALINE

Ben nefes nefese kalırken o tam önümde dudaklarını yaladı. Göğsüm yükselip alçalıyordu ve o bacaklarımın arasına girdiğinde bacaklarım hâlâ açıktı. Beni öptü ve dudaklarında kendimi tatmama izin verdi.

"Bu sefer seni sadece becermek istemiyorum," diye fısıldadı ayrılıp alnını benimkine yasladığında. Pantolonunu çekti ve aleti serbest kaldığı anda beni selamladı.

"Çok kötü, ben de bunu istiyordum." Onu okşadım... kalın, sert ve ateşliydi. Elimde sarsıldı.

"Seni ne kadar istediğimi anlayabiliyor musun?" Başımı salladım, sıktım.

Beni tekrar, bu sefer yumuşak bir şekilde öperken inledi. "Prezervatifler odada."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Tanrıya şükür." Uçlarını bana sürüyor, benimle alay ediyor ama ikimize de işkence ediyordu. Yüzü benimkinden bir santimden fazla uzakta değildi... Kalçamı sıkıca tuttu ve tek bir sert hamleyle içime girdi ve kendimi desteklerken kollarımı boynuna doladım.

"Siktir," diye tısladı. "Sen... çok... sıkıydın."

Sırtım kamburlaştı ve kendini içime daha derin ve daha sert sokarken beni yukarı kaldırdı.

"Tanrım. Lütfen durma. Lütfen."

O . Ağzını ayırdı ve beni vahşice içine aldı. Yüzündeki vahşi ifade çok hoşuma gitmişti. Beni tekrar masanın üstüne yatırdı, bacaklarımı açtı ve o kadar sert bir şekilde ileri doğru itti ki, onları sabit tutmak için kendi göğüslerimi tutmak zorunda kaldım.

"Declan! Evet!" Beni kimin duyduğunu umursamadan haykırdım.

"Tekrar içinde olmayı... ne kadar istediğimi..bilemezsin," dedi bana itişler arasında. "Sikim senin amını ne kadar özledi."

Eğer daha önce bilmiyorsam, kesinlikle olduğumdan emin oluyordu. Bacaklarımı beline doladı ve bir eliyle ellerimi başımın üzerine kaldırırken, diğer eliyle elbisemin yırtmacını açtı ve sütyenimi aşağı çekti. Her hamlesine karşılık verirken ona sıkıca yapıştım.

Beni becerirken meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına aldı.

"Oh..." Gözlerim kapanırken inledim. Etrafını bir kez daha yaladıktan sonra sertçe ısırıldığında vücudum uğuladı.

"Declan....AH!" Bacaklarımdan birini omzuna kaldırdı ve bu

İçime girdiğinde, adını haykırırken boşaldım. "Siktir," diye homurdandı durmadan, beni kendine sararken.

Onu öptüm ve tadının ne kadar tatlı olduğunu tadını çıkardım. Elleri kıcımlı kavrarken bir kez daha yer değiştirdi.

"Daha sert, Declan," diye fısıldadım. O da yaptı. "Becer beni, Declan!"

"Tanrım, Cora!" diye tısladı, nefesi aşağı doğru baktı. "İçime gel, Declan"

Dudağımı ısırarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama yapamadım, dudakları her yerdeydi ve onun her şeyini içimde hissedebiliyordum, itiyordum, daha sert... daha sert... daha sert. Güneş doğduğunda düz yürüyemeyeceğimi biliyordum, ama tüm bunlara sahip olabileceğim anlamına geliyorsa, bununla iyiydim

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadı.

Konuşamıyordum, her denememde dudaklarımdan bir inilti dökülüyordu. Ellerimi göğsünde tutarken beni derinden öptü.

"Declan!" Tekrar bağırdım.

"Cora!" Homurdandı, boşalırken vücudu titriyordu.

Yüz yıl yaşasam bile onun adımı söylemesinden asla bıkmayacağımı .

DECLAN

Plaj maceramızdan kurtulup içeri girmemiz için geçen sürede, onu tekrar götürmeye hazırdım bile.

Neyim olduğunu bilmiyordum. Güneş doğana kadar onu becermek ve zevkle adımı haykırırken bunu duymak istiyordum. Tanrım, çok çılgılık atıyordu ve bu beni çok sertleştiriyordu. Ve bunun sadece birinci gün olduğunu düşünmek. Haftayı nasıl atlatacaktım? Gittikçe daha derine çekildiğimi hissediyordum. Onun yanındayken kendimi herhangi bir insan gibi hissediyordum.

"Hızlıca bir duş alacağım." Yanağımı öptü ve ben de kışını tokatladım.

"Devam et. Benden alacağın tek mola bu olacak." Bunu şaka olarak söylemişim ama düşündükçe gerçek olduğunu anladım.

Bana arkasını döndü ve ben de elbisesini indirdim. Elbisenin ayaklarımın dibinde yere izin verdi ve saniyeler içinde iç çamaşırları da yerdeki elbisesine katıldı. Yüzünü bana döndü ve ay ışığı pürüzsüz teninin her yerini öptü.

Aletim sertleşti ve o da bunu fark edince gülümsedi.

Beni gerçekten öldürecekti.

"Coraline." Bundan sonra ne söyleyeceğimden emin değildim. "Evet?"

"Çabuk banyoya gir." "Hayır."

Başını iki yana salladı.

Hay .

Bir adım öne çıktı ve elini göğsüme koydu. "Bana ne yaptığını bilmiyorum Declan. Eskiden çok tatlı ve masum olduğumu düşünürdüm."

"Ve sonra?" Sadece gözlerine odaklanmaya çalışırken yutkundum ama bu vücuduna bakmaktan daha kötüydü.

"Ve sonra seninle tanıştım ve bu... aşırı seksi kadın oldum. Artık neredeyse her gün seni içimde nasıl istediğimi düşünüyorum. O asansörde, keşke... Tanrım, keşke beni duvara doğru itseydin ve kendini içime gömseydin. Seni dilimde tatmak istedim... ellerimde hissetmek istedim. Sen yanımdayken yanıyorum ve nasıl duracağımı bilmiyorum."

"Güzel," diye fısıldadım. O dürüst olacaksa ben de dürüst olacaktım. "Vücudunun her yerine hükmetmek istiyorum Coraline. Sormak istediğim o kadar çok soru var ki. Mesela sikim içinde ne kadar kaybolabilir? Kaç tane

Bir gecede seni kaç kere içeri alabilirim? Ne kadar ses çıkarabilirsin? Ne kadar sert istersin? Ne kadar ileri gitmek istersin? Her zaman tahrik olmanı istiyorum çünkü sana her zaman ihtiyacım var."

Beni öptü ve bunun uzun bir gece olacağını biliyordum.

Ringggg.

Ringggg.

Ringggg.

Onu bırakarak yuvarlandım ve telefonuma uzandım.

Kahretsin. İndiğimde Sedric'i aramayı unutmuşum.

Yataktan kalkıp boxerımı giydim ve Coraline'i uyandırmamak için kapıyı arkamdan kapattığımdan emin olarak dışarı çıktım. Coraline otomatik olarak yataktaki boş yere uzandığında sııttım.

Ringggg.

"Sedric!" Çabucak söyledim.

"Oğlum."

Aslında sadece yeğeni olmama rağmen, Sedric ne olursa olsun bana hep oğlum derdi. Ailem öldürüldüğünde dokuz yaşındaydım ve o beni aldı. Kurşunlar camları paramparça ederken arabada olduğumu, annemin bedeninin yere yığıldığını ve beni koruduğunu hala hatırlayabiliyorum.

Sedric beni eve götürdü, soydu ve üzerimdeki kanı yıkadı. Ailemi kaybettiğimden beri on sekiz yıl geçmişti ve ona baba demememin tek nedeni ailemi bırakmak istemememdi ve o da bunu anlıyordu.

"Tatilin tadını çıkarıyor musun?" diye sordu bana duygusuzca. "Bu gerçek bir tatil değil, değil mi?"

"Sana hatırlatmak zorunda olmadığımı sevindim. Birlikte olduğun kadın dikkatini dağıtmayacak, değil mi? Sen cevap vermeden önce telefon dört kez çaldı ve indiğinde beni aramadın."

"Hayır efendim, sadece eğleniyoruz."

Konuşmadan önce bir an durakladı. "Bırak ülke dışına çıkmayı, bir kadını otel odasından başka bir yere bile götürmedin Declan."

"Sedric, bunun hiçbir anlamı yok. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Yedi Kan'a tedarik sağlayan satıcı. Adı Emilio Guerra, sokak adı Slasher. İhtiyacın olursa diye destek gönderdim ama ihtiyacın olmasını beklemiyorum. Anladın mı?"

Yani kimsenin bizim olduğumuzu bilmesini istemiyordu.

"Evet. İş bitince ararım."

"Dikkatli ol, evlat." Cevap vermemi beklemeden telefonu kapattı. Her zamanki gibi.

Derin bir nefes aldım ve içeri dönmek için arkamı döndüm. Ancak o zaman

odamıza bir kez daha abartmadığını anladım. Gerçekten horluyordu... yüksek sesle. Ama sevimli görünüyordu.

Yanına gittim ve klima açık olduğu için battaniyeyi üzerine çektim. Dizüstü bilgisayarımı ve kulaklığımı kaptığım gibi loş ışığın yanına oturdum ve Emilio'yu aradım. Onunla ilgilenmek için bu hafta bir ara o uyurken uzaklaşmam gerekiyordu. Ayrıca Sedric'e kanıt göndermem gerekiyordu. Sözüme inanacaktı ama onunla birlikte olabileceğimi ve aynı zamanda aile işlerinin halledildiğinden emin olabileceğimi bilmesini istiyordum.

ALTI

"Hadi yürüyüşe çıkalım. Sen bana anılarından bazılarını göster, ben de sana benimkilerden bazılarını göstereyim."
-Adam Berlin

DECLAN

Cancun'daki üçüncü günümüzde gün ortasıydı ve sahil boyunca yalınayak yürürken koluma yapıştı. Bir şekilde kendimizi yirmi soru versiyonumuzun ortasında bulduk.

"kadar aldığınız en iyi hediye nedir?" diye sordu.

Bir an düşündüm. "On bir yaşındayken aldığım bozuk Microsoft bilgisayarı diyebilirim."

"Ne?"

"Evet. Liam onunkini kırmıştı ama bir arabaya koyup odama getirdi ve babası öğrenmeden tamir etmem için bana yalvardı. Deli olduğunu düşünmüştüm ama bana teknolojiyle aramın iyi olduğunu söyledi ve bir hafta boyunca ev işlerimi yapacağıma söz verdi."

"Ev işi mi yaptınız? Sizin hizmetçiniz falan yok muydu?" Sesi çok şaşırmış gibiydi.

"Evet, öyle yaptık. Ama amcam Sedric, tembel oğullar istemediğini ve gelecekteki eşlerimizin bizi doğru yetiştirmede için onu suçlayacağını söyledi. Bu yüzden hizmetçilere odalarımız dışında her yeri temizlemeleri talimatı verildi. Çamaşırlarımızı kendimiz yıkıyor, odalarımızı kendimiz süpürüyor hatta dışarıdaki pencereleri yıkamak için merdiven kullanmak zorunda kalıyorduk. Neal en büyükleri olduğu için, Liam ve ben merdivenin altından tutarken genellikle o yukarı çıkar ve işi yapardı. Liam'ın tüm bu işler için para talep ettiği zamanı asla unutmayacağım. Sedric odasındaki her şeyi çıkarttırdı ve Liam'dan hepsini geri almak için her şeyin parasını ödemesini, ayrıca 'çektiği acı ve ıstırap' için ekstra para talep etti. "

Düpedüz güldü ve gözlerinin kenarında yaşlar birikti. "Tanrım, ne yaptı o?"

"Liam dik kafalıdır. Hatalı olduğunu kabul etmeyi reddetti. Bunun yerine Sedric'in golf sopalarını ve cüzdanını çaldı ve fidye için sakladı. Liam eşyalarını geri aldı ama kışına birkaç kırbaç yemeden önce değil. Yani bunun bir zafer olup olmadığından emin değilim."

"Peki ya bilgisayar? Tamir ettin mi?" diye sorarak bana bu konuya nasıl başladığımızı hatırlattı.

"Evet, tamir ettim ama Sedric eve gelip öğrenmeden önce değil. Liam'a evin etrafında on beş tur attırdı ve ben de suç ortağı olduğum için bunun iki katını koşmak zorunda kaldım. Ama değerli bir deneyimdi, sonuçta bilgisayar programcılığı okumak istediğimi bu şekilde anladım. "

Ona baktığımda bana o kadar parlak gülümsüyordu ki neredeyse utanacaktım. Alnından öptüm ve okyanusu görmek için arkama baktım. Kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyordu.

"Sıradaki soru-"

"Oh hayır. Bana beş soru sordun. Şimdi bende." "Güzel. Sor bakalım."

Onu da en az benim kadar konuşturacak bir soru düşünmeye çalışırken başımı salladım.

"İşletme okuduğunuzu biliyorum ama okulda en sevdiğiniz ders neydi? Ve neden?" Bana tek kelimelik bir cevap vermeye karar verirse diye neden kısmını da ekledim.

"Edebiyat. Bu alanda uzmanlaşmak isterdim ama yan dal olarak bunu seçtim." Bir an düşündü. "Sanırım 'neden' sorusunun cevabı mini tatiller gibi oldukları için olabilir. Sadece bir kitabı açarak herhangi bir yere gidebilir ve herhangi biri olabilirim. Başladığımda her zaman çok heyecanlı, bittiğinde ise çok üzücü oluyor."

"En sevdiğin kitap hangisi?"

"Bu bana gökyüzünde en sevdiğim yıldızın hangisi olduğunu sormak gibi bir şey, cevap vermek imkansız. Günden güne değişir. Ama bugün itibarıyla Cecelia Ahern'den *PS, Seni Seviyorum*. Ve şimdi düşünüyorum da, ana karakter Garry, İrlandalı!" Sırttı ve ben de güldüm.

"Ne diyebilirim ki aşkım, zamanın başlangıcından beri herkesin hayalindeyiz," dedim aksanlı bir şekilde ve sırtışının daha da genişlemesini izledim. Onun gülümsemesini görmek hoşuma gidiyordu.

"Daha sonra kesinlikle bana okuyacaksın," dedi başını kendi kendine sallarken.

"Kitabı yanında mı ?"

"Evet. Üç numaralı kitap ineği kuralı: asla ve asla bitmemiş bir kitabı evde bırakma."

O çok tatlı.

Yürüyüşümüze ara vererek, gelgit suyu ayak parmaklarımızın hemen altına kadar getirdiğinden, hemen kıyıda kumların üzerine oturduk.

"Tamam, sıradaki soru..."

"Hayır. Şimdi benim sıram."

"Ne?"

Kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı.

"Gördün mü? Çabuk geçiyor." "Devam et."

Parmağını çenesine vurdu ve elimi saatime vururken gözlerimi devirdim.

"Küçükken, ne olmak isterdin?" Hiç düşünmeden cevap verdim. "Ailem ne olmamı istiyorsa o."

Şaşkınlıkla başını eğdi ve keşke doktor ya da daha genel bir şey söyleseydim dedim... ama artık geri dönmek için çok geçti.

"Hiç kendin için bir şey olmak istemedin mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim ama yalan söylemek de istemedim.

"Biz İrlandalılar farklıyız," diye cevap verdim. "Her şey klanla ilgili, kolektif"

Grup. İrlandalıları Chicago'ya ilk geldiklerinde, Boston'da olduğu gibi, bize köpek muamelesi yapıldı. O dönemde kuzeyde Afrikalı Amerikalılara yapılan muamelenin bir adım ötesinde olduğumuzu söyleyebilirim. Gidecek kimsemiz yoktu ve bu yüzden birbirimize başvurduk. İnsanlar paraları yetiyorsa topluluk için toplu yemekler düzenler ya da battaniye veya alet edevatlarını paylaşırlardı. Kardeşine destek olmak senin görevindi. Sedric böyle yetiştirildi ve bizi de böyle yetistirdi. Bu yüzden her yıl İrlanda mahallelerinde Şükran Günü ve Noel ziyafeti düzenliyoruz. Ayrıca insanların gerçekten ihtiyaç duyması halinde acil durum fonlarımız var. Harika olan şey, mahallenin kendi kendini düzenleyebilme kabiliyetidir. Eğer birisi gerçekten ihtiyacınız olandan fazlasını aldığınızı öğrenirse, o zaman topluluktan atılırsınız." Ayrıca, tüm bunların karşılığında onların sarsılmaz sadakatini aldık.

"Vay canına," dedi usulca saçlarını kulağının arkasına tararken. "Hepinizin birbirinize bu şekilde bakıyor olmanız çok şaşırtıcı. Sanki büyük bir aile gibiyiz." "Biz de görüyoruz. Teyzem Evelyn her akşam birlikte yemek yememizi sağlar, böylece aile içi bağlar kopmaz. Dürüst olmak gerekirse, bazen hiç gibi geliyor. Herkes sizin hakkınızda her şeyi biliyor. Çocukken bir dişimi kaybettiğimde Sedric'in muayenehanesine gittiğimde etrafım tanımadığım geniş bir aile tarafından sarılırdı ve hepsi beni tebrik eder ve kalıcı dişlerimde çürük olmaması için beni uyarırlardı." Çocukken bu beni çok rahatsız ederdi ama şimdi

alıştım."

Gözleri kaşlarını çatı. "Kıskanıyorum." "Neyi?"

Başını salladı. "Annem ve babam ben on iki yaşındayken öldü ve ilk iki hafta boyunca herkes etrafımda dolandı, bu yüzden hepsi kendi hayatlarına geri dönene ve ben yapayalnız kalana kadar beni gerçekten etkilemedi. Teyzem, amcam ve kuzenim vardı. Ama aynı şey değildi. Annem sadece bana sahip olabiliyordu ve bu yüzden babamla birlikte beni sevgiyle boğarak öldürdüler. İkinci bir balayı için Yunanistan'a gittiler ve ben onlara iyi olacağımı söyledim. Ama yine de gittikleri süre boyunca her gün günde iki kez aradılar. Ve geri döndükleri gün, sabahın üçüydü ve annem odama koşup yatağıma atladı."

Elleri hareket ederken ve yüzü neşeye ışıldarken nasıl konuştuğunu izlemekten keyif aldım.

"Beni sarstı." Yatakta birini sarsar gibi elini uzattı. "Bir yandan da 'Cora, uyan, Yunanistan'a taşınıyoruz' diyordu. " Güldü ve başını salladı. "Babam arkasından geldi ve ona susmasını ve beni yalnız bırakmasını söyledi. Ama o onu duymazdan geldi ve beni sallamaya devam etti. 'Yunanistan'a taşınıyoruz, Cora. Heyecanlan!' dedi yine ve babam inkar etmeye devam etti. O kadar yorgundum ki başımı yorganımın altına gömdüm. Annem yine de babamı görmezden gelerek bana sarıldı. Annem sürekli

Suyun ne kadar mavi olduğunu, kumların ne kadar beyaz olduğunu ve yemeklerin ne kadar harika olduğunu. Yemekler hakkında çok konuşurdu. Babam yaz geldiğinde gideceğimizi söyledi ama bir hafta sonra yangında öldüler."

Derin bir nefes aldı ve dudaklarını ısırdı. "Aslında babam annemi çıkarmaya çalışırken yangında öldü. Teyzem ve eniştem beni ve kuzenimi yatıya kaldığımız yerden uyandırdılar ve bizi eve götürdüler. Tam onu dışarı çıkarırlarken oraya vardık ve o kadar kötü yanmıştı ki ilk başta onu tanıyamadım bile. Yanımdan yuvarlanarak geçti ve bana doğru uzanırken gözleri benimkilere takıldı. Ona gitmek yerine sinip çığlık attım. O kadın bir canavara benziyordu, anneme değil. Beni hastaneye götürdüklerinde onu görmeyi reddettim. Kısa bir süre sonra öldü ve bugün hala onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum."

"On iki yaşındaydın, Cora." Elini tuttum.

Hüzünle gülümsedi ve başını salladı. "Evet, bunu biliyorum ama bu hissettiklerimi değiştirmiyor. Başka bir şansım olsaydı çığlık atmak yerine ona koşardım. Keşke bilseydim-"

"Bunu bilmek imkansız. Kendinize kızmanız hiç adil değil. Söylediklerinize bakılırsa sizi çok sevmiş. Bunun için kendini hırpalamanı isteyeceğinden şüpheliyim." Nedense ağzımdan çıkan tüm kelimeler Sedric'in ailemi kaybettikten sonra bana sık sık söylediği sözler gibi geliyordu.

"Biliyorum. Bu yüzden cenazeden sonra herkes gittiğinde kendimi çok kötü hissettim. Her şey sessizdi ve gidecek kimsem yoktu, bu yüzden kendime hedefler koymaya başladım. Bu beni bir günden diğerine taşıdı. Bu yüzden seni kısıkanıyorum Declan. Keşke kimse beni yalnız bırakmasaydı ve en azından çürüklerim olduğunda birileri bunu bilseydi." Hüzünle gülümsedi.

Ailemi kaybettikten sonra kendimi hiç şanslı görmemiştim. Kimseye yük olmak istemedim. Ama büyürken insanların hep etrafımda olduğunu düşündüm. Geceleri yalnız kalana kadar hiç üzülmezdim, çünkü o zaman tekrar düşünebilirdim. Onunla tanışana kadar acıdan uzaklaştığım için hiç minnettar olmamıştım.

"Size başka bir soru sorabilir miyim?" Ona sordum.

Çabucak başını salladı. "Lütfen, bunu hastalıklı bir konuşmayla mahvetmeden önce."

Hayatının geri kalanında ne yapacaksın?

"Ne , Coraline? Bende mi, bir erkekte mi, herhangi birinde mi?"

Durakladı. "Bilmiyorum, ama günler geçtikçe onu buluyorum."

CORALINE

Sahilde güneşin batışını izlerken beni kollarına alışını... Kendimi huzurlu hissettim. Rahatlamış. Hayatımda ilk kez başka hiçbir şey umurumda değildi. Günü planlamaya ya da yarın için endişelenmeye gerek duymadım ve bu anın sonsuza kadar sürmesini diledim.

Güneş ışığı deniz yüzeyinin altına doğru süzülürken, "Coraline," diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

"Eğer kendini yalnız hissedersen, beni ara... İhtiyacın olan her şekilde yanında olacağım. Yemin ederim."

Ona inandım.

YEDİ

*"Çalıştığında gerçekten . Ama oynadığında, gerçekten
oynadı."
-Dr. Seuss*

CORALINE

Paraşütle atlamaya gittiğimiz ilk gün.

İkinci gün bungee jumping ve ziplining vardı.

Üçüncüsü ise içimdeki cesarete bir mola vermek için bir Maya kültür günüydü.

Bir helikopter kiralamış ve onu Kukulcan Tapınağı'na *kendisi* uçurmuştu.

Dördüncü gün sadece konuştuk ve sahil boyunca yürüdük. Ve şimdi, beşinci günde, bir kez daha beni öldürmeye çalışıyordu.

"Köpekbalıklarıyla yüzmek mi?! Declan," dedim oksijen tüpünü sırtıma yerleştirip ağızlığı bana uzatırken, "kadınların erkeklerden daha uzun yaşama eğiliminde olmasının nedeninin bu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de tam tahıllı, glütensiz, yağsız zırvalıkları yediğiniz için olduğunu sanıyordum, ki zaten bunlar yiyecek de olmayabilir!" diye şaka yaparken başını salladı ve dalgıç giysisinin fermuarını çekti.

"Sanırım bu senin için hassas bir nokta?"

"Kuzenim Neal'ın karısı yemek konusunda tamamen özgür. Geçen ay teyzemi de sağlık çılgınlığına sürükledi. Bu yüzden hepimiz ya gizlice yemek yemek ya da dışarıda yemek zorunda kaldık." Bunu o kadar tesadüfen söylemişti ki fark etmemiş olmalıydı, ama ben fark ettim. Ailesi hakkında konuşmaya başlamıştı.

"Yemeğimin içinde yağ olmasını tercih ederim. Her zaman daha sonra eritebileceğimi düşünürüm. Tercihen köpekbalıklarına yem olmadan önce." Yatının köşesinde asılı duran çelik kafesi ve üzerinde çalışan ekibi işaret ettim.

"çikolatayı sevmediğini herkes bilir, iyi olacaksın."

Bir kahkaha patlatmadan önce bir saniye ona baktım. "Bu bilimsel olarak kanıtlandı mı?"

"Bunu üzereyiz." Mürettebat kafesi suya daldırırken elimi .

"Bekle," dedim elini bırakıp yüzme bonemi alırken. Su saçımı mahvederse düzeltmek için zamanım olmayacaktı.

Elimden geldiğince toparladım ve döndüğümde kaşlarını kaldırmış bana baktığını gördüm.

"Şu anda çok seksi , değil mi?" Ona poz verdim.

Beni kendine çekerken yüzüne bir sırtıma yayıldı. Suyu atlamadan hemen önce elimi tuttu. Gözlükleri gözlerime geçirirken, kendi gözlüklerini test etmeden önce benim oksijenimin sağlam ve çalışır durumda olduğundan emin oldu. Üstümüzdeki mürettebata baş parmağıyla işaret etti ve kafes indirildiğinde ona sıkıca sarıldım.

Işıklar ve bana gibi sakın nefesler aldım.

Yukarı baktığımda teknenin dibinin birkaç metre üstümüzde olduğunu görebiliyordum ve sadece bir saniye içinde bir ya da iki değil, bir sürü köpekbaliğı birden ortaya çıkıp etrafımızda dönmeye başladı. Korku gösterisi gibiydi.

Declan'a baktım, beni dikkatle izliyordu ve sadece sağ elinin kafesin dışına çıkıp köpekbalıklarından birinin tepesini okşamasına izin veriyordu.

Elimi tuttu ve yavaşça parmaklıklardan dışarı çıkardı. Onun eli benim elimdeyken ben de köpekbalıklarına dokunabiliyordum.

Yolculuğumuzun beşinci günüydü ve ben gülümsemeden duramıyordum. Yapamayacağı bir şey var mıydı?

Kamerayı çıkardı ve beni köpekbalıklarından birinin önüne yerleştirdi. Başka ne yapacağımı bilemediğim için objektife barış işareti yaptım. Kafasını bana doğru sallarken fotoğrafı çekti. Ona doğru yüzdüm ve kollarımı boynuna doladım, o da birlikte çekebilmemiz için kolunu uzattı. Elini belime doladı ve fotoğrafı çekmeden önce yüzlerimiz yan yana gelecek şekilde beni yukarı kaldırdı.

Kafes yukarı çıkmaya başlamadan önce aşağıda sadece birkaç dakika kaldık.

Yüzeye çıktığımızda gözlüklerimi çıkardım. "Korktuğun bir şey var mı?" Yüzümü silerken sordum.

"Ne?" Maskesini çıkardı ve ellerini saçlarında gezdirmeden önce saçlarındaki suyu silkeledi.

"Bir şeyden korkup korkmadığını sordum. Çünkü benim durduğum yerden, gerçek olamayacak kadar iyisin Declan Callahan."

"Evet. Oldukça mükemmelim. Ne diyebilirim ki?" dedi tekneye binmeme yardım ederken. Tekneye bindiğimde şapkamı çıkardım ve ona döndüm. Dalış giysisinin fermuarını indirdi ve su ile güneş ışığı sert yüzeyinden yansırken gözlerimi karın kaslarından . Bakışlarım, göğsünden aşağıya doğru yavaşça damlayan su damlasını takip etti...

Yeşil gözleriyle tekrar karşılaştığımda "Gördüklerini beğendin mi?" diye sordu. Omuz silktim. "İyisin, sanırım."

"Gerçekten mi? Tamam o zaman." Başını salladı ve ben bu bakışa çoktan alışmıştım. "Declan..."

Artık çok geçti. Beni kucağına aldı ve omzuna atarak ikimizi de merdivenlerden yukarı, en üst güverteye çıkardı.

"Okyanustan yeni çıktık. Duş almam lazım!" Bunun onu yavaşlatmayacağını bilerek söyledim.

"değil." Beni zengin, sıcak, altın kahverengi tonlarında dekore edilmiş, yerdeki parlak beyaz halıyla dengelenmiş ve vurgulanmış özel banyosuna götürdü. Beni yemyeşil halının üzerine yatırdı ve duşu açtı. Tekrar bana dönerek takım elbisemin fermuarını gerekenden çok daha yavaş bir şekilde açtı. Fermuarı tamamen indirdiğinde, takım elbiseyi omzumdan sıyırdı ve eğilerek tenimi hafifçe öptü. Sonra da

bikininin üst kısmı üzerinde çalışmak için.

Düştüğünde yakalamaya çalıştım ama ellerimi tuttu ve başını salladı. Kollarımdan tutarak başımın üzerine kaldırdı ve sonra hala belime yapışmış olan takım elbisemi yakaladı. Onu ve altımdakileri tek bir yumuşak hareketle yere çekti.

Takım elbisesini de çabucak tamamen çıkardı ve çok memnun oldum, horozunun zaten şişmiş, sert ve heyecanla seğirdiğini gördüm.

"Sırada ne var?" Çıplak olduğum için hâlâ biraz utanarak ona sordum. Ancak ne zaman bana baksa, sanki dünyadaki tek insan benmişim gibi bana baksa, kendimi güzel hissediyordum... hatta seksi.

"Seni beceririm," dedi göğüslerimi kavrarken ve başparmağı meme uçlarıma değerken. "Ayakta duramayacak hale gelene kadar seni becereceğim."

"Oh-"

Dudakları dudaklarıma değmeden önce tek kelime etmeme bile izin vermedi. Elleri kalçalarımı kavradı ve beni kendine doğru kaldırıp duşa girdi.

Ellerim boynuna dolandı ve hem ılık suyun ikimizin de üzerine döküldüğünü hem de duşun soğuk camının beni ona doğru bastırıldığını hissettiğimde ürperdim. yan tarafını öptü ve boynumdan aşağı doğru indi. Ayaklarım onunkilerin yanında yere basana kadar kalçalarımıdaki tutuşu gevşedi. Sonra göğüslerim cama, kendisi de sırtıma yaslanacak şekilde beni çevirdi. Kendini desteklerken elleri başımın iki yanındaydı.

doyamıyorduk.

DECLAN

Bencildim.

Ama bunu zaten biliyordum. Sadece onunla tanışana kadar ne kadar bencil olduğumu fark etmemiştim. Onun her şeyini istiyordum ve Tanrı'nın izniyle, ona seferinde bir kez sahip olacaktım.

"...Declan." Ona arkadan yavaşça girdiğimde inledi, elim göğüslerine doğru kaydı ve meme uçlarını sıkıştırıp çektim.

Günlerimiz onun dünyayı keşfetmesi ve benim onun vücudunu mümkün olan her şekilde keşfetmem arasında bölünmüştü. Vücudunun sadece beni tanımasını istiyordum... sadece bana uymasını.

"Siktir," diye tısladım ona tutunurken. Neredeyse sonuna kadar çektim...

SLAM.

"Ahh!" Titredi, gözleri kapalı, ağzı hafifçe ayrılmış, yüzünden ve sırtından aşağı su damlarken ne kadar şehvetli görüldüğünün tamamen farkında değildi. Göğüslerini serbest bıraktım, parmaklarım boynuna doğru sürüklenirken ona tutundum ve kendimi içine gömdüm.

SLAM.

"Gözlerini aç." Kulağını ısırdım.

Zevk dalgaları vücudunu sararken beni dinlemedi. Ayak parmaklarını kıvrandıran, ağzını sulandıran ve gözlerini geri döndüren bir zevk. Ona verdiğim zevk.

"Coraline," dedim usulca. Onu daha da fazla eğerken elimle kıcını okşadım.

SLAP

"Şimdi."

Kahverengi gözleri yavaşça açıldı ve ağır nefes alıp vermesi göğüslerinin inip kalkmasına neden oldu.

"Aferin kızıma."

SLAM

"Declan."

Kulağını öperken her inleyişinin tadını çıkardım. "Kaç kere boşalmak istiyorsun Coraline?" *SLAM.* Daha derine ittim.

"Bir mi?"

SLAM. Daha

sert. "İki mi?"

"Siktir." Arkasına uzandı ve saçlarını kavradı.

SLAM. Daha hızlı

hareket ettim. "Bu bir
cevap değil." "Declan!"

Sırıttım. "İşte bu bir cevap."

Zaten sınırdıydım ama o en az iki kez boşalana kadar durmayacaktım. İçinden çıkarken onu geri çevirdim, yukarı kaldırdım ve hiç affetmeden içine girdim.

"Tanrım!" Ağzı bir karışık açık kaldı.

"Bununla hiçbir ilgisi yok." Alt dudağımı sertçe ısırdım ve bıraktığımda o da beni öptü ve dili benimkinin üzerinde gezindi.

Ellerini omuzlarıma koyarak kendini dengeledi.

"Kendini duyuyor musun? İşte muhteşem bir sikiş böyle bir şey," diye fısıldadım yüzüm onunkinin üzerinde gezinirken ve sikim ıslak amına o kadar sert girdi ki, camın itiş gücümün altında kırılmamasına şaşırımdı.

"Evet!" diye haykırdı tırnakları içime batarken. "Lütfen durma!"

"Benimsin," diye homurdandım. "Sen benimsin."

"Seninki," diye tekrarlardı her eşleştirenken. "O da neydi?"

"Seninim! Seninkini beceriyorum! Evet!" diye çılgılık attı ve ikinci kez boşalırken kendi göğüslerini tuttu.

Sesi, vücudu beni çılgına çeviriyordu. Onu kendime yakın tutarak cama karşı sertçe öptüm, bir kez daha ileri atıldım, sonra boşalırken onu hareketsiz tuttum.

"Tanrım, Cora," diye nefes nefese kaldım. Görüşüm hafifçe bulanıklaşmıştı. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok," diye fısıldadı.

Gülümseyerek yavaşça çekildim ama düşün altında dururken ona benden kaçacak yer bırakmadım. Su artık soğuk akıyordu ama vücudum yanarken umurumda değildi. Gözlerimi açtığımda cama yaslanmıştı... tamamen sikilmiş ve güzeldi. Dönüp sabunu almadan önce bir saniye orada kaldı. Bana doğru adım atarken niyetinin kendini yıkamak değil, beni yıkamak olduğunu fark ettim.

Sabunu elinden alarak vücuduna sürdüm, göğüslerine ihtiyacım olandan daha fazla zaman harcadım. On dakikanın çabucak geçmesini istiyordum, böylece onu tekrar alabilecektim... ve belki de iyi bir önlem için bundan sonra bir kez daha.

"Seninle ne yapacağım, Coraline?" Su ikimizi de durularken sordum.

"Beni büyüle. Besle beni. Becer beni," diye cevap verdi. "Temelde yaptığın her şey."

"Bunu yapabilirim," dedim yüzümdeki ve saçımdaki suyu silerken.

suyu kapatmadan önce. Elini tutarak onu kendime çektim ve duştan çıkmadan önce alnından öptüm.

Kendimizi havlulara sararken ana yatak odasına geçtik.

Pencereden çoktan rıhtıma vardığımızı görebiliyordum.

Hâlâ yapmam gereken işler vardı ve gün batımını bekleyemezdi.

"Cora." Arkamı döndüğümde onu villadan ayrılmadan önce hazırladığı çantayı buldum.

"Evet?"

"Amcama bir şey bırakmak için şehre ineceğim. Burada beklemek ister misin yoksa kasabaya gidip alışveriş yapmayı mı tercih edersin?"

"Dükkan." Sırıttı.

Cüzdanıma uzanırken başımı salladım.

"Declan, sorun değil, ben-"

"Kartım çoktan çıktı." Elini tuttum ve avucunun içine yerleştirdim. "O yüzden kabul et. Ayrıca, hangi kıyafeti alırsan al, zaten benim için giyeceksin."

"Peki," dedi iç çekerek ve başını salladı.

"Seninle yürümemi ister misin?" Bir kot pantolon giyip siyah bir gömlek alırken sordum.

Başını salladı ve fön makinesi ile ütüyü kaldırdı. "Seni bekletmek istemiyorum. Ben hazırlanmayı bitirmeden gelersen hiç şaşımam. Sen git, ben iyiyim."

Onu öylece bırakmak istemedim ama başka seçeneğim yoktu.

"Burada iki adamım olacak, Eric ve Patrick. Sizi şehre ve villaya götürecekler."

Elini yüzüme koydu. "Declan, ben iyi olacağım. Ayrıca, ihtiyacımız olandan çok daha fazla güvenlik getirmişsin. Biri bizi görse sizin büyük uyuşturucu satıcıları falan olduğunuzu düşünür."

"Ha! Evet." Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu. Bir yanım ona "*öyleyse ne olmuş?*" diye sormak istiyordu ama ben sadece alnından öptüm ve kapıya doğru yürüdüm. Arkama baktığımda, fön makinesinin kablolarını çözmeye çalışırken dikkatinin çoktan eşyalarına geri döndüğünü görebiliyordum.

Merdivenlerin dibinde ve teknenin arka tarafında Eric ve Patrick bekliyorlardı. Eric bana ceketimi, eldivenlerimi ve silahımı verdi, ben de hemen arkama yerleştirip gözden uzak bir yere koydum.

"İkiniz de burada kalacaksınız." İkinci anahtarı aldım ve telefonumu çıkardım.

"Ne?" Eric sorguladı.

"İkinizin de onunla kalmanızı ve alışverişe giderken onu takip etmenizi istiyorum. Ben işimi hallederken ona göz kulak olun ve unutmayın, o benim yatağımdaki kadın, siz ise ailemin maaş bordrosundaki adamlarsınız. Önem sırası açık olmalı. Beni anladınız mı?"

İkisi de başını salladı.

Tekneden inip rıhtıma çıktığımda Patrick konuştu. "Bunu yalnız mı yapacaksın?"

"Cancun'da sandığınızdan çok daha fazla arkadaşım var." Ve dostların olduğu yerde düşmanlar da vardı. Bu yüzden ona ihtiyacım vardı.

"Otuz dakika içinde check-in mi?" Eric sordu, ben de başımı salladım, Range'in arkasına park etmiş eski, siyah Sudan'a doğru ilerlemeye başlamıştım bile; onu orada tercih ederdim.

Motoru çalıştırdıktan sonra aradığım kişinin numarasını çevirdim. Cevap vermeden önce telefon tam üç kez çaldı.

"Miguel. Bir iyilik yapıyorum."

"Beş yıl sonra mı?" diye sordu boğuk sesi.

"Unutacağımı mı umuyordun?"

"Siz Callahanlar kesinlikle kin tutabiliyorsunuz. Neye ihtiyacınız var?" "Bu bir beceri. Bir baskın için adamlarına ihtiyacım var."

"Bana bir iyilik daha yapıyormuşsun gibi geliyor." Öksürerek tüm o lanet Kübalıların sonunda ciğerlerini öldürdüğünü kanıtladı.

"Siz ve adamlarınız onları tutukladığınızda, uyuşturucuların ve Slasher'yarısını bana bırakmanızı istiyorum."

"Declan."

Işıklardan hızla geçerek sahilten uzaklaşıyorum. "Miguel, ailemiz sana kaç kez Giovanni ailesinden gelen kokaini alman için yardım etti? Ya da Valeros'un gelip gelmediğini sana söyledi?"

"Giovanni ailesi dört yıldır gelmedi. İyi de oldu, Demir Eller'in yıllar geçtikçe daha da acımasızlaştığını duydum. Cancun'dan ayrılmadan hemen önce bize bir veda hediyesi verdiler, en büyük satıcılarımızdan dördünün kafası polis arabalarının üzerindeydi ve kafalarına *ladron* oyulmuştu."

Ladrón ...hırsız. Orlando Giovanni'nin bu kadar ileri gidebilmesi için ondan ne kadar çalmış olmaları gerektiğini merak ettim. Dört yıl önce, İrlandalılarla barış yapmak için yalvararak ölüyorlardı. Şimdi ise en az bizim kadar güçlü olma yolundaydılar. Liam Orlando'nun kızıyla evlenmezse, geleceğin ne kadar kanlı sadece Tanrı bilirdi. Yedi Kan ve Slasher'ın artık bizim sorunumuz olmasının nedeni, Giovannilerin en önemli ticaret yolunda bir boşluk bırakmış olmalarıydı.

"Her iki şekilde de Miguel," dedim düşüncelerimi toparlarken. "İkimiz için de kazançlı bir iş. Ben bir haydut elde ederim, sen de sokakları yeniden temizliyormuş gibi görünürsün."

Faydasız bir görevdi. Kimse sokakları temizleyemedi çünkü insanlar sokakların temiz olmasını istemiyordu.

İç çekti. "Nerede?"

"Cinco Motel, 6-9 arası odalar. Ne kadar çabuk gelebilirsiniz?" Sadece bir blok ötede durup park ederken söyledim.

"Yedi dakika."

"Mükemmel." Telefonu kapattım, arabadan indim ve titrek motel ışığının yandığı eski, gri binaya doğru ilerlemeye başladım.

Otoparkta birkaç Meksikalı, arabalarıyla uğraşırken beyaz çocuğun yerinde olmadığını fark etmişlerdi. Merdivenlerde üç fahişeleri bekliyordu, göğüsleri eski bikinilerle zar zor örtülmüştü ve o kadar çok deliği olan kot etekler giymişlerdi ki, zahmet bile etmemeliydiler. Park yerindeki adamların beni izlediğini biliyordum.

"Ay, Papi!" Kadınlardan ikisi çekiştirdi.

"Cuánto cuesta?" Kendimi gülümsemeye zorlayarak fiyatını sordum, kollarımı ikisine dolamıştım.

Önce saatime, sonra ayakkabılarıma baktılar ve ben de saatimi çıkardım.

"Solamente efectivo! Nakit, beyaz çocuk!" masada oturan adamlardan biri Park yerindeki eski siyah Cadillac'ının tavanı talep etti.

Tanrım, pezevenklerden nefret ederdim.

Yanımdaki siyah saçlı kadına baktım.

"Üç yüz." Sakızını patlattı. "İkimizden biri için."

Üç yüz mü? Ne alıyordum, lüks servis mi?

Başımı salladım ve onu beş numaralı odaya kadar takip etmeden önce diğer kızı bıraktım. Kapı kapandığı anda eteğini indirmişti bile.

"Ödeyebilirsin."

Elimi ağzının üzerine kapatarak silahı kafatasına dayadım.

İspanyolca "Bağırma ve beynin kafanın içinde kalsın" dedim. Karşı koyduğunda onu kapıya doğru ittim.

"Tatlım." Yüzünü bana silahı tam kaşlarının arasına tuttum. "Sana burada bir şans veriyorum. Sakın zorlama yoksa ölürsün. Çılgılık atarsan ölürsün."

"Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Slasher için çalışıyorum. Kızlarından hiçbirine bu şekilde davranılmasına izin vermeyecektir."

"Emin misin?" diye sordum. "Sence önüne bir kilo bıraksam böyle hisseder mi? Ya da belki bir milyon? Sen bir insan değilsin, bir makinesin. Kıçını kaldırıyorsun ve o da faturaları senden alıyor. Şimdi çeneni kapatıp iki dakika daha bekleyebilirsin."

"Sikeyim seni."

Silahımın kabzasıyla kafasına vurdum ve yere düştü. İç çekerek onu kaldırdım ve yatağa attım. Yanına üç yüzlük bırakarak saatime baktım.

Üç.

İki.

Bir.

Siren seslerinin ardından motorların çalıştığını duydum ve kapının dışında koşuşturan insanların sesleri kulağıma ulaştı. Kapıyı açtığımda bir ekip gördüm.

tam merdivenlerden çıkıyorlardı. Kapı çerçevesine yaslanıp onları selamladığımda yanımdan hızla geçtiler.

En son Miguel geldi, hâlâ her zamanki gibi kısa, yuvarlak ve bronzdu. Önce odaya sonra da bana baktı.

"O yaşıyor. Yaşam tarzı seçimi konusunda küçük bir anlaşmazlık yaşadık. Devam et," dedim ona.

Bana başını salladı ve adamlarını takip etti.

"Sekiz numaralı oda!" diye bağırdı bana. Polislerden nefret ederdim ama bu onların yararlı olmadığı anlamına gelmezdi.

Yarı giyinik fahişeleriyle birlikte odalardan birer birer haydutları çıkarırlarken yanlarından geçip gittim. Sekiz numaralı odanın önüne geldim ve içeriye baktım. Emilio Guerra, nam-ı diğer Slasher, ağzı koli bandıyla bağlanmış bir sandalyede .

"Emilio!" İçeri girerken ona seslendim. Odada bulunan iki memur çıkarken bana başlarıyla selam verdiler. "Seninle konuşmamız gerek. Şehrimde bir Yedi Kan sorunu var."

Başını salladı ve bana ters ters baktı.

Bir bıçak çıkardım ve sol elimle tutarken sağ elimle silahımı tarttım.

"Emilio, bunu temiz yapabiliriz ya da ben kirli olabilirim. Şu anda burada olmamayı tercih ettiğimi söylediğimde bana inanın. Ama iş iştir ve almaya geldiğim şeyi almam ne kadar sürerse sürsün ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Boynunu kaldırarak onu öldürmem için işaret verdi. O zaman kirliydi.

CORALINE

"Aman Tanrım!" Hak ettikleri gibi bir çift yastığın üzerinde getirilen beyaz, saten Christian Louboutin kristal süslemeli sivri burunlu sandaletleri gördüğümde durdum.

Onları takip ederken kan kırmızısı bir elbise giymiş bir kadın gördüğümde durdum. Uzun dalgalı saçları yana kaymış, beyaz paltosu zeytin tenli omuzlarına asılmıştı. Cep telefonunda gezinirken altın rengi Cartier Paris güneş gözlüklerini takmıştı. Kendi ayaklarına bile dokunmadı, çünkü yanında güzel bir makyaj yapabilecek bir kadın diz çöktü ve Louboutin'lerini almak için beyaz Jimmy Choos'larını çıkardı.

Kadın telefonundan başını bile kaldırmadan bana "Biraz daha bakarsan gözlerini kaybedebilirsin" dedi.

"Özür dilerim. Sadece ayakkabılarını çok beğendim." Konuşmadan başını salladı.

Etrafindaki üç muhafızdan biri bana doğru yaklaştı.

İçlerinden biri kalın bir İtalyan aksanıyla "Affedersiniz hanımefendi," dedi. Başımı sallayarak geri çekildim.

"Harika görünüyorlar, iyi seçim. Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim uzaklaşmadan önce.

Cancun gerçekten o kadar tehlikeli miydi? Eric ve Patrick'ten dışarıda beklemelerini istemiştim ama belki de beklememeliydim.

SEKİZ

*"Bazen bizi öldüreceğini bilsek bile istediğimiz şeyi isteriz."
-Donna Tartt*

CORALINE

Buradaki son gecemizdi ve ayrılma düşüncesinden nefret ediyordum. Günü tam bir turist gibi geçirmiştik; şehri gezmiş, sokak satıcılarından yemek yemiş ve sokak sanatçılarına portrelerimizi çizdirmiştik. Ve kapanış gösterisi için Declan akşam yemeği hazırlıyordu-şef şapkası, önlüğü ve her şeyiyle.

"Bana hâlâ ne yaptığını söylemedin." Tezgâhın üzerine eğildim ama ben göremeden kapağı kapattı.

"Sürpriz olduğunu söyledim."

"Beni şaşırtmaktan bıkmadın mı?"

"Azıcık bile değil." Tahta kaşığa üfledi ve denemem için dudaklarıma doğru kaldırdı.

İnledim. Tanrım, çok iyiydi.

"Ben de seni böyle inletebilecek tek kişinin ben olduğumu sanıyordum," diye dudak büktü kaşığı yalarken.

"Görünüşe göre, sadece sen değil, seninle ilgili her şey. Şimdiye kadar korkusuz, iki dil bilen, usta bir şef, yatakta bir şeytan olduğunu kanıtladın-" "Bir şeytan mı? Gerçekten mi?" Sırıttı ve kaşlarını oynattı. "Onur duydum çok memnun oldum. Beni zirveye çıkaran neydi? Seni arkadan götürdüğüm ikinci gece mi? Yoksa beşinci gün dilimi sürdüğün zaman mı?"

"Ve siz de çoğunlukla iyi bir aileye sahip bir beyefendisiniz," diyerek cevap vermeden sözünü kestim.

Dikkatini tekrar tencerelerine verirken kendi kendine kıs kıs güldü. " ama, benim bazı kusurlarımı biliyorsun. Horladığımı biliyorsun, Bağlılıktan kaçıyorum, içki içmiyorum, evimden dışarı sürüklenmediğim sürece parti yapmıyorum ve hemen hemen istediğim her şeyi yapmak için yeterli paraya ve kaynağa sahip olmama rağmen vücudumda gerçekten maceracı bir kemik yok... neredeyse fazla mükemmelsin, bir tür kusurun olmalı. Söyle bakalım, neymiş o kusur? Gizliden gizliye bir seri katil misin? Çocuk istemiyor musun? Aile üyeleri hakkında kirli düşüncelerin ya da tuhaf bir fetişin mi var?"

"Dünyada bunların kusur olduğunu düşünen tek kişi sensin Coraline ve bu sayılmaz. Ve daha sonra sorduğun tüm sorulara gelince, cevabım hayır."

"Hey, benim kusurlarım yirmili yaşlarıma karşı işlenmiş suçlardır, tamam mı?" Ben cevap verdim, o da sebzeleri karıştırırken bana güldü.

"Peki." Ocağın altını kısarken içini çekti ve ellerini omzuna attığı bulaşık bezine sildi.

"İyi misin?"

Başını salladı ve ilk gecemizde içtiğimiz bakire içkiyle bana doğru yürüdü. Bana uzattı ve eğildi.

"Palyaço korkum var."

Durdum ve ona baktım, yüzü ciddiydi ama dudağının kenarının seğirdiğini gördüm.

"Yalan , değil mi?"

Başını salladı ve ben de hafifçe omzuna vurdum. "Cidden, senin en büyük kusurun ne Declan Callahan?" Tezgâha yaslanırken bir an düşündü.

"Kabuslar görüyorum," dedi usulca. Devam etmesini bekledim. "Ailem ben dokuz yaşındayken gözümün önünde öldü, bu yüzden şimdi amcam ve ailesiyle yaşıyorum. Küçükken kâbuslar daha kötüydü. Hatta yatağımı bile ıslatırdım. Şimdi sadece titreyerek ve soğuk terler içinde uyanıyorum."

"Her gece mi?"

Bardağımı aldı ve içindekileri yudumladı. "Çoğunlukla. Genelde ancak birkaç gün ayakta kaldıktan ya da hap aldıktan sonra iyi bir uyku çekebiliyorum. Ama hap almaktansa uyanık kalmayı tercih ediyorum."

"Yani..." Geçmişini düşünmeye çalıştım ama her gece genellikle ondan önce yatağa giriyordum. "Buraya geldiğimizden beri hiç uyumadın mı?"

"Aksine, hiç bu kadar iyi uyumamıştım. Ve hepsi yanımda sen olduğun için. Ailemi düşünmedim bile. Evde her şey ortada. Ailemi seviyorum, Sedric her zaman beni oğlu olarak gördüğünü bilmemi sağladı. Bunu sana daha önce de söyledim. Baba-oğul kaynaşması için beni Cubs maçlarına bile götürüyor. Çok minnettarım. Ama-"

"Ama o hâlâ senin baban değil," sözünü bitirdim. "Anlıyorum, ailen nasıl insanlardı? Annenin adı Kelly Laoghaire miydi?"

Başını salladı. "Boston'da büyüdü, sonra babam Killian'la evlenmek için Chicago'ya taşındı. Onunla sadece bir kez, onlar gençken tanışmış."

"mı? Anlaşmalı bir evlilik miydi?" İnsanlar hala bunu yapıyor mu?

Başını salladı. "Büyükbabam her iki oğlu için de evlilikler ayarladı. Tek derdi 'İrlandalı kalmak'tı. "

Büyükbabasıyla tanışırsam bunun... ilginç bildiğim için kaşlarımı çattım.

"Merak etme." Dudaklarımı usulca öptü. "Sedric de onu dinlemedi. Teyzem Evelyn yarı İrlandalı, yarı Amerikalı. Büyükbabam onu kendi seçtiği kadınla evlendirmeye çalışırken neredeyse delirecekti. Ama Sedric kabul etmedi. İkisi de yasal olarak evlenebilecek durumda oldukları anda Evelyn'le evlendi."

"Büyükbaban ne yaptı?"

Gülümsedi. "Onu evlatlıktan reddetti ve aile parasından mahrum bıraktı. Ancak babam öldükten sonra bunu aşmak zorunda kaldı, çünkü Sedric

aile işini devralmak zorunda kaldı."

"Aile işi mi?"

Bir an durakladı ve o kadar hızlıydı ki, benden uzaklaşıp tezgâhın arkasından ocağa doğru ilerlerken kendi kafasına tekme atıyormuş gibi görünmese fark etmeyecektim bile.

"Ailemin ülke çapında pek çok küçük işletmede hissesi var." Ortamı karıştırdı.

"Madem o zamanlar bu kadar zordu, Callahanlar nasıl para kazandı?" Her şeyden çok kendi kendime düşünerek durakladım.

Hafifçe kıs kıs güldü.

"Kavgalar." "Şaka

yapıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Başlangıçta Callahan ailesi, boks ringlerindeki sıcak kanlı İrlandalı erkeklerden başka bir şey değildi. Aile armamızda şöyle yazar; Troid le do lámha, bite le do chuid fiacra, déan cinnte a théann siad a codladh."

Titredim ve ona doğru eğildim. Böyle konuştuğunda sesi çok... egzotik geliyordu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ellerinizi dövüşün, dişlerinizle ısırın, uyuduklarından emin olun." Gülümsedi.

"Savaşçı

İrlandalılar." "Aynen

öyle."

Başımı sallarken kıkırdadım.

Yemeği önüme koyarken, "Bir sipariş baharatlı kıyma ve bezelye köri, leydim," dedi.

Yemek pişirme becerileri hakkında hüküm vermemi beklerken ona baktım. Bir ısırık aldıktan sonra aklıma gelen ilk ve tek şeyi söyledim. "Vay canına."

Kendi kendine gülümseyerek yanıma geldi ve yanıma oturdu. "Teyzem biz küçükken yemek dersleri için eve şefler getirirdi. Her erkeğin yemek yapmayı bilmesi gerektiğini söylerdi."

"O çok bilge, onu dinlemeye devam et." Bir ısırık daha

aldım. "Böyle düşündüğünü ona söyleyeceğim."

Kumandayı aldı ve ben de ona döndüm. "Ne oldu?"

"Bu şarkıya bayılıyorum. Daha önce bir kez duymuştum ama bir daha bulamadım."

Kaşığımı bıraktım ve onu elinden tutarak pencerelere doğru götürdüm.

"Yemek-"

"İyi bir şarkının boşa gitmesine izin veremezsin," dedim onu benimle dans etmeye zorlarken.

Beni kolaylıkla döndürdü.

"Harika. Sen de dans edebilirsin."

"Ne diyebilirim ki, ben neredeyse mükemmel bir adamım... neredeyse."

Neredeyse mi? O mükemmel bir adamdı.

Önce dans ediyorduk, sonra ikimiz de oturma odasının zemininde ileri geri sallanmaya başladık. Başımı onun göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım.

"Yarın geri dönmek istemiyorum," diye itiraf ettim. "Ben de istemiyorum."

Gülümsedim. "O zaman benimle kaç, bu sefer ben ."

Kıs kıs güldü ve başımın üstünü öptü. "Çok cazip bir teklif yaptın. Ama yapamam, ailemin bana ihtiyacı var."

"Evet, biliyorum." Ailemle tekrar uğraşmak zorunda kalacağımı biliyordum.

çok.

Şarkı bittiğinde, biz hala sallanıyorduk, gerçekten umursamadan Radyoda ne çalışıyordu.

"Bu gece ne yapmak istiyorsun...?" Karnım guruldadığında dalıp gitmiştim.

"Taleplerinizden biri sizi beslemektir, o yüzden başlayalım." Beni mutfağa geri götürdü. Tabağımı aldı ve mikrodalgaya koymadan önce üzerini örttü. Mikrodalgada sadece bir dakika kaldıktan sonra dumanı tüten yemek tabağını tekrar önüme koydu.

"Birinci adım, tamamdır," dedim ve sıcak bir ısırık aldım.

"Başka ne var?" "Bana kendinden biraz daha bahset."

"Daha fazla mı? anlatacak daha fazla ne kaldığından emin değilim."

Bar taburesinde yanıma otururken başıyla onayladı. "Umutların ve hayallerin neler Coraline? Kendini gelecekte nerede görüyorsun?"

"Sadece sen de cevap verirsen."

"Bana uyar. Ama her şeye cevap vereceğime söz veremem."

İşte yine başladı, beni uzaklaştırırken yakınımaya çekiyordu. Onun hakkında bu kadar korkutucu ne düşünebileceğinden emin değildim.

"Tamam, bakalım. Hayattan daha fazlasını umuyor ve hayal ediyorum. Tam olarak ne olduğundan emin değilim... Sanırım mutlu olmayı hayal ediyorum. Ama kim hayal etmez ki?" dedim usulca.

"Peki ya gelecekte?" "Bu da aynı şey değil mi?"

Başını salladı. "Gözlerini kapat."

Çatalımı yere bıraktım ve dediğini yaptım. Ancak saçlarımı kulaklarımın arkasına tarayıp omzumu öptüğünde arkamda olduğunu fark ettim. Elleri belime doğru kayarken göğsü sırtıma bastırdı ve ağzı kulağıma hafifçe dokundu.

"Kendinizi bundan on yıl sonra hayal edin. ve ilk gördüğünüz şey ne oluyor?"

"Güneş, beni kör , bu yüzden arkamı dönüyorum ve yanına kıvrılıyorum..." "Kimin yanında?"

O, ama bunu söylemek istemedim. "Emin değilim."

"Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Uyumaktan vazgeçiyorum ve yanımdaki adamı öpüyorum. Gülümsüyor ve üstüme yuvarlanıyor."

"Sikişiyor musunuz yoksa sevişiyor musunuz?" "İkisinden de biraz."

"Peki işin bitince?"

Sırtına yaslanarak gülümsedim. "Tekrar yapmak istiyoruz ama çocuklarımız kapıya vurmaya başladı."

"Sik engelleyiciler," diye fısıldadı ve ben kıkırdadım.

"Hoş geldiniz horoz engelleyiciler... ahh... yanımdaki adam ayağa kalkıyor ve cübbelerimizi giydikten sonra oğlumuzu ve kızımızı kucağına alıyor. Kahkahalarla gülüyorlar ve ben yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Aile pikniği yapacağız."

"Piknik mi?"

"Evet, sadece bizim için değil, tüm aile piknik yapacağız. Çocuklarımız kuzenleriyle oynarken biz de parkın ortasında bir ateş çukurunun etrafında dans edeceğiz. Her şeyi ben planlayacağım." Bunu düşündükçe daha çok istiyordum.

"Kulağa mükemmel bir sonsuza dek mutlu yaşam gibi geliyor."

Durdum ve taburenin üzerinde dönerek ona baktım. "Bu bir sonsuza dek mutlu son değil, sadece yeni bir hikayenin başlangıcı."

"Nasıl okuyabilirim?"

"Sadece kafadaki boşlukları doldur," dedim ve yüzüne dokunmak için uzandım. Buraya geldiğinden beri tıraş . Yüzündeki ufak tefek tüyler hoşuma gitse de, sinekkaydı tıraş olması hoşuma gidiyordu. "Geri dönmeden önce tıraş olacağını söylemiştin."

Başını salladı. "Teyzem hepimizin *temiz ve düzgün* görünmesini tercih eder." "Ben mi yapayım?"

"Sonra görüşürüz."

Ve sonra beni öptü.

DECLAN

Gece yarısıydı ve kucağıma oturdu, bacakları iki yanımda, üzerinde sadece gömleğim vardı. Tüm tıraş takımım masanın üzerindeydi; el bezi, tıraş bıçağı ve tıraş kremi. Fırçayı kullanarak kremi nazikçe çeneme ve yanaklarıma sürdü.

"Hey, başını kaldır," dedi jileti kaptığı gibi. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Sana haber veririm," diyerek başımı kaldırdım. Daha önce hiç kimse tarafından tıraş edilmemiştim. Boğazıma bıçak dayayan tek kişi olmayı tercih ederdim. Ama ona hayır diyemedim. O kadar ciddiydi ki, bıçağı boynumdan çenemin üstüne doğru yavaşça bastırırken sadece tenime odaklanıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım.

"dağıtma." Bakışlarıma karşılık vermeden gülümsedi. "Peki efendim."

Alt dudağını ısırdı ve kahverengi gözlerinde kendimi görebiliyordum.

"Gözlerini kapat. Yüzümün yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyorum." "Gerçekten seni görmemi engelleyecek misin?"

"Sadece beş dakika daha."

"Peki," diye mızızlandım ve gözlerimi kapattığımda onun daha da farkında olduğumu fark ettim. Taze yasemin gibi kokuyordu.

Uçuşumuz beş saat içindeydi. Onunla daha fazla kalmak istedim ama yapamadım. Sedric aile kiliseye gitmeden önce beni geri isterdi. Callahan ailesinin her zaman birlikte yaptığı iki şey vardı; akşam yemeği ve öğlen ayini...

"Tamamdır."

Sıcak havluyu aldım ve tıraş kreminin geri kalanını üzerimden temizledim. Gözlerimi açtığımda bana aynayı uzattı.

"Ne düşünüyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak pürüzsüz tenime dokundum ve sııttım. "Seni tam zamanlı olarak işe alabilirim."

", yatağa gitmeliyiz." Elini bana doğru uzattı.

Onu yatak odasına kadar takip ettim ve yanına kaymadan önce yatağa girmesine izin verdim. Kolumu ona doladığımda başını göğsüme yasladı.

"Bana ne umduğunu ya da on yıl sonra kendimi nerede gördüğümü hiç sormadın," diye fısıldadım, gözlerimi tavana dikerek.

"Dikkatimi çok kolay dağıtıyorsun," dedi esnerken, "bana

sabah."

Birkaç dakika bekledim ve kesinlikle horlamaya başladı, ama buna alışmıştım... kollarımda bu kadar iyi uyuyabilmesi beni rahatlatacak kadar komikti.

"Geleceği düşünmemeye çalışıyorum," diye fısıldadım. "Hayatımda yarın ne olacağından ya da yarına ulaşp ulaşamayacağımızdan bile emin değilim. Ama şimdilik Cora... On yıl sonra senin yanındaki o adam olmak istiyorum. Sen iyi bir adamı hak ediyorsun ve ben iyi değilim Cora. Bu özelliğimi değiştiremem. Ama yine de on yıl sonra yanındaki o adam olmak istiyorum."

Bu son yedi gün... neredeyse yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum. Ona zarar verecektim.

Benden nefret edecekti.

Bunu biliyordum. Bunun olacağını görebiliyordum. Ama yine de onu istiyordum.

DOKUZ

"Aşk, talih gibi, cesur olanın yanındadır."

-E.A. Bucchianeri

CORALINE

Önümde uzanan, mükemmel biçilmiş çimleriyle büyük, beyaz eve baktım ve onun Aston Martin'ine geri dönmek istedim. Cancun'un ılık havasını, güneşin sıcaklığını ve ayak parmaklarımda altındaki kumu şimdiden özlemiştim.

"Ayine geliyorsun değil mi?" diye sorarak dikkatimi önümdeki evden başka yöne çekti.

Saatime baktığımda sadece sabah ondu, bu da hazırlanmak için fazlasıyla zamanım olduğu anlamına geliyordu. "Evet. Düşündüğümde daha hızlı döndük."

"Güzel. Seni tekrar beslemek için sabırsızlanıyorum." "Declan!"

"Ev sahibini besle, Coraline." Bana güldü ve bilerek kendini tuttuğunu biliyordum.

"Kiliseyi kirletemezsin, Declan."

"Tabii ki yapamam, İncil bunu zaten yaptı."

Ona başımı salladım. "Görüşürüz-"

"Seni mi?" Ellerini ceplerine soktu ve onu ilk kez biraz gergin görüyordum.

"Sadece bir haftaya ne oldu?"

"İstemiyor musun?"

"Hayır. *Gerçekten* istiyorum ama..." Aramızda neler olduğunu bilmek istiyordum.

"Tamam o zaman, seni on bir buçukta alırım. Sonrasında yemeğe gidebiliriz. İkinci resmi randevumuz mu?"

Başımı salladım ve sürücü kapısına doğru ilerlemeden önce eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Sonra görüşürüz." El salladım.

"Görüşürüz." Binerken göz kırptı.

Evime girmeden önce onun gidişini izledim. Merdivenlerden inen ilk kişi Trisha Teyzemden başkası değildi.

"Yolculuğa şimdi mi çıkıyorsun?" ve boynunu uzattı. "Gitmeden önce biraz paraya ihtiyacımız olacak."

Vay canına.

"Teyze, ben çoktan ayrıldım... Bir haftadır yokum. Gitmeden önce hepiniz için para bıraktım."

Merdivenlerden yukarı dönmeden önce gözleriyle beni bir kez süzdü. "Seni orospu çocuğu! Para nerede, Adam?!"

O kadar yüksek sesle bağırdı ki kulaklarımı tıkamak zorunda kaldım.

"Para falan yok!" diye bağırdı ona doğru.

"Seni lanet yalancı!" Merdivenleri tepinerek çıktı. " ne yaptın, ha? Sikini yalatarak geçirdin, değil mi? Bir bok yapamazken kulübe gidip koca kışlı bir adam gibi davranıyorsun."

"Günün ne olduğunu bile bilmeyecek kadar sarhoş olan bir kaltaktan geliyor..."

"Evine hoş geldin Coraline," diye fısıldadım kendi kendime, üst kattaki odama çıkarken ve onlar kavga etmeye devam ederken.

Yıllar geçtikçe buna alışmıştım. Yengem, amcam ona ne yaparsa yapsın onu asla terk etmezdi. Bunun nedeni kısmen paraydı, ama çoğunlukla onu her şeye rağmen sevdiği içindi. Amcamın da bazı iyi özellikleri vardı. Sanırım bir şekilde onu gerçekten önemsiyordu... O kadar işlevsizlerdi ki, bir şekilde yürütmeyi başardılar.

"Demek döndün?" Imani kapı aralığından seslendi.

Ona şöyle bir baktım ve saçlarının artık açık altın renginde olduğunu ve halka buklelerinin omuzlarında durduğunu hemen fark ettim.

"Gittiğimi fark ettin."

"Beni en kritik zamanımda terk ettin, nasıl fark edemedim?" Yatağımın kenarına otururken kaşlarını çatı... Tabii ki onunla ilgili olmalıydı.

"Bu ailede bir kişi bile bana iyi vakit geçirip geçirmediğimi soramaz mı? Ya da en azından nereye gittiğimi?!" Yüzümü yastığıma gömdüm. Biri umursayamaz mı?!

"İyi. Nereye gittin?"

Gülümsedim. "Cennet. O-"

"Ah," diye inledi. Ona döndüğümde boynunun arkasındaki bir bandajı karıştırıyor ve aynada kontrol ediyordu.

"Ne oldu?" Hızla doğruldum.

"Yok bir şey. Bir dövme yaptırdım." Dövmeyi görmem için çıkarırken gülümsedi. "7B" yazıyordu. Bir kelebeğin kanadının yarısı gibi görünüyordu. "Duydun mu? Otis'in kulübü , o ve ortakları yeni bir kulüp inşa ediyorlar."

Ondan uzak dur. Declan'ın sesi yine zihnimde konuştu.

"Imani, Otis ne iş yapıyor?"

"O bir kulüp sahibi." Bandajını tekrar yerine yerleştirirken bana gözlerini devirdi.

"Southbend'den olduğunu söylemişsiniz. Chicago şehir merkezinde bir kulüp kurmak için parayı nereden buldu?"

"Onun iş ortakları var. Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Neden bu kadar savunmacı davranıyorsun?"

"Biliyor musun?" Ayağa kalktı ve bana ters ters baktı. "Her orada kalmalıydın. Zaten kimse seni özlemedi."

Çıkarken kapıyı çarptı.

"Peki," diye fısıldadım ayağa kalkıp dolabıma yönelirken. Geri geleceğini biliyordum. Alışverişe gidecektik ve o özür dileyecekti... ya da en azından söylediklerini geri alacaktı.

Önü fiyonklu, kısa, dantelli, fildişi Prada elbisemi ve bir çift nude topuklu ayakkabımı alarak yatağımın serdim ve banyoya gitmeden önce basit bir saat ve bir çift küpe ile eşleştirdim. Duşu açarak soyundum ve içeri girdim. Ama şimdi vücuduma baktığımda, *onu* daha önce gördüğüm gibi göremiyordum... *onu* görmeden... hissetmeden. Elleri kalçalarımı kavıyor. Dudakları tenimi öpüyordu.

"Ah," diye inledim onun bana dokunduğu gibi kendime dokunurken. Meme ucumu ısırmasını taklit etmek için çimdikledim.

Kapıya yaslanarak, burada olmasını, tekrar içime girmesini, ne kadar güzel olduğumu düşündüğünü fısıldarken, kendimi zevke kaptırmayı diledim. Onu tenimin her yerinde hissedebiliyordum. Birlikte geçirdiğimiz altıncı günde geceyi dudakları ve diliyle vücudumda izler bırakarak nasıl geçirdiğini hatırlıyordum. Bacağımın üstünden başladı ve her yerimin tadına bakana kadar durmadı. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda, bacaklarımı ona sararken çok ıslanmıştım, ama onları ayırmaya zorladı...

"Sana nasıl öğrettim.

Sana nasıl sevişileceğini öğrettim.

Şimdi sana ön sevişmeyi tam anlamıyla öğretmem gerekiyor."

Ve yaptı da. Ben onun ellerinde erirken, o beni gözyaşlarına boğdu.

"Buraya tatlı ve masum geldin... Kirli ve günahkâr gideceksin... Beni rüyalarında duyana kadar durmayacağım Coraline," diye fısıldadı arkamdan, yatağın üstünde dizlerimizin üzerindeyken, eli yavaşça kalçalarımın arasındaki o tatlı noktayı ovarken.

"Oh Tanrım," diye inledim dudaklarımı ısırırken.

"Şu haline bak Coraline." Kulağımı öperken kıs kıs güldü. *"Ağzın açık, amından sular damlıyor, seni sikmem için yalvarıyorsun. Söyle hadi."*

"Becer beni," diye fısıldadım.

"Daha yüksek sesle, Coraline. Herkesin seni duymasını istiyorum."

"Sik beni!" Elim tıpkı onunki gibi hızlanırken daha yüksek sesle .

"Hayır."

"Lütfen."

"Hayır."

Bir parmağımı daha içime sokarken alt dudağımı daha sert ısırdım, bir yandan da hararetle göğsümü avuçladım.

"Declan!" Gözlerimi açtığımda kendimi sıcak duşun altında tek başıma bulduğumda nefes nefese kaldım. Kendimi duvara yaslayarak yavaş ve derin bir nefes aldım.

"Bana ne yaptın, Declan?" Kendi kendime fısıldadım.

Bu kötü oldu. Ya gitmesine izin veremezsem? Kaderim artık onun ellerindeymiş gibi hissediyordum.

Ama kilise iyiye işaretti, değil mi? Benimle görünmek istiyordu, değil mi?

Ona bizi nereye giderken gördüğünü sormalıydım. İkimiz de hâlâ oyun mu oynuyorduk yoksa bu ciddi miydi, bilmem gerekiyordu. Korkularımı bir kenara bırakmalıydım.

ve cesur ol.

DECLAN

St. Peters'a giderken pek konuşmamıştı. Bakışları pencereye sabitlenmişti ve benden başka her şeye odaklanmıştı. Böyle olmasını tercih ederdim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu... ne kadar büyük bir risk aldığımı. Ama yapamayacağımı bilecek kadar kendimi iyi tanıyordum... Öylece veda edip başka birinin onunla birlikte olmasına izin veremezdim. Bu düşünce kanımı kaynattı.

Liam'ın arabasının yanına park ettim, dışarı çıktım ve onun yanına doğru yürüyüp kapıyı açtım. Zarifçe dışarı çıktı ve elimi tuttu. Onu kiliseye götürmeye çalıştım ama o beni önünde tuttu.

"Cora?" Ona baktım.

"Burası ailemin gittiği kiliseydi." Başını kaldırıp bana baktı. "Burada evlendiler. Seninle birlikte olmadan önce, ciddi olup olmadığınızı bilmem gerekiyor. Bunun artık sadece bir kaçamak ya da eğlence olmadığını bilmem gerekiyor."

Bunun ne kadar ciddi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Benimsin Coraline. Sen söyleyene kadar bırakmayacağım ve sadece sen söylediğinde bırakacağım," diye fısıldadım alnından öperken.

"Gitmeme izin verme." Bana gülümsedi, kahverengi gözleri güneş ışığı ile birlikte parlıyordu.

Umarım daha sonra da böyle hissetmiştir. Elini sıkarak onu ileriye doğru götürürken başımı salladım. Kapıdaki iki aile muhafızımız önce ona, sonra da bana bakıp kapıları bizim için açtılar.

Kalbim hızla çarpıyordu ama bunu kimseye belli edemezdim. Kilise hem genç hem de yaşlı İrlandalılarla ve onların büyükanneleriyle doluydu ve ben onunla el ele içeri girdim, ailemin geri kalanıyla birlikte ön sıraya doğru yürüdüm.

En uçta oturan Liam beni ilk gören oldu. Önce Coraline'e, sonra da bana bakarken gözleri büyüdü.

Ayağa kalkıp dışarı çıktı ve bizim içeri girmemize izin verdi. Sedric tam orada duruyordu, gözleri buz gibi soğuktu. Evelyn diğer tarafında duruyordu, onu Neal ve Olivia takip ediyordu. Evelyn el sallayıp Coraline'e hafif bir gülümseme sunarken ben de onun yanına oturdum. Coraline önümüzde duran kitapçığa uzanmadan önce endişeyle ona karşılık verdi.

"Şimdi mi sonra mı?" Sedric fısıldadı.

Rahip içeri girerken ben de herkesle birlikte ayağa kalktım. "Sonra görüşürüz."

Başını salladı ve dikkatini ön tarafa çevirdi. Ben ise hafifçe dönerek birkaç kişinin bizi işaret edip fısıldamasını izledim... İrlandalıların özelliği varsa, o da gizli olmamasıydı. En azından Olivia'nın büyükannesi ve büyükbabası

İkisi de İrlandalıydı, bu yüzden ailesi ailemizi çok iyi anlıyordu. Ama Coraline'i ön sıraya götürüp oturmasına izin vererek aslında onun benim olduğunu ilan etmiştim... aileden biri olduğunu. Dünyamıza tamamen yabancı birini getirmiştik ve Sedric dışarıdan ne kadar sakın görünse de öfkeli olduğunu söyleyebilirdim.

Kiliseye gelmemizin nedenlerinden biri sadece Evelyn'i mutlu etmek değil, klan içindi. Birbirimize ve onlara bakabildiğimizi kanıtlamak için bin dolarlık takım elbiselerimizi giyiyor ve pahalı arabalarımızı buraya getiriyorduk. Standart, umut ve kanun bizdik. Yaptığımız her şey ya bizi daha zengin ya da herkes için daha güçlü kılmalıydı. Ama Coraline'e sahip olmak beni mutlu ediyordu.

"İyi misin?" diye eğilip fısıldadı, hâlâ kitabı tutuyordu.

"Ben

iyiyim."

Şimdilik.

Ama ayın sona erdiğinde Liam dışarı çıkarken kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissedebiliyordum. Coraline'in elini tutarak onu takip ettim. Kiliseden önce Sedric ve Evelyn çıktı, diğerleri de onları takip etti. Lobi alanına geldiğimizde Evelyn arkasını döndü.

"Merhaba, ben Evelyn." Ona sarıldı.

"Merhaba." Coraline onun sırtına sarılırken kıkırdadı. "Ben Coraline."

"Gel canım, Olivia ve ben seninle sohbet etmek istiyoruz. Duyduk ki Declan'ımızı bir hafta boyunca çalmışsın."

Bana baktı, ben de başımı salladım ve yanağından öperken gülümsedim.

"Ben tuvalete gidiyorum, birazdan görüşürüz," dedim ve Evelyn'in kaşları bana doğru kalktı. Yanağından öptüm. "Lütfen ona dikkat et."

Bana başıyla selam verdi ve kolunu Coraline'in omuzlarına doladı.

Ancak benden uzaklaştıklarında, çoktan tuvalete doğru yürümeye başlamış olan Sedric'e döndüm. Liam ve Neal beni takip etmemi bekliyorlardı. Ne söyleyeceğimi zaten biliyordum... Sadece bunu Ceann na Conairte'ye söyleyecek kadar cesur olmam gerekiyordu. Beni öldürmezdi... Bunu biliyordum. Ama o... bu tamamen farklı bir hikâyeydi.

Banyoya girdiğim anda yumruğunun arkası suratıma çarptı.

Ben dudağımdaki kanı silerken, "Lanet olası aklını mı kaçırdın?!" diye alay etti.

"Sedric-"

"Ağzından çıkan ilk kelimeler benim adım değil, bir özür olmalı evlat."

Sadece .

Başımı salladım. "Özür dilemeyeceğim."

"Declan!" Liam beni tuttu ama ben onu .

"On sekiz yıldır senin oğlunum, Sedric. Bir kez olsun senden bir şey istemedim. Hayatımı sana, kuzenlerime, ailemize adadım! Yalan söyledim. Çaldım. ve işkence ettim, hepsi bu lanet aile uğruna!"

"Benden, Liam'dan, Neal'dan ya da bu ailedeki herhangi birinden daha fazlasını yapmadın!" diye kükredi ama ben geri adım atmadım. Geri adım atamazdım.

"Şimdi bir şey istiyorum. Onu istiyorum. Onu istiyorum! Sadece bir hafta sonra. Evet, bana aptal de, istersen bir tokat daha at, bana ne istersen yap ama bu tek şeyi almama izin ver. Baba... lütfen sadece bu tek şeyi almama izin ver," diye yalvardım.

Yumruğunu sıktı ve başını salladı. "Sen zaten seçimini yaptın... Hem de tüm dünyanın önünde. Ama burada gücün bende olduğunu sanıyorsan kendini kandırıyorsun. Güç artık onun ellerinde. Senin ne olduğunu, *bizim* ne olduğumuzu öğrendiğinde ve senden uzaklaştığında, kafasına bir kurşun sıkan kişi sen olmak kalacaksın. Yoksa hiç öğrenmemesini mi umuyordun?"

"Sadece zamana ihtiyacım var..."

"Ne için? Seni sevmesi için mi? Sence seni bir katil olduğunu unutacak kadar sevebilir mi? Bu-"

"Evelyn bunu senin için yaptı!" Sınırlarımı zorladığımın farkında olarak tersledim. "O da tıpkı bir zamanlar Coraline gibiydi ve senin yanında kaldı."

"Keşke yapmasaydı dediğim günler de oluyor. Eğer onu gerçekten önemsiyorsan, bırak gitsin Declan. Biz ona zarar vermeden önce bırak gitsin."

"Bunun için fazla bencilim."

Çenesi sıkıştı. "Söyle ona. Er ya da geç, böylece temizleyecek daha az pisliğim olur."

Çıkarken yanımdan geçip gitti ve o gittiğinde derin bir nefes aldım. Neal da gitmeden önce omzumu okşadı. Geriye sadece Liam ve ben kalmıştık. Lavaboya doğru yürüdüm, bir avuç kâğıt havlu aldım ve suyu açtım.

"Sadece ," dedim ona dudağımı kaşırken.

"Ne diyeyim?" Ellerini ceplerine soktu ve kapıya yaslandı.

"Ne düşünüyorsun? Ben deliyim, değil mi?" "Düşündüğüm bu değildi."

"Sonra ne olacak?"

"Sonunda bir İtalyan'la evlenebilirim. Sen siyah bir kızla birliktesin. 'Biz ne zaman bu kadar ilerici olduk' diye düşünüyordum. "

Gülümseyerek pes ettim ve yansıma bakarken havluları çöp kutusuna attım.

"Sence kalacak mı?"

"Senin iyiliğin için, umarım öyle olur."

"Neden? Siz İrlandalılarla evlenmeyi düşünmüyor musunuz?"

Omuz silkti. "Dediğin gibi, on sekiz yıl boyunca ondan başka hiçbir şey istemedin. Babam yanılıyor, sen benden daha fazlasını . Ben üniversitede oyalanırken sen bilgisayar bilimlerinde kışını yırtarak çalışıyordun. Neden? Çünkü içeride bir bilgisayar dehası olmasının ailemize yardımcı olacağını düşündün. Her zaman aileni her şeyden önce düşündün, kendini bile. Şimdi tek istediğin bir kadın mı? Siyah, mor, yeşil, İrlandalı ya da değil, umurumda değil. Ne istiyorsan ona sahip olmalısın."

"Teşekkür ." Tek söyleyebildiğim buydu.

Başını salladı ve gitmek için döndü ama durdu. "Söyle bana, neden?"

"Kabuslarımı yok ediyor. Ve on sekiz yıldır ilk kez yeniden rüya görebiliyorum. Beni günde bin kez gülümsetiyor ve on kat daha fazla güldürüyor."

"Kıskandım." Sırıttı.

"Umarım her zaman öyle olmazsın." "Ona ne zaman söyleyeceksin?" Bir an durup düşündüm.

"Üçüncü randevumuzda. Sadece Declan olarak bir normal gün daha istiyorum."

Beni bırakma Coraline.

ON

*"Ben senin kalbini kırmadım - sen kırdın; ve onu kırarak sen de benimkini
kırdın."*

-Emily Brontë

CORALINE

Onunla ilk kahve içtiğimiz lokantada buluşmamı istemişti. Ben de endişeli bir enkaz olarak, sırf oraya on dakika erken gidebilmek için yağmurda hızla ilerledim. Ama ne yazık ki oraya vardığımda onu çoktan pencerenin önünde otururken gördüm.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve ben kırmızı şemsiyemin altında park yerinden merdivenlere doğru çılgınca bir koşu yapıyordum. Beni henüz fark etmemiş olmasına çok şaşırmıştım. Genelde her zaman çevresinin farkındaydı. El salladım ama hâlâ beni fark etmemişti. Koltuğunun arkasına yaslandı ve dikkatle masaya baktı. Garson kız yanına geldiğinde bile kıpırdamadı ya da konuşmadı. Taş gibiydi. Merdivenlerden yukarı çıkarken kapının üstündeki zil çaldı ve ben de şemsiyeyi kapatıp üzerimdeki suyu silkeledim. Ama hâlâ kafasını kaldırıp bakmadı. Elindeki saate baktığını görebiliyordum... Bir şeyler ters gidiyordu.

"Declan?"

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve önce bana sonra da saatine bakarken kaşlarını çatı.

"Erkencisin."

"Gidip geri gelmemi mi istiyorsun?" Sinirli bir şekilde güldüm.

"Hayır." salladı ve ben karşısına geçerken ayağa kalktı. "Neden burayı seçtin?"

"Beğenmedin mi?" Oturmadan önce durakladı. "İstersen başka bir yere gidebiliriz."

"Declan, sorun değil. Sadece bir soruydu. Neyin var senin?" Ona sordum.

İçini çekti ve sonunda oturdu. Ellerini saçlarının arasından geçirerek bana baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ama söylemek istemiyorum."

"Tamam..."

"İstemiyorum çünkü kaçmandan korkuyorum."

"Dur tahmin edeyim, sen bir vampirsin," diye şaka yaptım ama gülümsemedi. "Declan?" Şimdi endişeli bir şekilde sordum.

Bir garsona el salladı ve "Herkesin dışarı çıkmasını istiyorum, hemen" dedi.

Eşyalarını toplayıp giden diğer müşterilere doğru ilerlerken hızlıca onayladı. Birkaçı hoşnutsuzdu ama onları yağmurun altında uğurlarken kimse bir şey yapamadı.

"size mi ait? Öylece-"

"Coraline." İcini çekti. "Lokantanın sahibi değilim ama bu mahallenin sahibiyim. Tartışmayacak kadar biliyorlar."

"Tamam, şimdi beni korkutuyorsun," dedim usulca elimi tutarken.

"Bana neden gittiklerini sorar mısın?" Elimini nazikçe sıkarken kaşlarını çatı. Nedense sormak istemedim.

"Coraline, sor bana."

"Neden... neden gittiler?"

"Çünkü ben bir Callahan'ım ve bana karşı gelmek onların hayatına mal olabilir."

"Ne-"

"Sen burada doğdun Coraline. Hikayeleri duymuş olmalısın. İrlanda mafyası Chicago'nun sahibidir. Tüm uyuşturucu ve cinayetler tek bir suç ailesinden kaynaklanıyor."

"Hayır." Başımı salladım. "Declan, ne diyorsun sen? Aileniz bu şehir için çok şey yaptı. Yeni oyun alanları, yeniden inşa edilen hastaneler, bağışlanan yiyecekler-"

"Sadece imajımız için. Böylece sizin gibi insanlar bunun biz olduğumuza asla inanmaz. Evsizlere ekmek verenlerin, onlara en iyi eroini en düşük fiyatlarla verenler olduğunu asla düşünmeyebilirsiniz diye."

"Declan, bu hiç komik değil." Elimini onunkinden çektim.

Boş ellerine baktı ve bana bakmadan önce onları yumruk yaptı. "Cancun'dayken, alışverişe gittiğin gün, Emilio Guerra adında bir adamı öldürdüm - Hayır, bizden kokain çalıp Southbend'in Yedi Kanı adlı bir çeteye sattığı için ona işkence ettim ve öldürdüm. Otis de o çetenin bir parçası. Sizinle o gün hastanede tanıştım çünkü oraya ondan bilgi almak için gitmiştim."

Kan başıma hücum ederken kalbim çok hızlı atıyordu ve her şey dönmeye başlamıştı. Yavaşça kabinden dışarı kaydım. Şemsiyemi yere çarparak tökezleyerek ilerledim.

Bana tutundu. "Coraline-"

"Dokunma bana!" Onu elimden geldiğince sert bir şekilde ittim. Ona bakmaya çalışana kadar ağladığımı fark etmemiştim ve o sadece bir bulanıklıktı. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Coraline-"

"Hayır! İçeri girip bir kızın ayaklarını yerden kesemezsin ve sonra sana aşık olduğunda ona sadece mafyanın bir parçası değil, aynı zamanda lanet bir katil olduğunu da söyleyemezsin!" Ona bağırdım, hala hiçbirine inanamıyordum.

Ama mantıklıydı.

Para.

Cancun'daki korumaları.

Kiliseye gittiğimizde herkesin bize bakışı. Ben de öyle düşünmüştüm.

bendim. Ama . Her şey anlamlıydı.

"Bana ne olacak?" Gözlerim irileşirken donup kaldım. "Az önce bana aile dolabındaki en büyük sırrı söyledin, peki bana ne olacak?"

"Sana asla zarar vermem Cora," dedi bana doğru bir adım daha atarken. Geri adım attım.

"Ama yetkili sen değilsin." Dünyanın dönmesini engellemeye çalışırken elim başıma gitti. "Cancun'dayken, amcan için bir iş yapman gerektiğini söylemiştin... dün seninle birlikte banyoya girdiğin amcan ve dudağında bir kesikle geri döndün. Kuzenlerin arasındaki bir kavgayı ayırdığını söylemiştin. Bu bir yalandı, değil mi?"

Başını salladı.

"Benim yüzümden sana vurdu. Sorumlu olan o." Yine başını salladı.

"Ne dedi? Bana ne olacak?" Konuşmadı.

"Declan!"

"Bana senin çekip gideceğini ve bu olduğunda sana asla güvenemeyeceğini söyledi."

Ağlamamak için kendimi zor tutarak güldüm. Ondan uzaklaşırken elimle ağzımı kapattım.

"Coraline, sana zarar vermektense kendimi öldürürüm."

"Ve bu onu durduracak mı? O mafyanın başı; eğer beni öldürmezsen, eminim başka birini bulacaktır. Yani seçeneklerim seninle olmak ya da ölmek mi?"

Gözlerini kapadı ve canı acımış gibi başını salladı.

"Biliyor musun, seninle tanıştığımda. Dünyanın en şanslı kızı olduğumu düşünmüştüm. Senin gibi bir adamın benimle ilgilenmesinin mümkün olmadığını düşünmüştüm. Aman Tanrım... Çok aptal görünmüş olmalıyım." Kapıya doğru yürüdüm. "Yarın bana ne olacağını bilmiyorum, sadece bugün sana bakamayacağımı biliyorum." Koşarak lokantadan çıktım ve yağmurun içine daldım. Kıyafetlerimin neredeyse anında sıırıslıklam olması umurunda değildi, sadece ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Coraline, lütfen!" diye bağırarak peşimden koştu ama ben hızlı bir şekilde arabama bindim. Anahtarı kontağa sokmaya çalışırken ellerim titriyordu.

"Coraline! Coraline, kaçma. Lütfen bir daha benden kaçma." Pencereme vurdu ve ben de tüm kapılarımın kilitli olduğundan emin oldum.

"Coraline, seni seviyorum!" diye bağırdı ve ben ona bakarken durakladım.

Şu anda bile yağın yağmurda tamamen ıslanmıştı.

Daha sert. *Kurşun yağmuru gibi* aklım alay etti.

Bana bakıp durdu.... kapıyı açmam için yalvardı.

"Korktuğunu biliyorum, ben de korkardım. Ama beni tanıyorsun, gerçek beni.

Bir an için hatırlayın... birbirinize sarılmanın ne kadar harika bir his olduğunu hatırlayın. Birbirimizle sevişmenin. Bunu hatırla ve bana geri dönecek kadar güven. Bana bir şans ver, *lütfen*. Seni asla incitmeyeceğim."

Elim kapının koluna uzanmasına rağmen başımı sallarken gözlerimdeki yaşlar yanıyordu.

Onu

tanımıyordum. O

bir yalancıydı.

"Lütfen benden uzak dur," diye cevap verdim ondan uzaklaşırken ve kendime ağlamak için izin verdim.

DECLAN

Geri gelmesini umarak üç saat boyunca lokantada oturdum.

O .

Ben de Liam'ın beklediği bara gittim. Oraya vardığımda, önünde açılmamış bir konyak şişesiyle barda oturan Liam dışında mekân boştu.

Şişeye uzanıp tezgâhın arkasından bir bardak alırken ona "Kendininkine ihtiyacın olacak," dedim.

"Birinin seni eve bırakması gerekecek," diye fısıldadı su içmek yerine.

"Kardeşlerin asla yalnız içmesine izin vermediklerini sanırdım." Bir kadeh doldurdum ve kendime bir tane daha doldurmadan önce yanışının tadını çıkararak fondip yaptım.

"Kalbi kırık olanlar için istisnalar yaparım."

Gülümsemeye çalıştım. "Kalbim kırılmadı. Hiçbir şey demek istemedi. Yani nasıl olabilir ki? Birbirimizi o kadar uzun süredir tanımıyorduk bile."

Önce bara, sonra da bana baktı. "Bu saçmalığı kime yutturmaya çalışıyorsun? Bunu yutmam, sen de yutmazsın."

"Yine de inanmak istiyorum." O zaman böyle acımazdı. "Neden böyleyim?"

"Annem her zaman Callahan erkekleri bir kadına aşık olduğunda, sert ve çekincesiz aşık oluruz derdi."

"Yine haklı." İçerken gülümsedim.

"O her zaman haklı. Sinir bozucu, değil mi?" Başını iki yana salladı.

Bardağıma baktım ve derin bir nefes aldım. "İyi kızlardan uzak durmamı söylediğini hatırlıyor musun?"

"Şimdi beni dinlemeye başlama."

Homurdandım. "Ama yanıliyorsun. Onlar bizi kırmıyor. Bizi biz kırarız. Onları inciterek, biz bizi kırarız."

"Declan-"

"Onu öldürecek, değil mi? Ben yapmasam bile onun öldüğünden emin olacak. Sırrımızı öğrenmelerine izin verecek kadar bir yabancıya asla güvenmeyecektir."

"O zaman ondan vazgeçme."

Başımı salladım. Bana nasıl baktığını görmemişti. Canavarmışım gibi... ve öyleydim.

"Bu kadarı çok fazla. O korkuyor ve ben de zaten olduğumdan daha fazla bencil olmak istemiyorum."

Liam omzumu okşadı ve sırtıttı. "Her zaman bencil ol, bu benim sloganım."

ON BİR

*"Seni sevmek hiçbir zaman bir seçenek olmadı - bu bir zorunluluktur."
-Bilinmiyor*

CORALINE

1. GÜN

Dünyam başıma yıkılmış gibi hissettiğimden bu yana yirmi dört saat geçmişti. Kendimi yataktan çıkmaya . Bildiklerimi bilerek işe gidemezdin. Yuvarlanarak dizüstü bilgisayarına uzandım. Ekranı kaldırdığımda e-postalarım açıldı ve ilk gördüğüm şey gelen kutumda ondan gelen bir mesajdı.

Lanet şeyi kapattım ve arkamı döndüm. Birkaç dakika orada yattım ama sanki Tek Yüzük'ün Frodo'yu çağırdığı gibi beni çağırıyordu.

Çalışmam lazım. Silmeliyim.

Oturduğum yerden kalkarak dizüstü bilgisayarımı bir kez daha aldım ve açtım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde silmeye çalıştım ama gözlerim daha hızlı okuyabiliyordu.

Seninle geçirdiğim hiçbir an yalan değildi.

Ama sana gerçeği söylemediğim için üzgünüm. Seni bırakmak istemedim.

Declan A. Callahan.

Not: Seni seviyorum.

Basit, kısa ve tatlıydı.

Tatlı mı? O tatlı değildi. O bir katildi. *Senin neyin var Coraline?*

2. GÜN

Daha fazla bekleseydim benden nefret eder miydin? Sana gerçeği söylemeden önce benim senin hakkında hissettiklerimi senin de benim hakkımda hissetmeni bekleseydim? Bugün bunu merak ederek uyandım. Umarım iyisindir.

Declan Callahan

*Not: Seni
seviyorum.*

Durakladım ve ofisteki masaüstü bilgisayarımın ekranına baktım.

Yavaşça yutkunarak göğsümün üst kısmını ovuşturdum. Durmasını diledim. Hayır, asıl istediğim onun farklı biri olmasıydı; olduğunu düşündüğüm adam olmasını.

3. GÜN

"Bayan Wilson?" Ben Chicago manzarasına bakarken Constanza ofisime geldi. Bugün dışarının bu kadar aydınlık ve güneşli olmasından nefret ediyordum. Karanlık, kasvetli ve yağmurlu olması gerektiğini hissediyordum.

Güneş ne zaman saklanacağını bilmeli.

"Bayan Wilson?"

Ona dönerek gözlüklerini çıkarışını ve ellerini tutuşunu izledim.

ışığa doğru kaldırdı. Tatmin olmuş bir şekilde tekrar yüzüne yerleştirdi ve bana baktı.

"Kusura bakmayın hanımefendi ama iyi görünmüyorsunuz." Kendimi iyi hissetmiyordum.

"Ben iyiyim, Constanza. Ne oldu?"

"Bay Stevens Cuma günü bir müşterisiyle yemekli bir toplantı ayarlamak istiyor ve müsait olup olmadığınızı öğrenmek istiyor."

"Sorun değil, teşekkür ," diye mırıldandım arkamı dönüp pencereden dışarı bakmaya devam ederken. Ancak düşüncelerimin içinde kaybolmama izin vermeden önce telefonum çaldı ve bir kez daha ondan bir e-posta daha geldi.

Okumamam gerektiğini çok iyi bilerek derin bir nefes aldım ama kendime engel olamadım.

Ben şair değilim. Kelimelerle aram pek iyi değildir. Okuduğum son kitap bir bilgisayar programlama kılavuzuydu. Sana söylemek istediğim çok şey var. O haftaya geri dönmek istiyorum. Gülişünü duymak istiyorum. Seni görmek istiyorum. Sana sarılmak. Seni sevmek istiyorum. Ama en önemlisi, senin de aynı şeyleri istemeni istiyorum. Hiç kimseyi seni özlediğim kadar özlemedim.

Söyleyebileceğim tek şey bu.

Declan.

Not: Seni seviyorum.

"Neden?" Başımı kucağıma düşürürken ağladım. Neden normal olamıyordu? Bu küçük şey olmasaydı her şey mükemmel olacaktı.

Küçük mü? Küçüklüğün tam tersiydi! Onun sırrı, ailesinin çok büyüktü... çok yanılttı. Google'da İrlanda mafyasını araştırdım ve karşıma çıkan şeyler beni korkuttu. Declan'ı öyle hayal edemezdim. Tatlı, nazık ve komik biriydi. Onunlayken kendimi yalnız hissetmiyordum.

Şimdi o gittiğine göre, kendimi hiç kadar yalnız hissediyordum.

"Eğer kendini yalnız hissedersen. Ara beni... İhtiyacın olan her şekilde yanında olacağım. Yemin ederim," diye fısıldadığını duydum zihnimde.

Ona burada ihtiyacım vardı... benim Declan'ıma, mafya değil.

4. GÜN

Sanırım son birkaç e-postam için özür dilemeliyim. Eğer fark etmediysen, ben bencelim Coraline. Korkunç derecede bencelim ve bu yüzden sadece ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Bunun için özür dilerim. Bu hayatı o kadar uzun süre yaşadım ki, artık benim için önemli bir şey değil, sadece yaptığımız şey bu. Biz buyuz ve kimse buna gözünü kırpmıyor. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Sana söylediğimde ne kadar korkmuş olmalısın ve şimdi ne kadar korkmuş hissediyor olmalısın. Bu sadece küçük bir şey, küçük bir karakter kusuru değil. Çok büyük bir şey. Çirkin bir şey. Ve bunun benim bir parçam olduğunu kabul etmek zorundayım. Ama sen kabul .

Korkmanı istemiyorum. Gülümsemeni, gülmeni ve dışarı çıkmanı istiyorum. Yunanistan'a ve gitmek başka yerlere gitmeni istiyorum. Tanrım, Coraline, senin için o kadar çok mutluluk istiyorum ki, bunun benimle olmayacağını bilmek bile sorun değil çünkü seni asla hak etmedim. Bunu biliyordum ama yine de denedim ve seni incittim. Bunun için de özür dilerim. On yıl sonra yanında uyanacağın adamın normal bir işi... normal bir ailesi olmalı. Bir yanım ona işleri berbat etmemesini söyleyebilmeyi diliyor çünkü senin için adım atacak birine gerçekten ihtiyacın var. İhtiyacın olan her şey olması için.

Sizi haftada en az iki, hayır, üç kez dışarı çıkarmalı. Size çiçek almalı... ne tür çiçeklerden hoşlandığınızı bilmeli. Size değer vermeli... size tapmalı, çünkü siz gerçekten buna ve çok daha fazlasına değersiniz.

Eastside Diner'a girdiğin anda sana aşık oldum. Gözlerini senden alamayan hüüngür hüüngür ağlayan bir aptaldım. Sırf seninle konuşmak için bir bahanem olsun diye neredeyse kahveme bir kutu şeker dökecek ve bir çocuğun şemsiyesini çalacaktım (en iyi anım değil). Ama ben daha kelimeleri çıkaramadan sen gitmiştin. O zaman beni aştığını anlamalıydım. Zeki. Güzel. Komik. Sevimli. Seksi. Nefes kesici... ve hepsinden önemlisi, dürüst. Bunu hak edecek kadar kim olduğumu sanıyordum ki? Bir canavar bir kraliçenin etrafında dolaşmamalı... yerini unuttur. Benim gölgelerde ya da yatağın altında olmam gerekiyordu. Ve sen, Coraline, bir canavarla birlikte olmamalısın.

Bana iki ilkimi yaşattığın için teşekkür ederim. Sana aşık olduğumu asla unutmayacağım ve seni incittiğim için tekrar çok üzgünüm. İyi olacaksın. Sana kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum.

Declan.

Not: Seni her zaman seveceğim.

Mutfağımda yere oturmuş, kutudan çıkardığım dondurmayı yiyordum. Ağladığımı biliyordum ama gözyaşlarımı silme zahmetine girmedim. Sadece yedim.

Bazen ağlamak normaldi.

"Başka bir yere gidebilir misin? Misafirim var," dedi teyzem, kaşlarını tıksintiyle çatarak. Bir an ayağa kalkmak için hareket ettim ama sonra durdum.

"Hayır."

"Ne?"

"Taşınmak isteyene kadar burada oturacağım. Burası benim evim, benim mutfağım ve benim dondurmam. O yüzden misafirlerinizi başka bir yere götürün..."

"Coraline!" diye bağırdı bana, tıpkı çocukluğumdaki gibi.

Onu görmezden gelerek yemeye devam ettim.

Başka ne ki?

5. GÜN

Absolon'a aceleyle girdim, iş yemeğime beş dakika geç kalmıştım bile.

Bay Stevens ve müvekkilimiz Bayan Graham ile birlikte. Ancak masaya gittiğimde Bay Stevens tek başına oturuyordu.

"Ayağa kalktı.

"Evet ama geç kalmadım mı? Bayan Graham nerede?" .

"Kendisi de geç kalacağını söylemek için aradı. Dosyasını okudunuz mu? Oldukça zor biri olabiliyor," dedi.

Suyumdan bir yudum alırken başımı salladım. "Evet, söyledim. Merak etme, seni takip edeceğim..."

En son bir erkeğin sözünü dinlediğinde canın yandı.

Başımı sallayarak derin bir nefes aldım ve masanın altındaki telefonumu kavradım. Bugün bana bir e-posta göndermemişti ve bu beni rahatsız ediyordu. Son mektubunu okudukça sanki gitmiş gibi hissediyordum. Sanki beni bırakıp gitmişti ve bu canımı acıtıyordu. Artık ne hissettiğimi anlamıyordum.

"O buraya gelmeden önce sizinle bir şey konuşmak istiyorum," dedi Mr. Stevens beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Başımı sallayarak ona dikkatimi verdim. "Lütfen, devam edin." "Amcana verdiği işle ilgili." Kaşlarını çattı.

Olamaz.

"Bir şey mi yaptı?"

"Hayır," diye başını salladı. "Onu kontrol ettim ve durumu iyi. Ama dikkatli olmalısın. Baban her zaman kardeşine asla güvenemeyeceğini söylerdi. Açgözlülüğünün çoğu zaman onu alt ettiğini. Ve bankayı istediğini açıkça belirtti. Eğer dikkatli olmazsan bankayı elinden alabilir."

Bir parçam ona dayanabileceğini söylemek istedi.

"Teşekkür ederim... Ben..." *Onu* ve ailesini restorana girerken gördüğümde durakladım. Hostes onları köpekbalığı akvaryumunun yanındaki özel bir masaya götürdü. İçgüdüsel olarak yüzümü kapatmak için elimi kaldırdım.

"Coraline?"

"Ha?" Bay Stevens'a dönüp bakarken sordum. "İyi misiniz?"

"Tyrone!" Bayan Graham geldiğinde yüksek sesle bağırdı. Yaz olmasına rağmen uzun bir kürk manto giymişti ve beyaz saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş ve sadece binlerce toka olduğunu tahmin edebileceğim şeylerle yerinde tutulmuştu.

Stevens neşeyle ayağa kalktı ve onu karşıladı. Bizi fark etmemiş olmasını umarak masalarına baktım ama fark etmişti. Başını çevirmeden önce yeşil gözleri hayatımın en uzun saniyesi boyunca beni delip geçti.

"Bayan Graham, bu Bayan Coraline Wilson."

"Aman Tanrım! *Çok güzelsin!*" Her iki yanağımı da öptü.

Gülümsedim. "Çok teşekkür ederim, harika görünüyorsun. Lütfen oturun."

"Oh, trafiğe inanamazsınız, şoförüm bütün yolları

bizi buraya getirmek için arka sokaklarda." Ellerini havada salladı.

"Bunu duyduğuma üzıldüm hanımefendi. Şimdi sipariş vermek ister misiniz?" "Çok kibarsınız." Güldü.

O benim büyükannem olabilir.

"Tabii ki. Güveninizi başka nasıl kazanabiliriz ki?" Stevens güldü ama bu sahte ve dinlemesi zor bir gülüştü.

Konuşmaya başladılar ama gözlerim bir kez daha Declan'a kaydı.

Birbirlerine ne kadar yakın oturduklarını fark ettim. Evelyn, son ekmek parçasına uzanan çocuklardan birinin elini tokatladı, sonra da kendisi aldı. Hepsi güldü... Declan hariç hepsi güldü ama o da gülümsemeyi başardı. Ailenin bir başka üyesi... Liam, sanırım adıydı, kolunu boynuna doladı ve diğerlerini güldüren bir şey söyledi. Declan sadece başını salladı ve gözleri tekrar benimkilere kaydı. İsteksizce, hâlâ trafik hakkında konuşmakta olan Bayan Graham'a döndüm. O masada onlarla birlikte oturmanın nasıl bir duygu olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Onlarla bir aile gibi gülmek için. Çok mutlu ve sıcak görünüyorlardı... Hepsi rol müydü? Eğer öyleyse, hepsi ödülü hak ediyordu.

Banyo kabininden çıktığımda, Evelyn Callahan yumuşak, pembe dantel kokteyl elbisesi içinde ellerini yıkıyordu. Aynaya baktı ve gülümsedi.

"Coraline! Burada olduğunu bilmiyordum." Ellerimi yıkamak için hareket ettiğimde bana döndü.

"Merhaba, Bayan Callahan." Ona bakmadan fısıldadım.

"Neden bu kadar gerginsin? Her şey yolunda mı?" diye o kadar nazik bir şekilde sordu ki yüzümü ona dönmek zorunda kaldım. Başını yana eğdi ve bana bakarken gözleri gerçek bir endişeyle dolup taşı.

Biliyor olmalıydı. Eminim Declan şimdiye kadar onlara söylemiştir. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Hepinizin gerçekte kim olduğunu biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Coraline, bu etrafta gökyüzü düşmüş gibi dolaşmak için bir neden değil."

Ciddi olamaz.

"Belki de beni duymadın. Bunu bildiğimi söyledim-"

"Biz *mafya*yız," diye fısıldadı bana doğru eğilirken ve yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Yani? Bu yüzden mi oğlumun yanında değilsin?"

"Nasıl olabilirsin-?"

"Ne olmuş yani?" diye sordu aynadaki yansımasına bakmak için döndüğünde. Çantasını açtı ve küçük bir losyon şişesi çıkardı. Şişeyi bana uzatmadan önce ellerine birkaç damla sürdü.

Ona bakakaldım, konuşamayacak kadar şok olmuş ve kafam karışmıştı.

Ellerimi kaldırdı ve losyonu bir kenara koymadan önce ellerime sıktı. "Yemin ederim bu banyo sabunları ellerinizi zımpara kağıdı gibi hissettiriyor."

"Kafam karıştı," diyebildim sonunda ellerimi birbirine sürterken. "Neden ? Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Bana vergi kaçırдыңınızı söylemedi ki, *gerçekte* ne yaptığınızı anlattı."

"Asla vergi kaçırma, tatlım. Sam Amca kimseyi affetmez ve uzun bir hafızası vardır. Al Capone'u da böyle yakaladıklarını biliyorsun, değil mi?"

Bir yerlerde *"Alacakaranlık Kuşağı'na hoş geldiniz"* yazan bir tabela olması gerektiğini hissettim.

"Sorunuzu cevaplamak için." Tekrar yüzüme bakarken iç çekti. "Önemli bir şey değil çünkü önemli bir şey değil."

"Eminim aynı fikirde olmayan pek çok insan vardır."

Omuz silkti. "Sen ve ben çok fazla insan değiliz. Eğer bilmeseydin, hala onunla birlikte olur muydun?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Elbette mutlu olacaksın. Mutluydun. İtiraf etmek istemesen de onunla yaşayacağın hayatı hayal etmeye başlamıştın bile. Ne olmuş yani? O yüzde yüz iyi değil. Yine de bulabileceğin herkesten daha iyi. Bu ailenin erkekleri sonuna kadar sadıktır. Kadınlarını sadece sevmezler, onlara taparlar. Hayatta isteyebileceğiniz her şeyi size verene kadar durmayacaktır. Kaç annenin bana gelip kızlarını ona takdim etmemi istediğini bilemezsiniz... Kaç tanesi bu ailede olmak için yalvardı. Her zaman seviliyorsunuz. Her zaman bir ailen var. Mükemmel değilse ne olmuş yani?"

"Mükemmellik eksikliği ile cinayet arasındaki çizgi ."

"O zaman neden ona bakmayı kesemiyorsun?" diye sordu ve beni bilerek buraya kadar takip ettiğini anladım. "Sıradanlığına ve sefaletine geri dön Coraline, eğer hayattaki en iyi şeylerin her zaman bir bedeli olduğu gerçeğiyle başa . Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ne kadar yalnız olduğunu. Kendi mutluluğuna engel olman çok yazık."

Dışarı çıkarken topuklarını yere vurarak dolaştı. Bir an tezgâha yaslandım, kapı tekrar açıldığında derin bir nefes aldım ve daha dik durdum. Ama gelen o değildi, Declan'dı.

Sakinleşmeden önce gözleri telaşla üzerimde gezindi.

"Tanrı'ya şükür. Sana zarar verdi sandım," dedi usulca.

"Evelyn mi?"

Başını salladı. "Teyzemin neler yapabileceğini ben bile bilmiyorum. Sedric'ten başka kimsenin bildiğini sanmıyorum ve eğer Sedric sana zarar vermesini isteseydi, bunu yapardı. İçeri daldığım için özür dilerim. Ben sadece... sadece iyi olduğunu görmek istedim. İyi görünüyorsun. Kusura bakma. Ugh. Ben gidiyorum."

Gitmek için döndü.

Bekle!

Ama bunu söylemeye dilim varmadı. Benden uzaklaşmasına izin verdim ve kalbim acıdı.

6. GÜN

Onu özledim. Ne kadar kabul etmek istemesem de. Onu o kadar özledim ki neredeyse arayacaktım.

Neredeyse.

7. GÜN

Bugün Elgin Aşevi'nde idim. Biraz iyilik yapma ihtiyacı hissettim ve evsizleri doyurmak yapabileceğim tek şey gibi göründü. Bir yanım kendime sorunlarımın hiçbir anlamı olmadığını hatırlatmak istiyordu. Dünyada daha kötü şeyler oluyordu ve zamanımı onu düşünerek harcamamalıyım.

"Merhaba," dedim gülümseyerek, kek ve diğer ekmeklerden oluşan istasyonumun önünde duran küçük, çilli yüzlü kıza. "Hangisini istersiniz?"

Ayaklarının ucuna basarak ayağa kalktı ve gözleriyle hepsini süzdü. Sonra ya ablası ya da gerçekten genç annesi olan birine baktı. Kız çok... kırık görünüyordu ve ben kırık olduğunu biliyordum. Gözlerinin etrafındaki halkalar bana haftalardır rahat bir uyku çekmediğini söylüyordu. Küçük kıza başıyla işaret etti ve çikolata kaplı pastayı gösterdi. Ona en büyük parçayı verdim.

"Teşekkür ederim!" Sanki ona Willy Wonka'nın altın biletini vermişim gibi gülümsedi.

"Bir de ğil," dedim o masasına dönerken.

Sırada oldukça iri yarı, kaslı bir adam vardı. Kafasındaki saçlar ve kaşları tıraş edilmişti. Sırıttı ve pandispanyayı işaret etti. Görünüşüne rağmen küçük bir çocuğa benziyordu. Kendi kendime gülerek pastayı ona uzatırken başımı salladım. İşaret diliyle 'teşekkür ederim' dedi, ben de nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden aynı hareketi yaptım. Ama uzaklaşmak yerine bakışları arkama kaydı ve yanıma birinin yaklaştığını hissettim. Dönüp baktığımda, üzerinde düz pamuklu bir gömlek ve kot pantolon olan Liam Callahan'dan başkası olmadığını gördüm. Onu gördüğüm onca zaman içinde, bu en sıradan olanı olmalıydı. Ama bana bakmadı. Onun yerine önümüzde duran adama işaret vermeye başladı. Komik bir sohbet gibi görünen konuşmalarını izledim.

"Herhangi bir gün, Ardal!" Liam el sallayarak onu uğurladı. Adam nihayet yerine oturmadan önce yemek masasının üzerinde el ele tutuştular.

Liam tezgahın altından bir çift eldiven kaptı ve bana bakmadan eldivenleri giydi.

Sonunda ona "Merhaba," dedim ve Declan'inkine çok benzeyen yeşil gözleri bana odaklandı.

"Merhaba Coraline." Dikkatini sıradaki bir sonraki kişiye vermeden önce başını salladı.

Sarı saçlı küçük bir çocuk.

Liam gözlerini devirdi. "Bunu sevmedim. İLERİ."

"Liam!" Önce ona, sonra da yüzünü buruşturan çocuğa baktım.

"Ben de senin zavallı kıcını sevmiyorum!" Çocuk o güne kadar duyduğum en güçlü aksanla konuştu.

"Dinle, evlat-"

"Evlat, ben senin özür dilemenden daha erkeğim-" O sözünü bitiremeden daha genç bir çocuk hızla geldi ve elini çocuğun ağzının üzerine koydu.

"Üzgünüm efendim, bu biraz inatçıdır," dedi yaşlı olan.

"Ona biraz akıl versen iyi olur." Liam rastgele bir kek aldı ve çocuğun tepsisine bıraktı.

Sarışın çocuk ağzını kapatan elini ısırdı ve kendisine ters ters bakan Liam'a ters ters baktı.

"Bunu istemiyorum."

"Biliyor musun-"

"Hangisini istiyordun?" araya girdim.

Çocuklar bana döndü ve küçük oğlan köpek yavrusu gibi baktı. "Çikolatalı olan."

"Tamam o zaman, takas edelim," dedim çikolatalı pastayı uzatırken, ama küçük velet pastayı çaldı ve ikisini de alıp kaçtı!

"Tsk tsk." Hem Liam hem de diğer çocuk başlarını salladı.

"Buna nasıl kandın?" dedi çocuk bana.

"O hala yeşil, Carney. Küçük kardeşine söyle, bir daha yoluma çıkarsa onu bileklerinden asarım."

"O zaman onu size yollayacağım, efendim!" Kardeşinin yanına gitti ve masanın geri kalanı gülerken onu kafasına geçirdi.

"Demek buraya sık sık geliyorsun?" Pastayı uzatırken fısıldadım.

"Her Pazar bir Callahan, tabii babamın sırası değilse ve zaman tüm oğulları onunla birlikte gelir. Ne de olsa burası bizim aşevimiz."

Yaşlı bir kadına bir parça vanilyalı kek uzatırken şaşkınlıkla ona baktım.

"Bu sahibi siz misiniz?"

"Ben de öyle dedim. Başkaları da var ama bu ana olanı. Sadece İrlandalılara da açık değil" dedi ve yanımıza gelen Asyalılara başıyla selam verdi. Sonunda benimle yüzleşti. "Görünüşe göre bizden kaçamıyorsunuz."

"Hepiniz her şeye sahip olduğunuz için bu pek adil değil."

Son kek parçasını uzatırken kıs kıs güldü ve etrafımda sıranın ilerisindeki sorumlulara baktı.

"Biraz daha kek var mı?" "Evet.

Buzdolabında!"

Başını salladı ve bana baktı. " gel." Onu gerçekten takip etmek istemiyordum.

"Kardeşimin kızına zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı yürümeye başlamışken. "Ben onun kızı değilim."

"Neden olmasın?"

"Önce annen, şimdi de sen. Siz çocuklar-"

"Annem seni görmeye mi geldi?" Mutfağa girdiğimizde kaşlarını çatı.

"Bilmiyor muydun? İki gün önce Absolon'da."

Buzdolabını açtı ama durakladı. "Demek olan buydu. Orada olduğunu biliyordum ama seninle konuşmaya gittiğini fark etmemiştim. İkisinin de neden öyle kalktığını merak ettim. Annem ne dedi? Her zaman eşlere ne söyleyeceğini merak etmişimdir."

"Ben kimsenin karısı değilim."

"Henüz değil," diye yanıtladı iki tepsi alıp tekrar ön tarafa yönelirken.

"Sen inanılmaz-"

"Tutkulu mu? Tatlı mı? Oh, biliyorum... günahkâr ve inanılmaz derecede yakışıklı." Tepsileri yere bırakırken gururla çenesini kaldırdı ve benimkini benden aldı.

"Saldırgan."

Kıs kıs güldü.

Neredeyse herkesin adını biliyor gibi görüldüğünü fark ettim, sadece İrlandalıların değil, içeri giren herkesin, bu da insanların buraya ne kadar zamandır geldiğini merak etmeme neden oldu. Declan'dan ya da konuyla ilgili herhangi bir şeyden bahsetmedi, sadece işini yaptı, en azından onlardan birini, ve önündekilere odaklandı.

Yirmi dakika sonra yerimize başka bir çift geldi. "Hangisini istersiniz?" Liam keklere bakarak sordu. "Liam, bunlar-"

"Açlar ve ben ." İki melek kekini bir kaşıkla birlikte aldı ve masalardan birine doğru yürüyüp oturdu. "Gel bakalım."

İç çekerek önüne oturdum. Bana bir kek ve kaşık uzattı.

"Ne kullanacaksın...?" Eliyle uzun kek parçasını alırken durdum.

Başımı sallayarak konuyu değiştirecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ama aklımda tek bir soru vardı. "Neden Declan'dan bahsetmedin?"

Dudaklarını yaladı ve beni dikkatle izledi. "Önce onu gündeme getirecek kadar önemseyip önemsemediğini görmek istedim. Onu biraz da olsa önemsemediğini bilmek güzel."

"Bu hiç adil değil."

"Bir Callahan'ı aşık edip sonra da çekip giderseniz, *bu* adil olmaz."

Buna inanamadım.

"Hepiniz sanki ben yanlış bir şey yapmışım gibi konuşuyorsunuz. O mükemmeldi ve sonra bu... mafyayı ortaya attı," diye mırıldandım bir ısırık alarak.

"Çok iyi şeyler yapıyoruz Coraline-"

Kaşığı bırakıp onun gibi ellerimi kullanırken, "Sen de çok kötülük yapıyorsun," diye cevap verdim.

"Herkes kötü şeyler yapar. Siz bile, ya da en azından şirketiniz." "Ne?"

Ona ters ters bakarken tersledim.

Dirseklerini masaya dayadı ve başını salladı. "İki gün önce Absolon'da Graham Çelik Fabrikası'nın sahibi Bayan Lauren Graham ile ıstakoz yiyordunuz. Aynı çelik fabrikasında dört yıl önce bakımsız ve paslanan ekipmanlar nedeniyle bir patlama olmuştu. İşçilerinin protestolarına rağmen, o ve yönetim kurulu umursamadı bile. Yani Ardal orada..." Bir grup başka adamlarla birlikte gülen iri yarı adama başıyla işaret etti. "Kafasındaki ve yüzündeki saçlar yanmış. Ayrıca işitme yetisini de kaybetmiş. Yani sadece 'korkunç' görünmekle kalmıyor, aynı zamanda normal iletişim kuramadığı için bir iş, *iyi* bir iş bulmak neredeyse imkansız.

"Carney ve küçük kardeşi Daly, aynı patlamada babalarını kaybettiler. Ve *şirketiniz* WIB, işçilere ve ailelerine tazminat ödemek yerine, her aileye sadece yüz dolardan daha az ödeme yapması için parasını başka yerlere aktarmasına yardımcı oldu. Yani tebrikler, fakirlere yardım ettiniz. Ailem de onların yeniden inşa edilmesine yardım etmek, tıbbi faturalarını ödemek ve karınlarını doyurmaktan başka bir şey yapamadı. Ama siz de bir yetim olarak, eminim bu tazminatın onlar için ne kadar az şey ifade ettiğini biliyorsunuzdur. Şimdi söyleyin bakalım, kötü adam kim?"

Midem bulandı.

"Diğer tüm korku hikayelerini burada anlatmalı mıyım? Müşteri listenizde kaç tane *iyi adam* olduğunu bilmek ister misiniz?"

Salona şöyle bir göz attım, çoğu bir şekilde kazık yemiş olsa da herkes gülüyor ve neşeliydi. Dudağımı ısırdım ve utanç içinde yere baktım. Bunu nasıl bilmezdim?

"Dediğiniz gibi, çok fazla kötülük yapıyoruz. Uyuşturucu *isteyen* insanlara uyuşturucu satıyoruz ve bu da çoğu zaman işimizin karışması anlamına geliyor. Ama en azından geri verdiğimizde bu sadece vergiden düşmek için olmuyor." Ayağa kalktı ama durakladı. "Sana annesinin parasını verdi, değil mi?"

"Ne?"

"Laoghaire serveti," diye belirtti.

Beynimin çalışmaya başlaması gerekenden bir saniye daha uzun sürdü ama başımı salladım.

"Annesi Elgin'i Boston'da kurdu ve buraya getirdi. Hala onun

Babamın serveti yeter de artardı bile, ama onunla ne yapacağından emin değildi. Biz gençken bağışlamayı planlamıştı. Ancak bu bir gelenektir; bir anne ölürse, serveti düğün gününde kızına verilir. Ya da kızı yoksa, oğlunun gelinine, onunla ne isterse yapması için."

Beni bıraktı ve salonun etrafındaki konuşmalara katılmaya gitti.

Bir kez daha yüreğim yandı.

"Hanımefendi."

Döndüğümde küçük sarışın oğlanı gördüm, kardeşi omzunu sıkarak onu hareketsiz kalmaya zorluyordu.

"Pastayı çaldığım için özür dilerim." Kollarını kavuştururken iç geçirdi. Sonra başını kaldırıp kardeşine baktı. "Mutlu musun?"

"Tekrar özür dilerim." Büyük çocuk kardeşini sürükleyerek götürürken güldü.

Ben de öyleydim.

ON İKİ

"Gerçek dünya canavarların olduğu yerdir."

-Rick Riordan

CORALINE

Bir hafta daha geçmişti. Neyse ki ailesinden başka ziyaret gelmemiştir.

İki hafta... Onsuz geçen haftalar ve ben hala daha kolay olmasını bekliyordum. Ama her geçen gün, bana tekrar e-posta göndermediği için biraz daha üzüliyordum. Ki bu çılgıncaydı. Bunu isteyen bendim ve o sadece benim kararına saygı duyuyordu.

Aslında, onu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu!

İşe geldim ve beşte evdeydim. Bu da son iki haftadır teyzemle eniştemin kavgasını ve İmani'nin sabahın dördünde sarhoş bir şekilde içeride tökezlemesini hep en ön sıradan izlediğim anlamına geliyordu. Sadece bir ay içinde altı yerden, dünyanın her yerindeymişim gibi hissettiren bir yere gitmişim. O kadar çılgıncaydı ki ben de inanmakta güçlük çekiyordum.

Beş.

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

"Urgh! Sanırım hasta olacağım." İmani tam zamanında tökezleyerek merdivenlerden çıktı.

Yatağımdan kalkarak kapımı açtım ve ona doğru gittim. Onu kaldırdım ve odasına doğru sürüklerken kolunu omzuma attı.

Annesi dışarı çıktı ve ona baktı. "Şu haline bak. Ne kadar utanç verici."

"Birini tanımak için biri gerekir!"

"Durun!" Teyzem İmani'nin suratına bir tokat atmak için elini kaldırdığında ikisine de "Durun!" dedim. "O sarhoş. Onunla ben ilgilenirim."

Aşağı inerken başka bir şey söylemedi.

"Banyo." İmani benden uzaklaştı ve banyosuna doğru koştu.

İç çekerek onu pembe banyosuna kadar takip ettim ve saçlarını kulaklarının arkasından tutarken dövmesini tekrar fark ettim.

7B.

"Otis, Yedi Kan adlı bir çetenin üyesi." Sesini kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Ama önümde duran şeyi görmezden gelemezdim.

"İmani? Dövmen ne anlama geliyor?"

"Coraline, lütfen beni yalnız bırak," diye fısıldadı başını klozet kapağına yaslar. "Otis beni terk etti."

"Ne?"

"Evet. Onun için çok aptal olduğumu söyledi."

"O, iyi bir kadın uzaydan düşüp tam üstüne gelse bile onu tanımayacak bir pislik. Çok daha iyisini yapabilirsin-"

"Hayır, yapamam," dedi ayağa kalkarken. "Hepimiz senin gibi olamayız Coraline. Büyük ve havalı okullara gidip akıllı babalarımızın bize bıraktığı parayla yaşayamayız."

"Neden tüm öfkeni benden çıkarıyorsun?"

"Çünkü beni kızdırıyorsun!" diye bağırdı bana ters ters bakarken. "Tanrım, sen çok... Ben bile yapamıyorum! Burada herkesten daha iyiymişsin gibi dolaşıyorsun, ama biliyor musun Coraline? Değilsin. Sen Kaliforniya'dayken hepimiz bunu tercih ederdik. Neden geri dönme zahmetine girdin?"

"Ailemin beni özlemesini umduğum için özür dilerim."

"İşte, tam orada, beni bu yüzden " diye tersledi. "Biz bir aile değiliz! Bir evde yaşayan dört kişiyiz. Ve senin etrafta dolaşıp herkesle ilgilenmen kimsenin kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyor. Sürekli geri gelen aptal, küçük, dövülmüş bir köpek gibisin. Hayatında bir kez olsun omurgalı ol!"

Masadan çantasını almaya çalıştı ama ben onu kaptım ve her şeyi dışarı attım.

"Ne yapıyorsun?"

"Omurgalı olmak! Bu benim, değil mi?" Dolabına doğru yürüyüp ayakkabılarımı, çantalarımı ve gömleklerimi geri alırken tersledim. "Ve bu ve bu. Bunların hepsi benim!"

Onu yere fırlattım ve ona ters ters baktım. "Neden geri geliyorum biliyor musun, seni kalpsiz sürük?! Neden seni ve aileni kovmuyorum ya da hepinizi kesip atmıyorum? Çünkü biz *aileyiz*, *kan bağımız* var. Bunun bir anlamı olmalı! Ailemizi seçemeyiz ve ne kadar iğrenç olurlarsa olsunlar onları öylece terk edemeyiz!"

"Bütün eşyalarınıza iyi eğlenceler." Kapıyı çarpıp çıkarken beni tersledi. Yere oturup derin bir nefes aldığımda lastiklerin gıcırtilı sesini duydum.

Ayağa kalkıp dışarıya baktığımda onun benim arabamla bizim garajın önünden çekildiğini gördüm! *Tanrım! Hâlâ sarhoştum!*

"Imani!" Merdivenlerden hızla inip kapıdan çıkarken bağırdım.

"Imani!" Arabanın gıcırtilısını ve bir şeye çarptığında çıkardığı mide bulandırıcı sesi duyduğumda tekrar çığlık attım.

Ayağımda ayakkabı olmadan tepeden aşağı ön kapıya doğru koşmaya başladım. Aşağıya ulaştığımda, arabamı Bay Pierre'in bekçi kulübesine doğru sürdüğünü gördüm. Yolun ortasında yatıyordu, etrafı parçalanmış tahta parçaları ve kanlı cam kırıklarıyla çevriliydi.

"Aman Tanrım." Arabadan tökezleyerek çıktı.

"Ne yaptın sen?!" Bay Pierre'in yanına koşup nabzını ararken ona bağırdım.

"O... o öldü mü?" Geri . "911'i ara!"

Başını iki yana

salladı. "Cora..."

Ben... Ben

yapamam."

Koşarken gözlerim fal taşı gibi

açılmıştı. "İmani!" Arkasından çığlık

attım. "Urrhhh..." Bay Pierre

homurdandı.

"Bay Pierre, benim. Coraline. Coraline Wilson, yardım geliyor, sadece bekleyin. Tamam mı?" Ayağa kalkmadan önce ne yapacağımı bilemeden göğsünü okşadım. Koşarak arabama döndüm ve OnStar düğmesine bastım.

"Burası OnStar, acil durumunuz nedir?"

"Bir kaza oldu. Raven Hill Heights'ın kapısındaayım. Yardıma ihtiyacım var!"

"Cor-Cora," diye öksürerek bana seslendi Bay Pierre.

"Lütfen acele edin!" Ona doğru koşup elini tutarken bağırdım. "Ben buradayım. Bay Pierre beni görebiliyor musunuz? Ben buradayım."

"Karım..."

"Hastaneye varır varmaz onu arayacağım, tamam mı? Şu anda konuşmayın, ben konuşurum. Konuşma konusunda iyiyimdir Bay Pierre, o yüzden sadece sesime odaklanın...."

"Jo...hn..." Daha fazla kan öksürdü ve ben de kolumla sildim. Başımı sallarken ağlamamaya çalıştım.

"Tamam, John. Ne bilmek istiyorsun? Geçenlerde Cancun'a gittim. Dergilerdeki kadar güzel. Sen ve karın gitmelisiniz. Kadınlar beyaz kumsallara ve berrak sulara bayılır. Aslında, benimle gitmelisin."

"Gerçekten mi?" Tekrar öksürdü ve bu kez burnundan kan geldi. Tekrar sildim.

"Evet, gerçekten. Ne kadar kalmak istiyorsun? Sanırım iki hafta yeterli olur. Bir hafta yeterli değil, inan bana."

"Tamam." Elimi daha sıkı sıkarken başını sallamaya çalıştı.

"Tamam o zaman. Hazır. Sözlerimi her zaman tutarım John, bu yüzden benim için bunu yapmalısın. Sen ve karın gitmek zorundasınız."

İki polis aracıyla birlikte bir ambulans gelirken başka bir şey söylemedi.

"Yardım edin, lütfen!" Onlara bağırdım. Bu yüzden burada olduklarını biliyordum ama tekrar söyleme ihtiyacı hissettim.

Sağlık görevlisi, "Hanımefendi, kenara çekilmeniz gerekiyor," dedi ve elini bırakmadan hafifçe geri çekildim. "Onunla mı geliyorsunuz?"

Onu sabitleyip kaldırdıklarında başımı salladım ve ayağa kalktım. Polis memurlarının benden habersiz toplanmış olan kalabalıkla konuştuklarını fark ettim. Etrafıma baktığımda İmani'nin uzakta durduğunu fark ettim.

"Hanımefendi, gitmemiz gerek."

"Geliyorum." Ben de onları takip ettim.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı kısa beyaz saçlı yaşlı bir kadın yere düşerken. Doktor ona sağlık görevlilerinin söyleyemediği şeyi söyledi: Buraya gelirken Bay Pierre ölmüştü. Bir anda yok oldu.

Kuzenimle kavga etmiştik ve o da arabayla kaçmış, birini öldürmeden önce bir mil bile gitmemişti. Kan lekeli Sünger Bob pijamalarımınla otururken ve oradan ayrılamazken bu benim gerçekliğimdi.

"Bayan Wilson?"

Adımı söyleyen memura döndüm.

"Evet...evet, benim."

Çıplak ayaklarımdan hâlâ atkıyla sarılı olan saçlarıma kadar bana baktı.

"Raven Hill'de mi yaşıyorsun?"

"Evet."

"Ve Infinity senin mi?"

"Evet." Gerçekten sessizlik istiyordum. Başım yarılacakmış gibi hissediyordum.

"Hanımefendi, merkeze gelmeniz gerekiyor. Daha fazla soru için..."

"Sen miydin?!"

Bana bağırarak sesle yerimden sıçradım. Hâlâ hıçkırarak ağlayan yaşlı kadın, kocasının kişisel eşyalarını tutarken bana doğru yürüdü.

"John'umu sen mi öldürdün?"

"Hayır!" Çabucak söyledim. "Bayan Pierre, bunu ben yapmadım."

Bana tokat attı. "Bunu bize nasıl yaparsın? Emekli olacaktı!

Bir haftası kalmıştı!"

"Anne, gidelim." Memur aramıza girerken kızı onu çekti. Yüzümün yan tarafını tuttum, konuşamıyordum. Dünya benim için çok hızlı dönüyordu.

"Bayan Wilson, bizimle gelmeniz gerekiyor..." "Tutuklu mu?"

Döndüğümde Declan'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm. Saat sabahın altısıydı ve üzerinde kot pantolon ve sade lacivert düğmeli bir gömlek vardı. Bu kadarı da fazla... Bu bir kabus olmalıydı. Geriye doğru tökezleyerek sandalyenin üzerine düştüm.

"Bay Callahan-"

"Tutuklu mu memur bey?" diye tekrarladı dururken. "Hayır, efendim, henüz değil, sadece bazı sorularımız var-"

"O zaman bizden uzak durun. Bunun bir açıklaması mutlaka ortaya çıkacaktır ve ortaya çıktığında da avukatımızdan gelecektir. Şimdilik, istasyona geri dönmenizin en iyisi olacağını düşünüyorum. Kaptanınız birazdan sizi arayacak." Elbette ortağı geldi ve memura kendisini takip etmesini işaret etti.

"İyi günler, Bay Callahan." Ona başlarıyla selam verdiler ve köşeyi döndüklerinde oturdu.

İkimiz de bir şey söylemedik ve bu beni konuşmak kadar rahatsız etti.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Fısıldadım.

"Adamlarımdan biri sizin için bir şey bırakmaya gidiyordu. Ambulansın arkasına bindiğinizi görmüş ve beni aradı. Lütfen bana o kanın size ait olmadığını söyleyin. Bir doktora göründünüz mü?" Bana dokunmak için uzandı ama sonra durdu. Kendi dizini kavramadan önce eli yumruk şeklinde kıvrıldı.

"O benim değil. Bay Pierre'indi. Bugün öldü." Bunu başka birinin bilmesi gerektiğini hissettim. "İyi bir adamdı. Onu çok iyi tanı mıyordum ama Raven Hill'e ilk taşındığımızda oradaydı. Herkesin adını hatırlar ve her zaman insanlara günaydın ya da iyi geceler demek için kulübesinden çıkardı. İyi bir adamdı ve bugün öldü."

"Seni eve götüreyim."

"Evet, lütfen. Cinayet silahı benim arabam." Komik olmamasına rağmen hafifçe güldüm. Ellerimi yüzüme kapattım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Ben hallederim."

"Ben değilim... Kuzenimdi," diye hıçkırdım burnumu silerken.

"Yine de ilgileneceğim, sadece seni eve götürmeme izin ver, tamam mı?" Bana elini uzattı. Elini tuttum ve beni hastanenin arka kapısından çıkarırken sıkıca tuttum. Eric oradaydı ve Declan'ın parmaklarını şıklatmasıyla ceketi hemen çıktı ve omuzlarımdaydı.

Yolcu koltuğuna otururken "Teşekkür ," diye fısıldadım.

Arabayı sürmeden önce müziği açtı ve sadece hafif bir uğultu olana kadar azalttı ve ben başımı cama yaslayıp titrek bir nefes aldım.

"Kabusların böyle mi oluyor?" Şehre doğru bakarken fısıldadım. Görünüşe göre herkes yeni bir güne başlamaya hazırlanırken daha yeni kalkmaya ve hareket etmeye başlamıştı. Bense sadece yatağa gitmek istiyordum.

"Evet," diye yanıtladı.

"Peki unutmayacak mıyım?"

"Hayır. Bazen kendi birlikte başkalarının hatalarının da bedelini ödemek zorunda kalırız."

"Ödeme yapmayı hiç bırakıyor muyuz?" Kırmızı ışığa geldiğimizde ona baktım.

İç çekti. "Ödemeyi asla bırakmayacaksın Cora. Eğer yaparsan, ya ölürsün ya da ölüyorsun demektir. Seni bir daha asla böyle görmek istemiyorum."

"Sünger Bob pantolonu, değil mi? Senin için yapıyor mu?"

Dudaklarına bir sırıtış yayıldı. "Ben daha çok Bay Yengeç tipinde bir adamım, yani bir süngerin denizin dibinde ne işi var?"

Kıkırdamam tam bir dönüştü. Gülmek iyi hissettiriyordu. "Bunu duymayı özlemişim," diye fısıldadı usulca.

Gülmeyi özledim.

Raven Hill'e geldiğimizde kapı direğinden döndüm. Evimin hemen önünde durdu ve o dışarı çıkamadan kapıyı kendim için açtım.

"Teşekkür , Declan. Ama..."

"Anlıyorum." Kapısını kapatırken kaşlarını çatı.

"Ve sen ilgilenmek zorunda değilsin-"

"Yapacağımı söyledim ve yapacağım. Bunu bir iyilik olarak düşünme. Bunu bir veda hediyesi ya da 'özür dilerim' hediyesi olarak düşün... İkisi de olur." Pencereden bana bir zarf uzattı.

"Ne oldu?"

"Anlayacaksın. Şimdi komşularını korkutmadan içeri gir," dedi ve dışarı çıkan birkaç kişiyi görmek için etrafa bakındım.

"Güle güle."

"Güle güle Coraline Wilson."

Kalmak istedim, bildiğim her şeye rağmen onun gitmesini istemiyordum. Ama bir adım geri attım ve hızla içeri yöneldim. Sırtımı kapıya dayayıp derin bir nefes aldım. Sonra, nerede olduğumu fark ettiğimde, merdivenlerden yukarı fırladım.

"Imani!" Çığlık attım.

"Buradayım!" diye seslendi odasından.

Odasına girdiğimde yatağının üzerinde bir bavul vardı ve tüm eşyalarını - benim eşyalarımı- *içine* atmakla meşguldü.

"Ne yapıyorsun?"

"Annem ve babamla çoktan konuştum, bu iş bitene kadar buradan ayrılacağım."

"Imani, o öldü. Dünyada bunu uçuracak kadar güçlü bir rüzgar yok."

Kahverengi gözleri bana bakarken dondu kaldı, sonra daha hızlı toplanmaya başladı.

"Imani!"

"Ne?!" diye bağırdı bir gömleği çantasına atarken. "Coraline, sarhoştum ve kafam iyiydi! Ömür boyu hapse gireceğim! Yapamam, Cora."

"Ne olmuş yani? Bunun suçunu benim üstlenmemi mi istiyorsun? Benim yaptığımı düşünüyorlar!" "Öyle mi sanıyorlar?" Beni tutmak için uzandığında rahatladı. "Coraline, bu mükemmel-"

"Bu hangi açıdan mükemmel?"

"Coraline, sen örnek bir vatandaşsın. Paran var. İyi olacaksın-"

Daha fazla dayanamadım. Tam ona bir tokat atacaktım ki, bir el benimkini yakaladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Otis sağlam eliyle bana tutunurken sordu. Yüzü hâlâ ve yüzünün sol tarafında büyük bir morluk vardı.

"Bırak beni ve evimden defol." Elimi onun elinden çekmeye çalıştım ama o daha sıkı tuttu.

"Sen konuştuğunu sanıyorsun? Richie-rich?" "Otis, sorun yok."

"Kendine dikkat etsen iyi olur, sürtük." Beni bırakırken alay etti.

Bileğimi ovuşturarak çantasının fermuarını kapatırken ona döndüm. "İkinizin ayrıldığını sanıyordum."

"Bir yanlış anlaşılma oldu." Eşyalarından birkaçını daha alırken ona gülümsedi - benim eşyalarımı.

"İmani," diye fısıldadım sakın kalmaya çalışarak. "O bir gangster, gerçek bir gangster.

Gitmesi gerek-"

"Bize birkaç dakika ver *prenses*, ikimiz de buradan çıkacağız."

Ona dokunmaya çalıştım ama ellerimi itti.

"İmani, o sana zarar verecek." Onu ikna etmeye çalıştım.

"Sen ne bilirsin ki?" Çıkarken omzumu itti. "Bebeğim, ben hazırım."

Onu odadan çıkarken takip ederken başını salladı.

Onun düşündüğünden çok daha fazlasını biliyordum. Gitmeyi istemenin ne kadar kötü bir his olduğunu ve gitmemenin ne kadar kötü olduğunu biliyordum. Merdivenlerden inişlerini izlerken ne diyeceğimi bilemedim.

"Bebeğim, bunun değeri ne kadar?" Otis oturma odasındaki dolaptan Yunan vazosunu almak için durdu.

"onu." koştum.

"Seninle işim bitti," diye tersledi beni.

"Otis, onun ailesine aitti, bırak gitsin." İmani onun kolunu çekti. Bana ters ters bakmaya devam etti ve sonra gülümsedi. "Benim hatam."

"Hayır!"

Elinden düşürdü ve yere düştüğünde paramparça oldu. İmani onu kapıdan çıkarmaya çalışırken eğildim ve büyük parçalara dokundum. Birkaç parça alıp ona fırlattım. "Seni orospu çocuğu!"

"Seni küçük amcık!"

Bana öyle sert bir tokat attı ki yere düştüm ve kendimi toparlamaya çalışırken vazanın parçalarının avuçlarımı derinden ısırdığını hissettim. "Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

"Otis, dur! Gidelim."

"İmani, o kapıdan onunla çıkarsan, benim için ölürsün! Yemin ederim seni asla affetmeyeceğim." Gözümün kenarındaki kanı sildim.

"Sana ihtiyacım yok Coraline," diye cevap verdi. "Otis, !"

Ama kadın gelip onu geri çekene kadar orada dikilip bana baktı. "Evimden defolun!" Onlara tısladım.

Sinirlenerek tüm rafı tuttu ve aşağı çekti. Tam yanıma düştü ve beni hızla geri çekilmeye zorladı.

"Kendini Southbend'de bulma prenses, yoksa bugün olduğun kadar şanslı olmayabilirsin."

"!" Çığlık attım. "GIT!"

Arabaya binip uzaklaşırlarken "Siktirin gidin!" diye bağırdı.

Bu gerçek olamazdı. Bu benim hayatım olamazdı.

Declan'ın bana verdiği zarf yerdeydi. Otis sayesinde şimdiye kadar elimden bırakmamıştım. Zarfa uzandım, balmumu mührünü kırdım ve her şeyi yanımdaki yere döktüm.

Üç pasaport.

9 siyah kart. İsim yok. Sadece numaralar. Yunanistan'a bir bilet.

Ve resimler. Birlikte çekilmiş fotoğraflarımız. Zip-lining yaparken ve köpekbalıklarıyla yüzerken çektiğimiz resimler. Fotoğraflardan birinin üzerinde bir not vardı.

Korkmanı ya da başka seçeneğin olmadığı için beni seçmeni istemiyorum. O yüzden koş Coraline. Eğlenmeye devam et. Amcam yarın geceye kadar kalmana izin verecek. Ama ondan sonra kalırsan, seni bir tehdit olarak görecektir.

Teşekkürler ve güvende olun. Declan.

Bu sefer 'Not: Seni seviyorum' yazmadığını çok net fark ettim. Bu sefer seni seviyorum' yazmadığını fark ettim. "Ne oldu böyle?"

Amcam içeri girdiğinde kafamı kaldırıp baktım.

"Kızınız birini öldürdü ve sonra da erkek arkadaşıyla kaçtı.

Ama annemin vazosunu kırmadan ve iyi bir vuruş önce değil."

Bana bakmadan önce şok içinde odaya baktı.

"Kazayı teyzenden duydum. Bu ortaya çıkarsa şirket için iyi olmaz. Müşteri kaybederiz. Polis karakolunda tanıdığım biri var, uygun bir fiyata bu olayı korkunç bir kaza gibi gösterebilir. O zaman bağış yapabiliriz."

"Bana iyi olup olmadığımı sormayacak mısın?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Yerde otururken kanlar içinde kaldım. Bana soracağın ilk sorunun 'iyi misin' olması gerekmez mi? Yeğenin olarak değilse bile en azından ATM'n olarak. Bu durum karşısında normal tepkinin bu olması gerekmez mi?"

Durakladı ve sanırım bunun iyi bir şey olmadığını yeni anladı. Bir balık gibi ağzını açıp tekrar kapatırken bana baktı.

"Sana bir seçenek sunacağım. Ya ben ya da banka." "Ne?" Durakladı.

"?"

"Banka," diye cevap verdi düşünmeye bile gerek duymadan. Şaşırmadan ya da incinmeden başımı salladım.

Ailem öldüğünden beri yalnızdım. Etrafım insanlarla çevriliydi ama yalnızdım. Sonunda kötü bir insan tarafından ezileceksen iyi bir insan olmanın ne anlamı vardı? Cancun'da çekilmiş bir fotoğrafımı kaldırıp kendime baktım. O zamanlar çok mutluydum. O zamandan bu yana sanki sonsuza dek geçmiş gibi hissediyordum ama öyle değildi, hala beni bekliyordu. Madem herkes bencil olacaktı, madem herkes istediğini yapacaktı, o zaman ben neden yapamayacaktım?

üç seçenek vardı.

Pasaportu kaldırarak ayağa kalktım ve onun yanından geçtim.

"Gerçekten bana verecek misin?" diye arkamdan bağırdı ama cevap vermedim.

Önce duş.

Sonra

toparlan.

ON ÜÇ

"Hayat bitmek zorunda, dedi. Aşk bitmez."
-Mitch Albom

DECLAN

İki hafta.

Bunu aşmış olacağımı düşünüyorsun. Ama bir kez gerçekten mutlu olmanın, yanmadan güneşin hemen yanında duruyormuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra, insan nasıl karanlıkta kalmaya geri dönebilir ki?

"Declan?"

Evelyn'e baktım. O ve diğer herkes bana bakıyordu. Burada yaşamaya başladığım ilk gece gibi hissediyordum. Yemekte herkes üzerimde gezinip duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu bana nazikçe.

Sedric bifteğini keserken, "O iyi," diye cevap verdi.

"Bunu ondan duymayı tercih ederim." Ona ters ters baktı. Bundan kurtulabilecek tek kişi oydu.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım.

"Gördün mü?" Sedric çiğnedi. "Gittiğinde bana haber ver."

"Elbette." Çatalımı yere bırakırken başımı salladım. "İzninizle-?" "Efendi Callahan?" Kahyamız yemek odasına girdi, kollarını kavuşturmuştu. arkasından.

"Ne oldu Samuel?" Sedric çatalını yere bıraktı.

"Efendi Declan için burada bir kadın var," dedi bana bakarak. "Bayan Coraline Wilson."

O kadar hızlı kalktım ki sandalye devrildi. Samuel'in izin almadan onu içeri almayacağını bildiğim için kapıdan çıktım. Yağmur kıyafetlerimi ıslatmıştı ama umurumda değildi. Şeftali rengi dantel bir elbise giymiş, yeşil bir şemsiyenin altında eve bakıyordu. Hemen arkasına bir taksi park etmişti.

"Cora?" Önüne geçtiğimde dikkatini çektim. İkimizin de altında durabilmesi için şemsiyeyi daha yükseğe kaldırdı. "Merhaba."

Gülümsedi.

"Anlamıyor muyum?" Çok mutlu olmaktan

korkuyordum. Bir pasaport çıkardı ve bana uzattı.

"Bana eğlenmemi söyledin, ama bunu sensiz nasıl yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden bana öğretmeye devam etmen gerekecek. Ben de pul istiyorum."

Pasaportu ondan aldım. Ama emin olması gerekiyordu.

"Coraline, kim olduğumu ya da ne yaptığımı değiştiremem-"

"Biliyorum. Herkesin yaptığını yapacağım ve tarafa bakacağım. Bu yeterince iyi mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallayarak yüzünün iki yanından tutup onu son iki haftadır hayal ettiğim şekilde öpmek oldu. O da beni öptü ama ayrılmadan kısa bir süre önce. Gözlerinden birinin biraz şişmiş gibi görüldüğünü fark ettim. Başparmağımı hafifçe gözüne değdirdiğimde yüzünü buruşturdu.

"mahvedeceksin," dedi usulca.

"Ne oldu sana?" Onun önünde sakın kalmaya çalışarak sordum. "Ben iyiyim-"

"Coraline, burada olman benim olduğun anlamına geliyor. Artık ailemin bir parçasısın. Acımızı birbirimizden saklamıyoruz."

İç çekti. "Otis ve ben Imani ile ayrılırken kavga ettik." "Burada her şey yolunda mı?"

Arkasını dönen Sedric, sert bakışları aramızda gidip gelirken elleri cebinde kapıda duruyordu. Onu merdivenlerden yukarı çıkarmadan önce hem şemsiyeyi hem de onun elini tuttum.

"Baba, bu benim kız arkadaşım, Coraline Wilson."

Kenara çekilirken kaşlarını kaldırdı. "Callahan Malikanesi'ne hoş geldiniz, Bayan Wilson."

"Teşekkür ederim, efendim." İçeri adım attı.

Evelyn, Neal, Olivia ve Liam büyük merdivenin önünde durup Sedric'in tekrar konuşmasını beklediler.

"Bayan Wilson, bu benim karım Evelyn, eminim onu kiliseden hatırlarsınız," dedi Evelyn öne doğru yürürken.

"Tabii ki beni hatırlıyor!" dedi Coraline'e sarılırken. "Hoş geldin canım. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür , hanımefendi-"

"Sadece Evelyn, akşam yemeğinin ortasındaydık. Yemek yedin mi?"

"Henüz yemedim."

Evelyn kaşlarını çatı. "Coraline, bu evde akşam yemeklerini hep birlikte yeriz. Eğer onları zorlamasaydım, kalp krizinden ölene kadar patates kızartması ve hamburgerle karınlarını doyururlardı. Gel bakalım."

Coraline bana baktı ve yemek odasına doğru ilerlerken başımla onu onayladım. Olivia Neal'ı yanağından öptükten sonra o da arkasını döndü ve evin önünde sadece erkekler kaldı.

Sedric önüme geçti. "O artık senin. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı sallarken gülümsedim. "Onu koru, yaşa ve onun için öl."

Omzumu sıkıp yemek odasına geri dönerken, "Daha sonra bu işe aceleyle girdiğini söylediğini duymasam iyi olur," diye mırıldandı.

"Baba," diye seslendim ve yüzünü bana dönmeden önce dondu kaldı. "Yedi Kan'dan Otis, ona vurdu. Ne yapabilirim?" Yedi Kan için zaten bir planı olduğunu biliyordum.

"Akşam yemeğinden sonra sen, kardeşlerin ve klanın geri kalanı

Southbend'e bir ziyaret. Bay Emerson'a ne olduğunu biliyorsunuz," dedi.

"Sonunda iyi bir şey," dedi Liam kolunu omzuna koyarken Omzumdan. "Bu aşk-meşk saçmalıklarıyla gerçekten başa çıkamıyorum. Romeo ve Juliet'i tekrar tekrar izlemek gibi."

"Sonunda ölmüyorlar mı?" Neal sordu. Liam gözlerini devirdi. "Sonunda hepimiz ölmüyor muyuz?"

"Siz ikiniz dırdır ederken ben yemeğe gidiyorum." Bir hizmetçi hemen yanımda oturan Coraline'in önüne bir tabak koyarken yemek odasına girdim.

Otururken bana baktı.

Elini tuttum ve arkasından öptüm. "Burada olduğun için mutluyum." "Ben de."

"Peki Coraline, hangi okula gittin?" diye sordu Evelyn. Cevabı zaten bildiğinden emindim, Sedric büyük olasılıkla onun hakkında kapsamlı bir geçmiş araştırması yapmıştı, ama Coraline'i rahatlatmaya çalışmasına sevindim.

Tamamen rahat değildi ama bunun yakında geçeceğini biliyordum. Sadece bir başlangıç gibi hissettirdi.

Yatağımın ortasında yatıyordu ve ben güneş doğana kadar ona bakmak istiyordum. Yanına gittim, yatağın kenarına otururken yanağına bir öpücük kondurdum.

"PS-Seni seviyorum," diye fısıldadı, gözleri zar zor açıldı. "PS-Seni daha çok seviyorum."

"Nereye gidiyorsun?" Doğrulup oturdu.

"Amcam için bir ayak işi." Artık ona yalan söylemek istemiyordum.

Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ama söyleyemeden kapattı ve tekrar uzandı.

"Bay Pierre'e ne olacak?"

"Raporda arabanızın frenlerinin çalışmadığı ve Bay Pierre'in sizi dışarı çıkarmaya çalışırken kalp krizi geçirdiği yazacak. Kimse bunu sorgulamayacak."

"Tamam. Lütfen güvende olun," diye fısıldadı.

Yanağını tekrar öperken "Her zaman," diye söz verdim. "Güneş doğmadan dönmüş olacağım."

"Burada olacağım." Esnedi.

Bunu bilmenin ne kadar harika bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Odamdan dışarı adımımı attığımda, amcam çoktan orada dikilmiş bekliyordu.

"Bizler iyi Katolikleriz. Onun burada ve seninle evli olmamasına izin veremeyiz," dedi bana küçük bir kutu uzatırken.

Açtığımda, beyaz altın bir yüzüğe yerleştirilmiş yağmur damlası şeklinde bir elmas gördüm.

"Annenindi." "Teşekkür ederim."

Aynen , geri aldı ve kapattı.

"Önce ilgilenmen gereken bir şey yok mu? Kargaşada onu kaybetmek istemezsin. Ne de olsa Liam'ı götürüyorsun."

"Döndüğümde görüşürüz," dedim, çoktan evin arka tarafına doğru yürümeye başlamıştım.

Oraya vardığımda dört büyük siyah cip beni bekliyordu. Ciplerden birinin arkasına atlarken Liam bana bir çift eldiven ve bir maske verdi.

Maskeyi ağızıma yerleştirdiklerinde kimse konuşmadı. Eldivenleri taktıktan sonra bana bir AK-47 verdiler. Tekrar takmadan önce şarjörü kontrol ettim.

İkinci telefonumu çıkararak Otis'in fotoğrafını içeren bir toplu mesaj gönderdim. Onu canlı istiyordum, böylece o orospu çocuğunu kendim öldürebilecektim. Yanımdaki adamlar tamamen siyah giyinmişlerdi ve bana başlarıyla selam verdiler.

Southbend, Chicago'nun bok çukuruydu, bloklardaki soyulmuş arabalar sokakları kirletiyordu ve dışarı çıkan tek insanlar keşler, pezevenkler, fahişeler ve bunlardan herhangi birini arayan insanlardı. Polis artık bu işten vazgeçmişti. Bu da bir evin kimse gelmeden önce yanıp kül olabileceği anlamına geliyordu.

Yedi Kanlılar burayı ele geçirmiş ve kendilerini kral ilan etmişlerdi. Belki de bu yüzden bu şehrin sahibinin kim olduğunu unutmuşlardı.

Öndeki araçta bulunan Patrick park etti ve tüm ışıkları kapattı. Diğer üç jip de onu taklit etti. Dışarı çıktım ve pencereleri tahtayla kapatılmış, paslanmış ön kapısı olan eski, köhne eve baktım. Yıpranmış ahşap merdivenleri çıkarken kapı zilini çaldım ve çalıştığında biraz şaşırdım.

"Kim bu?" diye bağırdı biri kapıyı açmadan önce. Adamın üzerinde belinden sarkan eski bir kot pantolon ve karısını döven bir yelek vardı.

"Otis evde mi?" Elimdeki silahı kaldırırken nazikçe sordum.

Arkaya doğru kaçmaya çalışırken gözleri büyüdü ama kaçmak için dönmeden önce ona iki el ateş ettim.

İki çıplak kadın çığlık atarak mutfaktan çıktı. "Otis!"

Birbirlerine sarıldıklarında bağırdım. "Üst kata!"

Ben yukarı çıkarken arkamdaki adamlar onları vurdu. Adamlarından biri bıçakla üzerime geldi. Yoldan çekilerek kolundan tuttum ve onu sırt üstü çevirerek tam karnından vurdum.

İlk kapıyı tekmelerken ona "Silah bıçağı yener," dedim. Oradaki adam silahına uzandı ama önce koluna sonra da kafasına ateş ettim.

Arkamı döndüğümde Otis kafama silah dayamış bir şekilde arkamda duruyordu. Yüzümü görebilmesi için maskeyi indirdim ve elimdeki

Silah. Sırttı.

"Hiçbir fikrin yok-"

Sözünü bitirmeden elini büküm ve silahı aldım. Arkasını kullanarak, tıpkı ona yaptığını hayal ettiğim kadar sert şekilde yüzüne vurdum. Sendeledi ve duvara çarptı.

Dizlerine ateş ettim ve yere düştü, orospu gibi ağlamaya başladı. "İlk ders, eğer ateş edeceksen. Ateş et. Bunun hakkında konuşma."

Yakasından tutarak onu merdivenin kenarına çektim ve tekmeleyerek aşağı attım. Ön kapıdaki ölü sikiğin üstüne düşmeden önce iki kez yuvarlandı. Eric ve adamlarımızdan biri onu dışarı sürüklerken silahımı alıp aşağı indim. Dumanı görebiliyor ve etrafımızdaki diğer evlerden gelen silah seslerini duyabiliyordum ve yukarı baktığımda gece gökyüzünün yangınların turuncu ışıltısıyla renklendiğini görebiliyordum.

"Kardeşimin kızını yaralayan orospu çocuğu bu," dedi Liam etrafımızda çember oluşturan adamlara. Liam diz kapaklarına saplanmış kurşunlara rağmen iki ayağının üzerinde durmaya çalışan Otis'e baktı. "Peki kadınlarımıza zarar veren insanlara ne yaparız?"

Silahları Patrick'e verip, pantolonunu zorla indirdiler.

Onu.

"Onları da kadınlara dönüştürüyoruz," diye cevap verdim.

Bıçak.

"Hayır!" Ona ulaştığımda çırpındı ve gözlerinin içine baktı.

"Ona vurduğunda kendini büyük bir adam gibi hissettin mi?" Kesmeden hemen önce ona sordum.

O kadar yüksek sesle çığlık attı ki, kan akarken sesinin iki kez çatladığından emindim.

"İkinci ders, benim olana dokunursan kanarsın."

Penisini ve testislerini yere bırakarak onu bıraktılar ve o da hemen yanlarında bayıldı.

"OTIS!" Imani evden çıkıp ona doğru koştu, ama onu yakaladım ve üzerine benzin döktükleri sırada onu geri tuttum. "Durun! Lütfen durun!"

Yapmazlar.

Liam kibriti düşürdü ve bana karşı mücadele ederken çığlık attı. "Bu.

Ailene göz yumarsan olacağı budur," dedim.

onu yanmasını izlemeye zorlarken ona tısladım.

Ağlayarak öne düştü.

"Onunla ne yapacağız?" Liam bana sordu. "Babam her yerin temizlenmesini istedi."

"Kendi isteğiyle North Mount Psikiyatri Hastanesi'ne yatacak," dedim.

"Kimse North Mount'a isteyerek giriş yapmaz," diye cevap verdi.

"Ya orası ya da West Ridge." En azından North Mount'ta rahat edecekti.
Başını salladı ve adamlar onu yakaladıkça kadın debelendi.

"Eve gidin. En azından malikanedeki ilk geceyi birlikte geçirmelisiniz."

"Teşekkür ."

"Her neyse," diye mırıldandı, çoktan uzaklaşmıştı.

romantik biriydi; bunu neden inkâr etmeye çalıştığını bilmiyorum.

EPILOG

*"Ve böylece, bütün gece boyunca, sevgilimin, sevgilimin, hayatımın ve
gelinimin yanına uzandım."*

-Edgar Allan Poe

DECLAN

Duştan çıktığında yatağının ortasında oturmuş, o uyurken parmağına taktığım yüzüğe bakıyordu.

"Çok mu fazla?" Kapı çerçevesine yaslanırken ona sordum. "İstersen bir süre daha çıkmaya devam edebiliriz."

"Bu sadece... vay canına. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey oldu," diye fısıldadı yüzüğu parmağında çevirirken. Biraz büyüktü ama bunu daha sonra düzeltecektim. Onu üzerinde görmek hoşuma gitmişti.

Yatağa oturup elini tuttum ve sıkıca kavradım. "Artık kaçmak yok mu?"

"Annenin parasını WIB'den aldım. Yani evet, önümüzdeki on yıl içinde sen ve ben olacağız." Gülümsedi.

Eğildim ve onu öptüm.

Ben üzerinde gezinirken yatağa geri düştü. "Sen ve ben yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar, *Coraline Callahan*."

SEDRIC

Yatağımın kenarına oturup ayakkabılarımın bağcıklarını çekerken arkamdan bana sarıldı.

"Tam da söylediğin gibi geri geldi," diye fısıldadım. Coraline'in o iki haftayı geçirmesine onun sayesinde izin vermiştım. Evelyn mükemmel bir karar vermişti. "Nereden biliyordun?"

"Bana kendimi hatırlattı ve ben de geri döndüm." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hala bunun için sana teşekkür etmeye çalışıyorum," diye cevap verdim ellerini tutarken.

"Sence bizimle gelebilecek mi? Onun incinmesini istemiyorum. Hâlâ İrlanda'yı ziyaret etmeleri gerekiyor ve klanın yabancılara karşı nasıl hissettiğini biliyorsun."

"Declan onu senin beni koruduğun gibi koruyacak. Beni her zaman koruduğun gibi." Eğildi ve başımı öptü.

Eğer durum buysa, Coraline tıpkı benim için yaptığı gibi onun da aklını başında tutacak ve ayaklarını yere basmasını sağlayacaktı.

Eşler... Onlar her zaman bize devam etmemiz için gereken gücü veren kişilerdi.

"Onu koru, yaşa ve onun için öl." Callahan tarzı buydu.

J.J. MCAVOY TARAFINDAN DA

Acımasız İnsanlar Serisi

ACIMASIZ [İNSANLAR](#)

[DOKUNULMAZLAR](#)

[AMERİKAN](#)

[SAVAŞÇILARI](#)

DECLAN+ CORALINE (bir roman)

Tek Başlıklı Yeni Yetişkin Romantizm

BLACK RAINBOW (Mayıs 2015'te çıktı)

YAZAR HAKKINDA



J.J. McAvoy Montreal, Kanada'da doğdu ve şu anda Carleton Üniversitesi'nde beşeri bilimler okuyor. Çocukken şiir yazmış ve bazı eserleri yerel bültenlerde yayımlanmıştır. J.J.'nin edebiyatla ilgili hayat tutkusu her zaman trajik ve anti-kahraman karakterlerin rolü olmuştur. *Acımasız İnsanlar* adlı serisinde sadece karakterleriyle değil, okurlarıyla da sınırları zorlamayı hedefliyor. Şu anda, Mayıs 2015'te çıkacak olan *Black Rainbow* adlı yeni bir yetişkin çağdaş romanı üzerinde çalışmaktadır.

<http://iamjjmcavoy.com/>



İçindekiler

TELİF HAKKI ZAMAN

ÇİZELGESİ

ADANMIŞLIK ÖNSÖZ

DECLAN

ONE

CORALINE

DECLAN

CORALINE

İKİ

CORALINE

DECLAN

CORALINE

DECLAN

ÜÇ

CORALINE

DECLAN

CORALINE

DECLAN

DÖRT

CORALINE

DECLAN

CORALINE

BEŞ

DECLAN

CORALINE

DECLAN

CORALINE

DECLAN

AL

TI

DECLAN

CORALINE

YEDİ

CORALINE

DECLAN

CORALINE

SEKİZ

CORALINE

DECLAN
NINE
CORALINE
DECLAN
ON
CORALINE
DECLAN
ON BİR
CORALINE
TWELVE
CORALINE
ON ÜÇ
DECLAN
EPILOG
DECLAN
SEDRIC
J.J. MCAVOY'DAN DA
YAZAR HAKKINDA



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

